

Esipuhe

Tämä on jatkoa tarinalle ensimmäisestä matkastani, joka toteutui erilaisten tuttavien avulla. Valitettavasti Jumalan pyhän kirkon määräysten vuoksi jouduin julkaisemaan ensimmäisen osan nimettömänä, ja sitä on vain muutama kappale.

Tämän vuoksi olen iloinen, että olen nyt maanpaossa, eikä kukaan voi löytää minua. Tämä pergamenttikimppu sisältää joitakin muovaavimpia muistojani ajalta, jolloin maailma ja minä emme olleet vielä nähneet asioita, joita nyt toivomme, ettemme olisi koskaan nähneet.

Prologi

Vesi ulottuu horisonttiin asti. Tumma laajuus, joka päästää valkoisten kruunujen vuoret leikkimään laivan keulan ympärillä. Merimiehet kävelevät laivalla, mutta eivät katso ylös. Ihmiset ovat sokeita totuuksille, joita he eivät halua tunnistaa - ja minä olen yksi niistä.

En ole yksi heistä, enkä ole varma, mitä "olen" tarkoittaa heille ja käyttäisivätkö he sitä kuvaamaan minua. Minäkään en välitä, koska olen metsästämyssä. Ihmisiin livahtava tappava henki, kuten ajatus vapaudesta, ajaa niitä kahta ihmistä, joiden oikeastaan haluan kantavan minua.

Upea laiva, jonka keulassa on kelluke, ajelehtii edessäni aallokossa. Tuuli on lämmin, sen ajan aamuauringossa, jota he kutsuvat kesäksi. Matkustan aina valkoisten purjeiden takana. Laivan merimiehet katsovat niin ylpeinä ylöspäin, että he tunnistavat vain hätäisesti liikkuvat pilvet, eivät minua, kun minä katselen heitä sieltä ylhäältä - ja samalla olen heidän keskellään.

Laivalla pilleskelevä tyttö nukkuu yhä laivan vatsan karkeiden säkkien välissä, vain hänen veljensä on hereillä. He eivät tiedä, että seuraan heitä. He eivät myöskään tiedä, miksi he ovat erityisiä, miksi minulla on syy seurata heitä.

Ihmiset ovat minulle massaa, ihan sama, herättämättä minussa tunteita. Minulla ei ole tunteita. Mutta viime aikoina olen tuntenut tarvetta metsästää tätä tyttöä, joka pakeni Seitsemän tornin kaupungista - ensimmäiseltä kohtaloltaan - mutta ei minulta.

Olen kellunta-aluksella. Ja jos ihmiset todella tuntevat enemmän kuin minä, heidän pitäisi nyt pelätä.

Luku 1

Antonia avasi silmänsä, mutta se ei muuttanut kirkkautta. Hän veti itsensä jaloilleen ja löi heti päätänsä. Huokaisten hän nousi jaloilleen, tällä kertaa kiinnittäen huomiota yläpuolellaan oleviin palkkeihin. Kun hän hiipi kohti luukkua, hän kuuli merimiesten työskentelevän kannella. Varovasti hän yritti avata luukkua, mutta se oli liian raskas.

Minun on löydettävä toinen tie ulos, Antonia ajatteli. Hän tunnusteli sipulimaisessa varastohuoneessa ja löysi lopulta tiensä takaisin portaille. Hän yritti uudelleen, ja tällä kertaa se onnistui. Hän avasi luukun ja kiipesi ulos. Hän astui ulos vilkkaaseen touhuun, ja joku työnsi hänen käteensä liinan ja ämpärin. "Moppaa!" kuului kova käsky perämies Danielilta. Hän painoi nopeasti päänsä alas ja ryhtyi taas jynssäämään, aivan kuten kotona.

Koko päivän ajan Antonia yritti puhua mahdollisimman vähän ja teki vain sen, mitä hänelle sanottiin tai käskettiin tehdä. Mutta iltaa kohti, kun ruoka tarjottiin, hänen oli pakko osallistua keskusteluun, jotta hän ei herättäisi huomiota, sillä useimmat merimiehet tunsivat tietyksi toisensa. Varovaisesti hän vain kuunteli aluksi.

"Näillä vesillä on kuulemma merirosvoja!" Thomas, kapteenin kokenut vanha ystävä, sanoi.

"Se on pelkkää merimiehen lankaa!" huusi vaalea nuorukainen Valentin: "Hansaliitto on ajanut kaikki merirosvot pois Itämereltä ja sen lähistöltä tai saattanut heidät oikeuden eteen!" "Se on

pelkkää merimiehen lankaa!' huudettiin.

"Entä, sinä nuorukainen, entä Vitalian veljekset? Heh?! Stuke puuhailee yhä rangaistuksetta pahojaan täällä ja Länsimerellä."

"No, ... eiväthän he varsinaisesti aio kaapata uomaa, vai aikovatko?"

Vanhus huokaisi. "Toivotaan parasta, eikö niin?"

Hieman huolestuneena hän yritti tavoittaa Jakobia, joka puhui hyvin nuoren merimiehen kanssa, jonka hän tunnisti Johanneseksi.

"Oletko varma tästä?"

"Ehdottomasti"

"Tutkimme koko ruuman. Rottien lisäksi siellä ei ollut mitään. Oletko todella kunnossa?" "Kyllä, kyllä, olen kunnossa", Johannes vastasi hieman ärsyntyneenä ja kääntyi pois. Antonia ajatteli luukkua, joka ei auennut. Johanneksen siirtyessä poispäin hän meni veljensä luo ja sanoi kovaan ääneen: "Kaufmann?" "Kaufmann?" Jacob katsoi ylös. Ensin hän näytti yllättyneeltä, mutta piilotti sen nopeasti pienen hymyn taakse: "Emil! Mikä hätänä?" hän huusi hieman liian äänekkäästi ja kuiskasi sitten: 'Mikä hätänä, Antonia?' "Mikä hätänä, Antonia?"

"Halusin puhua kanssasi rajanylityksestä", hän kuiskasi: 'Kuinka kauan kestää päästä Lontooseen?'

"Noin kolme kuukautta", Jakob vastasi hieman ärsyntyneenä: "Ole kiltti ja osallistu enemmän miehistöön, muuten Heinar harkitsee uudelleen ja heittää sinut yli laidan! Ja yritä olla vähemmän silmiinpistävä, kun haluat minulta jotain."

Antonia oli lakannut ihmettelemästä veljensä mielialanvaihteluista jo vuosia sitten, mutta viimeisten kolmen vuoden aikana se oli parantunut. Hän ei ollut nähnyt häntä tällaisena pitkään aikaan. Hieman loukkaantuneena hän meni joukkueen hyttiin ja kaatui uupuneena riippumattoonsa.

Seuraavana aamuna, aamuvartion ensimmäisellä iskulla, Antonian herätti yksi merimiehistä, hän muisti, että miehen nimi oli Arnold. "No niin, nouse ylös kyyhkyläinen!" hän sanoi lempeästi ja ravisteli hänen kättään varovasti. Murahtaen hän avasi silmänsä ja heilautti jalkansa riippumatosta. Hymyillen tyytyväisenä Arnold kääntyi pois ja kiipesi kannelle. Antonia ravasi uneliaana perässään kirkkaaseen aamuaurinkoon, joka sai hänet räpäyttämään silmiään kovasti.

"Tuletko sinä?" Arnoldin ääni kuului.

Kun hänen silmänsä olivat sopeutuneet kirkkaaseen valoon, hän näki, että lähes kaikki merimiehet olivat kokoontuneet jonkinlaisen pöydän ympärille, joka koostui tynnyrin päälle asetetusta puulautasta. Ainoat, jotka eivät seisoneet siinä, olivat vanha Thomas ja kapteeni. Jälkimmäinen oli ruorissa, kun taas Thomas käsitteli rennosti köysiä ja naruja. Hän lähestyi miehiä tynnyrin ääressä uteliaana.

"Ei, se ei voi olla!" kuului Valentinilta.

"Mylly", virnisti hänen vastapuolensa Fabian, ruorimies. Smutje Paul oli ensimmäinen, joka huomasi heidät: "Hei, haluatko sinäkin leikkiä, Emil?"

Antonia mietti asiaa ja sanoi sitten poikamaisella äänellään: "Ei kiitos, mieluummin katselen."

"Ymmärrettävää", Paul vastasi ja kääntyi takaisin pöytään, jossa peliä vaihdettiin. Myllylauta oli korvattu noppakupeilla. Valentinin ja Fabianin seuraan liittyivät Walter ja Rüdiger. He kaikki ravistelivat noppakuppejaan ja löivät niitä kovaa vesitynnyrin kanteen. He katsoivat toisiaan arvioivasti, ja muutama sekunti kului, kädet yhä kuppiensa päällä, mutta lopulta kaikki katseet kiinnittyivät Valentiniin. Hän katsoi vain takaisin, kunnes kysyi: "Mikä se on?"

"Aloita!" selvästi kokeneemmat pelaajat huusivat yhteen ääneen.

"Ai, anteeksi", kuului pöydän nuorimmalta pelaajalta: 'Kolme ykköstä.' "Kolme ykköstä."

"Viisi ykköstä", mutisi Rüdiger.

"Ooohhh, kaksi kolmosta!" Fabian sanoi ja sai Rüdigeriltä ilkeän katseen.

Walter hymyili pehmeästi ja liittyi mukaan: "Neljä kolmosta." "Neljä kolmosta." peliin.

Odottamattomasta massiivisesta lisäyksestä järkyttynyt Valentin vilkaisi kupinsa alle.

"Hm. Viisi kolmosta...?" hän sanoi.

"Sinun täytyy sanoa kahdeksan kolmosta", Thomas puuttui asiaan nauraen.

"Mutta minulla on vain yksi!" tuli vastaus, johon Rüdiger otti jälleen vastaan epäystävällisen katseen, joka muuttui virnistykseksi sanoessaan hiljaa: "Valehtelija." "Valehtelija."

Hetken hiljaisuus, kun kaikki nostivat kuppinsa ja katsoivat noppiaan.

"Ha!" huusi muuten pahantuulinen Rüdiger.

Valentin oli selvästi pettynyt: "Olen huono joka pelissä." Hän katsoi Thomasiin, joka taas virnisti köysissä ja korjasi kurssia Heinarin käskystä, ja sanoi vihaisesti: "Se on kaikki sinun syytäsi!"

"Minun vikani, jos et osaa pitää suutasi kiinni? Enpä usko!" vanha mies vastasi nauraen.

"Hän ei kuitenkaan koskaan osaa", Rüdiger mutisi pörröiseen partaansa. Antonia alkoi vähitellen pitää laihasta, mustatukkaisesta merimiehestä. Sillä välin alkoi toinen pelikierros, ja Paul kääntyi Antonian puoleen ja kysyi häneltä: "Haluatko tietää, miten sitä pelataan?" Hän kysyi: "Haluatko tietää, miten sitä pelataan?"

"Minä ymmärrän sen. Se on petospeli. Lyöt vetoa kaikilla nopilla, et vain omillasi", hän vastasi.

Paul nyökkäsi hyväksyvästi ja sanoi: "Olet fiksu kaveri, Emil", ja käänsi huomionsa takaisin peliin.

Illalla kannella sytytettiin nuotio. Paul levitti puuroa karkeille puulautoille. Antonia lapioi sitä nälkäisenä vatsaansa. Johannes istuutui hänen ja Jakobin väliin ilman muuta, vaikka heidän välissään ei ollut juuri tilaa.

"Sopiiko, herra Kaufmann?" hän kysyi virnistäen. Jakob vain liukui hieman lähemmäs Hainaria virnistäen.

Antonia katseli mietteliäästi kannella olevia eri kasvoja. Hän ihmetteli, mikä oli saanut heidät kaikki luopumaan tavallisesta elämästään ja ryhtymään merimiehiksi.

Kuin käskystä Arnold puhutteli yhteisöä.

"Meillä on edessämme pitkä ja hurja matka", hän sanoi, "Tiedämme jo Emilin ja Johanneksen kertomana, miksi he ovat täällä, mutta muutama muu ei ole vielä kertonut - Valentin, miksi sinä hengaillet tällaisten kovapäisten kavereiden kanssa kuin me?"

Seurue nauroi hieman, kun taas nuori mies näytti uppoavan hieman syvemmälle soppaansa.

"Asuin ennen Lyypekissä", hän sanoi vain. Ei muuta.

"Entä syyt lähtöönne?" Arnold kysyi.

Valentin katsoi vain hiljaa takaisin. Hän säilytti katsekontaktin, kunnes merimiesten katse kääntyi taas pois hänestä.

"Halusin vain lähteä", hän lisäsi muutaman sekunnin kuluttua.

"Ymmärrän sen", Rüdiger sanoi, mutta kuulosti siltä kuin hän olisi yrittänyt välittää toisenlaista viestiä.

"Rüdiger? Mikä tuo sinut tänne?" Daniel kysyi.

Rüdiger suoristui hieman ja katsoi ympärilleen. "Minä karkasin", hän sanoi yksinkertaisesti, "mutta tämä on toinen matkani."

"Tiedämme sen jo", Paul sanoi, "mutta nousit laivaan vasta Lyypekissä, joten kerro vielä kerran, mistä olet kotoisin?"

"Hampurista", Rüdiger vastasi hieman murahtaen, "Vanhempani olivat rikkaita."

"Miksi sitten karkasit?" Antonia kysyi, "Ainakaan heillä ei ollut mitään syytä naittaa sinua pois."

Merimiehet alkoivat nauraa.

"Miksi, halusivatko he myydä sinut jollekin? Oliko se ainakin kaunis tyttö?" Fabian kysyi virnistäen. Antonia punastui hieman.

"Ei kenellekään, siskolleni", hän sanoi nopeasti, "kaipasin häntä nopeasti."

"Älä ole liian heikko, pikkuinen", Paul vastasi, "Opit vielä todella kaipaamaan naisia täällä vesillä."

Lopeta nyt tarinat ja juo, tynnyrissä on vielä rommia."

Merimiehet nauroivat ja joivat, kun musta vesi lappasi laivan kylkiä vasten pimeään taivaan alla. Kun yö oli peittänyt laivan kuin viittaa, miehet alkoivat laulaa:

"Hej oh, lamppu sammuu
mutta me uhmaamme merta ja tuulta
Seisomme yhdessä roiskeita vastaan
niin kauan kuin juomme!

Pakenemme aaltoja
ja tanssimme merellä
ennen kuin törmäämme kallioille
vedä kasteeseen
hukuta surusi
Kammottavien aaltojen ympäröimänä...

Hej oh, lamppu sammuu
mutta me uhmaamme merta ja tuulta
Seisomme yhdessä suihkua vastaan
Niin kauan kuin juomme!

Sielu uppoaa
Onnellisuus on kadonnut
Hyvästi, rakkaat ystävät kotona
Hyvästi, rakas laiva
Meidän kohtalomme on
hukkumaan tynnyriin, yksin."

Antonia oli kuullut merimiesten laulavan jotain samanlaista jo aiemmin, kun he olivat saapuneet satamaan. Kun laulu oli ensimmäisillä kerroilla laulettu jylhästi, Antonia, Johannes ja Jakob yhtyivät siihen. Se ei ollut ainoa laulu, jonka merimiehet osasivat, ja siihen mennessä, kun ensimmäiset tähdet näkyivät pilvien välissä, Antonia tiesi enemmän lauluja kuin olisi koskaan elämässään voinut oppia.

Seuraavat päivät ja viikot olivat samanlaisia kuin ensimmäisetkin, täynnä uhkapelejä, kannen jynssäämistä, laulamista ja loputtoman meren tylsyyttä. Tarinan tässä osassa on vain yksi mainitsemisen arvoinen hetki, kaksi päivää ennen Nyborgin satamakaupunkia. Antonia oli ilmoittautunut vapaaehtoiseksi auttamaan Paulia ja Danielia pienessä kaleerissa. Kapteeni oli määrännyt avattavaksi yhden viimeisistä tynnyreistä, joissa säilytettiin suolattua kuivattua lihaa; juhla-ateria tavalliseen ruokaan verrattuna. Nyt lihan seuraksi valmistettiin tavallisesti tarjoiltua vetistä keittoa.

Sillä välin kun perämies puhui perämiehelle miehistöstä, Antonia pilkkoi nauriita ja heitti ne kattilaan. Jos en saa kunnon ruokaa Nyborgissa, en kestä enää, hän ajatteli, en kestä tätä keittoa! Kun hän oli vihdoin saanut keiton valmiiksi ja näki, että hänen kaksi ystäväänsä olivat melkein unohtaneet leikata keiton, koska he puhuivat, hän piilotti veitsen huomaamattomasti paitaansa ja kiiruhti ulos huoneesta: "He kutsuvat minua, tulen pian takaisin!"

Daniel ei edes katsonut häneen, kun hän huusi perään juostessaan: "Mutta pidä kiirettä!" Hän huusi: "Mutta pidä kiirettä!"

Antonia pyöritteli silmiään ja ajatteli hänen ja Danielin naurislautaa, josta vain yksi oli valmis. "Ja hän haluaa kertoa minulle jotain kiirehtimisestä", hän murahti äreänä saapuessaan lähes pilkkopimeään varastohuoneeseen, jossa hän pysähtyi ja otti veitsen esiin. Hän katseli sitä hetken ja otti sitten merimieslakinsa pois. Ensimmäistä kertaa viikkoon hän tunsu taas hiustensa leikkivän hartioillaan. Hän huokaisi surullisesti pitäessään hiuksiaan hitaasti kasassa, kuin hevosen häntää.

Hän epäröi, mutta asetti veitsen kuitenkin juuri tyven alapuolelle ja kavensi silmiään.

"Hyvästi", hän kuiskasi ja leikkasi.

Kun hän taas avasi silmänsä, hänellä oli suurin osa hiuksistaan vapisevassa kädessään. Hetken Antonia vain tuijotti hiuksiaan, sitten hän ryhdistäytyi jälleen, piilotti hiukset paitaansa ja kiiruhti takaisin kaleeriin kahden juoruilijan luo.

"Missä olet ollut?" Daniel kysyi häneltä vihaisesti.

"Kauppias Jakob halusi puhua kanssani", hän vastasi uhmakkaasti.

Perämies vain murahti: "Hyvä, heitä sitten roskat yli laidan."

Antonia toivoi, etteivät he huomanneet hänen helpotustaan, sillä hän teki nopeasti ärsyyntyneen ilmeen ja tarttui roskikseen.

Hän tunki hiuksensa roskakoriin ja syöksyi portaita ylös, missä hän melkein kaatui nenälleen.

Tyhjälle kannelle päästyään hän juoksi kaiteelle ja heitti hätäisesti kaiken yli laidan varmistaen, että kaikki hänen hiuksensa annettiin merelle. Hän huokaisi ja katsoi auringonlaskua.

"Mitä sinä teet?" Johannes seisoj hänen vieressään, nojasi kaiteeseen ja katsoi häntä silmiin.

"Ai", hän haparoi, "Ei mitään erityistä. Mutta olen leikannut hiukseni."

Hän riisui merimieslakinsa ja näytti parhaalle ystävälleen lopputulosta. Mies katsoi häntä hämmentyneenä, mutta hymyili hetken kuluttua.

"Se on varmaan parempi näin", hän sanoi, "Se on vähemmän silmiinpistävä. Nyt Valentin näyttää enemmän tytöltä kuin sinä! Sinun pitäisi kuitenkin joskus trimmata sitä enemmän reunoilta."

Molemmat nauroivat itsekseen, mutta vakavoituivat sitten taas. Mies katsoi häntä ja sanoi:

"Näyttää kuitenkin hyvältä", ja muuttui kirkkaanpunaiseksi.

Nyt hän näytti hämmentyneeltä: "Kiitos?"

Hän ravisteli itseään lyhyesti ja sanoi sitten: "En mene takaisin. En siis pidä mitään muistoksi!"

Näillä sanoilla hän heilautti hattunsa ja heitti sen korkeassa kaaressa avaraan Itämereen.

"Siinä!" hän hymyili Johannekselle.

"Olisit voinut vain antaa sen takaisin minulle", Jaakobin ääni kuului heidän takanaan linnoituksen takaosasta.

Laivalla on hurja, kylmä matka. Valkoinen roiske roiskuu kaidetta vasten, ja syvä, tumma vesi lappaa laivan vatsan seinämää. Roisketta, joka yöllä ympäröi merimiehet kuin märeät lakanat, jotka voisivat peittää heidät kuolinvuoteellaan. Laiva saattaa menettää otteensa petollisista aalloista ja vajota syvyyksiin. Elämä vesillä on vaarallista. Mutta kukaan merimies ei tiedä, missä vaarassa hän todella on.

Olen oikealla tiellä. Harmaa kaupunki on tämän matkan päässä, minun on vain annettava niiden kantaa minua. Meri ei näytä olevan nälkäinen. Se vain slurffaa nautiskellen, nielaisematta kelluvaan laivaan. Mutta en tavoita tyttöä ja hänen veljeään. He pääsevät pois luotani. Lähietäisyydeltä, välittämättä minusta kuin minua ei olisi olemassakaan.

Laivan miehistö tietää vain veden vaaroista. Matka on vaarallinen, mutta ihmisissä on enemmän taitoa kuin tajuksikaan. He ohjaavat laivaa aaltojen läpi, yhä kauemmas ja kauemmas määränpään suuntaan, vaikka maa katoaa tuulen ja sään alle, kun tuuli puhalttaa voimakkaammin, jättäen jälkiä aina ruskeaan kaupunkiin saakka, jossa on seitsemän tornia. Saattaa olla, että he osaavat tämän paremmin kuin mikään muu. Ihailen sitä. Ihailen. Se on yksi niistä sanoista, joita he käyttävät tunteista. Mutta se en ole minä. Voin vain ajatella, tarkkailla ja tappaa. Jos minulla on tunteita, ne ovat vain peilikuva siitä, mitä näen.

Mutta ihmisiä on helpompi ymmärtää, kun matkustan heidän kanssaan. Ennen en edes uskonut, että he olivat tarpeeksi itse ymmärtääkseni heitä. He ovat aina yhdessä paikassa, kun taas minä olen aina kaukana ja samalla lähellä, monesta paikasta, melkein kaikkialta. He yrittävät matkustaa, paeta, niin monia asioita. Mutta ihmiset eivät minusta näytä pystyvän pakenemaan.

Tyttö on niin lähellä. Hän koskettaa minua joskus, aivan kuin se ei olisi hänelle vaikeaa, mutta

minä en koske häneen. Hän katsoo minua silmiin ja puhuu minulle tuntematta läsnäoloani. Tietämättömyys on jotain muuta, mitä ihmiset osaavat hyvin. Haluan, että hän tuntee minut, löytää minut.

Kuulen, mitä he sanovat, mutta kukaan ei puhu MINULLE, kukaan ei katso MINUA. Koska olen näkymätön. Ja MINÄ OLEN. Olen myös heille.

Katson heitä päivästä toiseen. Ihmiset voivat purjehtia laivalla yli avaruuden, joka on pehmeä kuin ilma. He vievät laivan sumun läpi, tuulen läpi, kaikki yhdessä, vaikka he eivät ole yksi ainoa olento. Olen monissa ruumiissa, olen sitomaton ja voimakas. Ja silti he eivät näe minua. He näkevät jopa auringon, kun se on piilossa pilvien takana. Täytyy olla jokin keino, jolla hekin voivat löytää minut. Että tämä tyttö huomaa minut ja katsoo minua kerran puhuessaan, jotta pääsen vihdoin perille. Harmaaseen kaupunkiin. Tämän matkan määränpäähän. Siihen asti hän voi ainakin tuntea minut.

Jonain päivänä ihmiset lakkaavat katsomasta taivaalle ja alkavat katsoa sitä, mitä heidän ympärillään hiipii.

Luku 2

Antonia katseli läheistä maata, loivaa rantaviivaa ja sen takana olevaa tasaista maata. Hän nykäisi kaikin voimin kosteaa, karheaa kastetta, nykäisy kerrallaan, antaen sen pudota taaksepäin käsien läpi. Hänen takanaan Daniel huusi joitakin käskyjä toisella puolella oleville merimiehille. Rüdiger ja Arnold vetivät samaa köyttä kuin Antonia. Thomas käytti lakanoita, suurta köysinostinta, jolla telakat saatiin paikoilleen. Muut valmistautuivat sitomaan alas lasketun purjeen, kun keula osoitti pohjoiseen ja kelluva lautta jatkoi kulkuaan. Kaksi merimiestä seisoi yhä telakan päällä.

"Ahoi, Nyborg!" Johannes huusi lahdelle, jossa he olivat täydentäneet varastojaan. Antonia haukkoi henkeään ja nojasi kaiteeseen heti, kun hän päästi köydestä irti. Laiva narisi ja huojuu, kun avomerellä odottavat voimakkaat merituulet ottivat siitä otteen. Matka jatkui.

"Ahoi!" hän sanoi väsyneenä, mutta veti itsensä taas ylös hetken kuluttua.

"No, annatko jo periksi, Landsalat?" Thomas kysyi heidän luokseen tulleet Thomasilta "Näyttää siltä, että pääset sittenkin Lontooseen, vaikka aluksi epäilinkin asiaa."

Antonia vain virnisti ja pisti nenänsä tuuleen. Hän oli tottunut merimiesten karkeaan kiusoitteeluun. Hänen voimansa olivat kasvaneet matkan alusta lähtien, mutta hän oli silti kaikista uupunein. Hän yritti matkia heidän äänensävyään, aivan kuten hän oli tottunut olemaan Emil. Paremmin kuin Johannes ja Jakob. Kaksi nuorta miestä änkytti lähes joka kerta, kun he yrittivät puhua miehistön nuorimmalle jäsenelle.

Ainoa, jota karkeat merimiehet näyttivät edelleen levottomilta, oli Valentin. Hän oli enimmäkseen ruorimies Fabianin kanssa, jonka kanssa hän oli nyt hyvä ystävä, ja vaikutti melko ujolta puhuessaan muun miehistön kanssa.

"Tuuli on piristynyt", Thomas sanoi kenellekään erityisesti, "mutta meillä on vielä muutama viikko aikaa Skagerrakiin."

"Mikä Skagerrak ylipäättään on?" Johannes kysyi uteliaana.

Thomas murahti. "Se on karua aluetta. Kap Skagenin ympärillä vesi on aina aallokkoa ja aallot ovat vuoren korkuisia, joten yksikään purjehtija ei halua matkustaa sen läpi. Mutta pakko se on kuitenkin tehdä. Lukemattomia kertoja. Ja meren otukset jahtaavat sinut jäisiin syvyyksiin, jos voivat. Odota vain, niin näet."

"Älä pelottele niitä. Ne näkevät kyllä itse", Paul huusi ja kyykistyi heidän viereensä siirtämään köysiä pois tieltä. Thomas vain murahti.

Antonia kuunteli vanhaa merimiestä tarkkaavaisesti, mutta katsoi silti kysyvästi Arnoldia, joka seisoi Thomasin takana. Häntä oli yleensä paljon helpompi ymmärtää. Kun Thomas kertoi vertaansa vailla olevia tarinoitaan, kukaan ei voinut erottaa totuutta merimieslangasta, mutta

Arnoldilla oli enemmän ymmärrystä hänen vähäiselle meritietämykselleen.

"Meret kohtaavat Cape Skagenin, pohjoisimman maankohdan, ympärillä", selitti ruskeahiuksinen merimies, jolla oli pitkä possunhantä, "Länsimeri, joka on toisella puolella, ja Itämeri, jossa me juuri nyt matkustamme ja jossa Lyypekki, teidän seitsentorniinen kaupunkinne, sijaitsee. Siellä on myrskyisää. Saavumme sinne melko pian, joten teidän on parasta varautua siihen, että joudutte myrskyihin. Sinulla on hauskaa, kun pääsemme sinne."

"Senkin laiskat paskiaiset! Takaisin köysien luokse", Daniel pauhasi, "Me lähdemme jiippailemaan! Vai haluatteko meidän haaksirikkoutuvan kallioille?"

Merimiehet huokailivat ja ryhtyivät työstämään seuraavaa manööveriä. Valentin, joka oli ilmeisesti kuunnellut, tuli Arnoldin luo.

"Mikä on Cape Skagen?" hän kysyi uteliaana. Arnold vain pudisti ystävällisesti päätään. Manööveri vaati kiirettä.

"Ei varmasti mitään pahempaa kuin sinun jatkuva puhumisenne", Rüdiger mutisi ennen kuin juoksi takaisin perässä olevaan paikkaansa.

"Paikka, josta sinä et varmasti pidä", Thomas vastasi, "Mene nyt, paikkasi on siellä!"

Thomas osoitti yhtä kaiteelta mastoon johtavaa köyttä. Valentin näytti haluavan protestoida, mutta muutti mielensä ja ryhtyi työhön tiukka ilme kasvoillaan.

Kello oli keskipäivä, juuri ennen iltapäivävartion ensimmäistä puhallusta. He olivat matkustaneet Nyborgista kaksi päivää. Taivas oli pimeä. Thomasin varoitus oli käynyt toteen: Sää oli kahden viime päivän aikana muuttunut yhä huonommaksi ja meri karummaksi. Aallokko oli saavuttanut moninkertaisesti maamerkin, jossa vanhemmat merimiehet vaikenivat ja alkoivat kertoa vakavia varoituksia ja tarinoita mustasta, syvästä vedestä ja ulvovista myrskyistä. Heidän sanojensa mukaan avomerien myrskyt muistuttivat kuoleman kohtaamista henkilökohtaisesti, pahempaa kuin musta kuolema, rutto, joka raivosi mantereella.

Antoniaan alkoi tarttua jännitys, joka valtasi koko miehistön. Valentine, John ja jopa Jacob alkoivat alistua Thomasille ja muille ja imeä heidän neuvojaan. Myrskyt eivät yhtäkkiä enää tuntuneetkaan hauskalta tarinalta.

Antonia kiipesi peräsuuntaan Fabianin ja Valentinin luokse. Fabian nojasi ruoriin ja puhui vilkkaasti nuoren merimiehen kanssa, joka istui hänen vieressään hihnapyörällä.

"Onko jotain?" Fabian kysyi Antonialta, kun tämä kiipesi portaita ylös ja taisteli suolaista tuulta vastaan.

"Haluan vain nähdä aallot paremmin", Antonia vastasi ja kiinnitti katseensa vakavana horisonttiin. Jos kokeneet merimiehet olivat huolissaan, hän saattoi vain arvailla, mikä häntä todella odotti Cape Skagenissa. Häntä pelotti, sen hän tajusi nyt. Näiden vaarojen edessä avioliitto, rutto ja kaikki se, minkä hän oli halunnut jättää jälkeensä Lyypekissä, ei enää tuntunut niin pahalta. Mutta paluuta ei ollut, ja oli typerää toivoa sitä.

"A- Emil!" Johannes huusi alhaalta ja toi Antonian takaisin nykyhetkeen. Hän kiipesi alas perälaudalta ja piti kättään kasvojensa edessä välttääkseen suolaista suihketta, joka piiskasi hänen kasvoilleen. Tuuli puhalsi kovaa ja terävästi kannella, ja laiva heilui.

Valentin seurasi häntä keulaan. Hän takertui levottomasti kaiteeseen ja yritti työntää hiuksiaan pois kasvoiltaan. Ne ylsivät juuri ja juuri hänen korviinsa asti ja olivat juuri niin lyhyet, ettei hän pystynyt laittamaan niitä korviensa taakse.

"Onko tuo jo myrsky?" Valentin kysyi hiljaa, mutta muut merimiehet eivät vastanneet.

"Siinähän sinä olet", Johannes sanoi. Hän hymyili, mutta katseli ympärilleen huolestuneena.

"Luuletko, että tämä on jo ensimmäinen myrsky?" Antonia kysyi ja vilkaisi Valentiniin, joka vain takertui lankkuihin ja katsoi jäykästi horisonttiin. Daniel alkoi nauraa, mutta ei lopettanut. Hän vaikutti hieman äreältä. Hän ei uskaltanut kysyä häneltä enää mitään.

Hytin ovi avautui ja kolahti heti seinään. Arnold, joka seisoi jo odottamassa oven vieressä ja jonka katse vaelsi rauhallisesti edestakaisin miehistön jäsenten välillä, pysäytti naisen vaikeuksin

heilahtamasta heti takaisin ja painoi hänet seinää vasten. Thomas, Hainar ja Jakob astuivat hätäisesti ulos hytistä kovaan tuuleen, ennen kuin Arnold paiskasi oven karmiin ja lukitsi sen uudelleen.

"Suuntaamme pohjoisemmaksi, jotta pääsemme myrskyrintamien väliseen aukkoon", Hainar sanoi kovaan ääneen Danielille niin, että muu miehistö kuuli. "Purje on nostettava. Tästä tulee kova sää, kaverit!"

Hän kääntyi kolmen nuoren puoleen kovettuneesti virnistäen. "Valmistautukaa merikasteeseen!"

"Fabian!" Daniel huusi kannen yli niin, että se kuului ulvovan tuulen läpi, "viisi astetta pohjoista!"

"Emmekö voi mennä muualle kuin myrskyn läpi?" Valentin kysyi arkaillen. Hän ei selvästikään vieläkään nähnyt juuri mitään hiuksiaan lukuun ottamatta.

Thomas vain nauroi ja läimäytti häntä olkapäähän, mikä melkein kaatoi Valentinin maahan.

"Maalaisjuntti", hän sanoi sitten vakavasti ja lähti sanomatta enää sanaakaan kapseliin. Arnold hymyili pojalle ja kiipesi niiden luokse.

"Jos vesi villiintyy, sitokaa itsenne laivaan", hän sanoi rohkaisevasti mutta selvästi, "emme halua, että teistä tulee kalanruokaa. Kuunnelkaa, mitä Hainar ja Daniel sanovat, se voi pelastaa henkenne. Ja jos pahin tulee, olette luultavasti meistä kaikista parhaita rukoilemaan. Pitkä matka on jo ajanut pyhyiden pois meistä. Joten lakkaa vapisemasta!"

"Hyvin rohkaisevaa", Antonia lipsautti, kun tuuli yritti entisestään sotkuisesti leikattujen hiustensa sekoittumista. Johannes näytti hämmentyneeltä ja pysyi vaiti. Arnold vain nyökkäsi, käveli linnoituksesta alas ratissa istuvan veljensä luo ja vaihtoi tämän kanssa muutaman lyhyen lauseen.

"Valentinin pitäisi hukkua, sitten on vihdoinkin vähän hiljaisempaa eikä kukaan enää kysele typeriä kysymyksiä", Rüdiger sanoi virnistäen ja kompastui hetkeä myöhemmin, kun aalto iski laivan vatsaan. Miehistö oli täysin läpimärkä. Antonia ja Johannes pitivät hetken kiinni toisistaan, kunnes aalto valui pois kaiteen raoista.

"Nyt ei ole aikaa tuollaisille kommenteille!" Jakob sanoi jyrkästi ja ilmestyi yhtäkkiä linnakkeelle. Hän näytti oudon onnettomalta. Ensimmäistä kertaa viikkoihin Antonia tajusi, että Jakob, aivan kuten hänkin, oli vielä muutama viikko sitten ollut lapsi, joka ei halunnut tulla kauppiaksi, aivan kuten hän ei halunnut mennä naimisiin. Hän muisteli pientä perhettään koti-ikävän vyöryessä. Mitä Mia oli sanonut, ettei hän ollut halunnut kahden sisaruksensa menevän minnekään, kuten ne sisarukset, jotka olivat jo kuolleet? Jopa isä oli aika ajoin osoittanut selviä merkkejä rakkaudesta, luultavasti miettinyt huolestuneena, missä Mia oli, ja Ava, joka oli huolehtinut hänestä kuin äiti, oli varmasti eniten huolissaan. Hän ajatteli lämmintä eteistä, jonka lattian alla oli hänen piilopaikkansa, josta hän oli löytänyt isoäitinsä kirjeet, jotka olivat ajaneet hänet Lontooseen. Antonia tajusi yhtäkkiä, että jo nämä muutamat viikot olivat muuttaneet häntä, Jacobia ja Johnia tavalla, jonka vain vuodet olisivat voineet tehdä. Mutta he olivat yhä lapsia.

Jacob tuli heidän luokseen ja hymyili heille jälleen ensimmäistä kertaa avoimesti, aivan kuin hän olisi yhtäkkiä heittänyt pois naamion, jota hän oli pitänyt päällään koko tämän ajan näyttääkseen vakuuttavasti kauppiaan roolia.

"Se, että te lähdette mukaan tähän, ei ole aivan sitä, mitä olisin odottanut", hän sanoi hiljaa Antonialle. "Sinä ansaitset seilata täällä mukana. Olet nyt todella kuin poika, Antonia. Vaikka olet aina ollutkin."

"Nimeni on Emil", Antonia vastasi hieman yllättyneen tauon jälkeen, "ja isä vihasi minua."

"Tiedän", Jakob murahti, "kotona ei olisi yhtään rauhallisempaa. Mutta joka tapauksessa, nyt ei ole väliä, katuisiko kukaan, jos meidät lähetettäisiin pois. Jos me hukumme nyt, me hukumme. Ja minä halusin olla merimies."

"Sepä mukavaa", Antonia sanoi sarkastisesti. Mutta hän ei voinut sille mitään, hän oli iloinen siitä, että Jakob puhui hänelle vihdoinkin taas kuin veljelleen. Hänelle oli varmaan vieläkin vaikeampaa näytellä viikkokausia roolia, johon hän ei ollut oikeastaan tyytyväinen. Johannes oli ainoa, joka saattoi olla oma itsensä tällä aluksella.

"Olen iloinen, että olen päässyt pakoon sitä vihreätaakkista miestä", Antonia sanoi hiljaa.

"Luulen, että vanhempani luottavat siihen, että osaan pitää huolta itsestäni", Johannes sanoi mietteläästi, "Olin vain yksi ahmatti lisää. Minne me nyt menemme?"

"Pohjoiseen ja sitten myrskyyn", Jaakob sanoi vähän innostuneena. "Rannikolla myrsky on voimakkaampi, joten meidän on pysyttävä avomerellä. Vihaan aikuisena olemista."

Hetken hiljaisuuden jälkeen Jacob käveli taas pois, aivan kuin hän ei olisi koskaan puhunut heille.

Valentin, joka oli jo jonkin aikaa seisonut hänen vierellään, katsoi avuttomana hänen peräänsä.

Antonia vain ravisteli päätään päästäkseen ajatuksista eroon ja nipisti Johannesta käsivarteen.

"Älä ole pelkuri", hän sanoi virnistäen, "Sinä tunnet vaarat, ainakin kerroit minulle, kun olit jousiammunnassa."

"Itse!" hän sanoi närkästyneenä, 'Auts, senkin paskiainen!' Hän sanoi.

Johanneksen kirosanojen repertuaari oli jo matkalla rikastunut muutamalla vieraalla ilmaisulla.

"Schweinekopp", Antonia vastasi.

"Paholaisen puhallus", Johannes mutisi ja nauroi sitten, kunnes seuraava aalto tukahdutti hänen naurunsa.

"Kaikki merimiehet köysiin! Katkaiskaa telakat!" Hainar pauhasi melkein suoraan heidän takanaan. Nuoret säpsähtivät ja juoksivat karkuun.

Daniel ja Hainar ajelehtivat miehistöä ympäriinsä määrittelemättömän ajan, kun meri heittelehti laivaa edestakaisin kuin pientä, avutonta eläintä. Purje paisui niin suureksi kuin se oli koskaan ollutkaan ja veti köysistä niin kovaa, että koko laiva narisi kuin meren syvyyksistä noussut hirviö. Kun kangas oli vedetty hieman sisään ja telakat vedetty sisään, laiva menetti vauhtiaan, mutta Antonia uskoi, että siitä oli tullut vielä enemmän aaltojen leikkikalua. Se ei enää kuljettanut itseään, vaan sitä heitettiin avuttomasti edestakaisin. Jopa peräsin oli menettänyt voimansa.

Missä on maa, Antonia kysyi itseltään ja takertui köyteen, kun seuraava aalto kallisteli laivaa sivulle. Aallot muuttivat meren vuorijonoksi, jonka särmikkäät huiput olivat repeytyneet kuin jumalaisten voimien repimiksi. Normaalisti laiva kellui niiden yläpuolella, mutta nyt keula halkaisi vesiseinät, jotka halusivat repiä laivan kappaleiksi.

"Sitokaa ja pitäkää kiinni!" Daniel huusi, joka oli sitonut itsensä maston askeleeseen. Antonia yritti yltää yhteen löysistä köysistä, mutta hän liukastui kannella ja melkein putosi kaiteen yli. Hän piti hädin tuskin kiinni lankuista. Tuuli työnsi laivaa toiselle puolelle, ja Antonia ryömi kaiteella kuin kaiteella, samalla kun hän sitoi kiireesti köyden vyöhönsä ja katseli huolestuneena sotkua.

"Johannes?" hän huusi myrskyn läpi ja tunsu, kuinka tuuli repi sanat hänen suustaan, 'Jakob?'. Hän näki Valentinin, joka piti kiinni mastosta ja katsoi kohti perää, josta oli nyt tullut oma merensä. Hän päästi irti varmasta puusta, otti askeleen ja kaatui heti. Aalto huuhtoutui Antonian silmiin. Kun hän ehti taas avata silmänsä ja oli lakannut yskimästä, Valentin oli tarttunut Johannekseen, ja he kaksi ponnistivat takaisin mastoon, jossa he auttoivat toisiaan kiristämään köysiä.

"Emil! Tule takaisin veneen keskelle!" joku huusi, mutta Antonia ei pystynyt sanomaan, kuka käskyn antoi. Pian sen jälkeen Hainar ojensi hänelle ylhäältä käden, jonka hän otti vastaan, jotta hän voisi vetää hänet takaisin kannelle.

"Sinun on vain odotettava ja katsottava!" Hainar huusi kovaan ääneen ja kuulosti yhä yllättävän iloiselta: "Myrsky menee ohi, siis jos selviät siitä hengissä. Älä ole huolissasi!"

Näillä sanoilla Hainar ryömi takaisin perälinnoitukseen, jossa hän pystyi epämääräisesti tunnistamaan Arnoldin ja Fabianin siluetit. Veljekset ponnistelivat ilmeisesti kääntääkseen ohjauspyörää, jonka hallinnan he olivat menettäneet.

Paul, Thomas ja Daniel seisoivat keulahytissä; Jakobia, Rüdigeriä ja Walteria ei näkynyt missään. Ohjaamon ovi oli suljettu, mutta ei lukittu ulkopuolelta.

Tuuli muutti hetkeksi suuntaa. Alus oikaisi yhtäkkiä ja kääntyi toiseen suuntaan. Hetken aikaa, kun laiva ratsasti aallonharjalla, Antonian katse kulki lähes horisonttiin asti. Koko Mustameri oli vuorijono, jonka huiput tanssivat intohimoisesti ja voimallisesti. Vain laiva ei ollut osa tätä tanssia. Sitä tönäistiin niiden seassa kuin satamabaarin tappelussa.

Seuraavana hetkenä toinen aalto iskeytyi laivan kylkeen, ja vesivuori esti Antonian näkymän. Hän tarrasi kiinni kahteen poikaan, jotka vastasivat hänen otteeseensa.

Valentin avasi suunsa ja näytti sanovan jotain, mutta Antonia ei saanut siitä selvää. Tuuli repi kaikki äänet hänen korvistaan. Ennen kuin hän ehti pyytää Valentinia puhumaan kovempaa, hän kuuli keulalinnakkeesta jotain muuta.

"Hej ho, lamppu sammuu!" se kuului epäselvästi myrskyn läpi. Hän sulki silmänsä hetkeksi, sitten hän tajusi, että se olivat Thomas ja Paul, jotka olivat alkaneet laulaa merilaulua, joka pauhasi myrskyä vastaan.

"Hei, lamppu sammuu
mutta me uhmaamme merta ja tuulta
Seisomme yhdessä roiskeita vastaan
Niin kauan kuin olemme elossa!"

Antonia kuunteli hetken aikaa hämmentyneenä siitä, että hänen tuntemansa laulun sanat olivat yhtäkkiä muuttuneet. Hän kuuli tuulen uhkaavan repiä sanat jälleen miesten huuilta. Mutta he lauloivat vielä kovempaa, vaikka heidän huutamistaan ei oikeastaan voinut sanoa lauluksi. Pian sen jälkeen perälaivan miehistö yhtyi lauluun, kunnes heidät kuultiin selvästi.

"Pakene aaltoja
ja tanssi merellä
ennen kuin törmäämme kallioihin
Vedä köydestä
murskaa surusi
jurmien aaltojen ympäröimänä

Hej, lamppu sammuu
mutta me uhmaamme merta ja tuulta
Seisomme yhdessä roiskeita vastaan
Niin kauan kuin olemme elossa!

Laiva uppoaa
Onnellisuus on menetetty
Hyvästi, rakkaat ystävät kotona
Hyvästi, rakas laiva
Meidän kohtalomme on
hukkumaan mereen, yksin."

Ensimmäisen säkeistön jälkeen Antonia ja Johannes alkoivat laulaa mukana lähes yhtä aikaa. He eivät kuulleet, tekikö Valentin samoin. Hetken kuluttua hänestä tuntui, että he lopulta hukuttivat myrskyn. Hän alkoi yhtäkkiä virnistää ja laulaa muiden merimiesten tavoin yhä kovempaa ja kovempaa myrskyä vastaan, joka verhosi heidät harmaaseen sumuun. Rüdiger oli ilmestynyt takaisin keulalinnakkeeseen.

"Missä Jakob on?" Antonia kysyi hetken kuluttua ääneen tuntien yhtäkkiä outoa vastuuntuntoa veljestään, joka ei ollut vielä ilmestynyt hänen näköpiiriinsä. Johannes näytti myös hieman huolestuneelta.

"Hänen täytyy pitää huolta itsestään!" Valentin huusi. "Luulen, että jos hän osaa uida, tästä ei ole hänelle mitään hyötyä!"

"Katso ylös", Johannes sanoi yhtäkkiä kuivasti.

Antonia katsoi häntä hetken hämmentyneenä ja seurasi sitten hänen katsettaan takiloihin. Hänen

veljensä piti kiinni mastopäähän johtavista tikkaista ja teki silloin tällöin määrittelemättömiä eleitä perän suuntaan, kun hän takertui köysiin ja piti tiukasti kiinni, kun aalto pyyhkäisi hänen ylitseen. ”Hän on hullu”, hän sanoi, mutta virnisti leveästi tajutessaan, että Jacob nautti myrskystä.

Aallot tasoittuivat takaisin vuorilta kukkulamaalle, kun ranta tuli näkyviin harmaana horisontissa, sateessa hämärtyneenä ja roiskeiden verhoamana. He eivät olleet menettäneet yhtään miehistön jäsentä. Antonia tunsu olonsa oudon vahvemmaksi kuin ennen, aivan kuin hän olisi kasvanut hieman aikuisemmaksi. Hän oli yllättynyt siitä, että Valentin vaikutti taas varsin vilkkaalta, kun tuuli salli heidän jälleen puhua.

”Katso!” nuori merimies huusi ja osoitti itäistä horisonttia.

Miehistö, josta suurin osa oli kokoontunut pääkannelle, kääntyi kohti avomerta. Sateen verhon läpi musta alus upposi kovaa vauhtia horisontissa. Se ei jättänyt jälkiä veden pintaan. Antonia ei ollut edes varma, oliko hän nähnyt sitä, mutta ilmeisesti hän ei ollut ollut ainoa.

”Meri täynnä aavemaisia ilmestyksiä”, Arnold mutisi partaansa.

”Se vain upposi”, Antonia vastasi.

”Hän näki sen”, Walter vastasi alakuloisesti.

”Ketkä kaikki näkivät sen, paitsi minä?” Arnold kysyi. Melkein puolet miehistöstä puhui ääneen.

”Emmekö halua auttaa?” Antonia kysyi.

Hainar liittyi hämmästyneiden merimiesten joukkoon ja katsoi heitä. ”Auttaa ketä?” hän kysyi.

Valentin, Antonia ja Fabian yrittivät samaan aikaan selittää näkemäänsä, mutta Hainar ymmärsi nopeasti.

”Siellä ei näytä olevan mitään. Ei haaksirikkoutuneita ihmisiä, ei ruotuja”, hän sanoi tutkivalla katseella, ”Niinhän se suihke sai teidät luulemaan.”

”Haen kaukoputken”, Jakob sanoi ja katosi hyttiin.

”Tai sitten se oli aavelaiva”, Fabian sanoi. ”Olemme nähneet sellaista ennenkin Bruggen edustalla.”

”Haluaisin nähdä sen läheltä”, Johannes sanoi.

”Et halua sitä, maahantulija”, Thomas vastasi. ”Klabautermannin kanssa ei kannata leikkiä. Eivätkä muutkaan aaveet, jotka pyörivät ympärillämme.”

”Voisit ainakin yrittää”, Antonia vastasi heikosti virnistäen ja lähti nopeasti pakoon siltä varalta, että hän oli ärsyttänyt Thomasia.

Yhdessä paikassa aallot tanssivat, toisessa leikkii tuli. Melkein tuhoutuneessa ruumiissa, yhdessä tuhansista. Ihminen, nainen, joka jähmettyy kesken liikkeidensä. Muoto, jonka yleensä tunnistan ihmiskasvoissa, on epämuodostunut, hänen piirteensä ovat vääristyneet.

Hänen kasvonsa heijastuvat vastapuolensa silmistä, kuin mustassa vedessä, jossa rotat kuhertelevat. Ihminen tarttuu naiseen ja ravistelee tämän vartaloa. Tuijottaa häntä, tuijottaa hänen silmiinsä. Odotan heidän takanaan. Mutta he eivät näe minua sen paremmin kuin laivan miesten silmätkään. Ihmisten silmät eivät näytä olevan paljon parempia kuin satama-altaan vesi, he eivät näe olennaista.

En pääse heidän luokseen tuhoamatta heitä. Naisen ruumis on kuin tulella täytetty, mutta kuumuus pakenee. Tuska toisen silmissä on erilainen, mutta yhtä voimakas. Ihmiset eivät voi vain kärsiä ruumiillaan. En ole vielä pahoillani. Mutta nyt tiedän. Minulla on tie päämäärääni. Olen ollut tarpeeksi kauan tyytyväinen voidakseni lähettää sanansaattajani ja kulkea ympäri maailmaa. Mutta nyt pakotan heidät näkemään minut. Vaikka se tarkoittaisi lisää ruumiita, jotka palavat ja kuihtuvat kuin soihdut.

Voin matkustaa niin kauas kuin haluan, mutta en ajan halki. Ainakaan en ole koskaan matkustanut. Mutta muistot saavat sinut kokemaan kaiken uudelleen, joskus vielä avuttomammin kuin ennen, koska et voi muuttaa mitään. Vaikka en ole koskaan ollut avuton. Voin muistaa, ja minä muistan. Tuli on palanut ennenkin ilman minua. Puupinosta korkealla taivaalla, yhden heistä

ympäriällä. Kuinka kauan sitten se oli ja miksi ihmiset tekivät sen, sillä ei ole minulle merkitystä. Mutta muistan sen naisen ilmeen, kun hän paloi. Johtuiko se minusta? En ymmärrä ihmisiä, joten en tiedä. Leijuin harmaan aukion, harmaiden katujen ja talojen reunalla. Olen ollut siellä ennenkin, ja se on tietoa toisesta elämästä, mutta koska en ole elossa, sillä ei ole merkitystä minulle. Viimeinen katse putosi liekkien läpi - se oli suunnattu minuun ja keskittynyt, toisin kuin muiden katseet. Hän ei katsonut ylös, vaan suoraan eteenpäin. Silmiin, joita minulla ei ole. Katseet tulen kuumuuden läpi oli suunnattu minuun. Mutta kukaan ei ole saanut arvoitusta selville. Liekit hyppäsivät heidän luokseen. Jotain, mihin minä en pystynyt. Ihmiset polttavat joskus jopa niitä, joita he olisivat suojelleet minulta.

Luku 3

Antonia makasi rauhallisesti riippumatossaan ja nukkui, kun laivan kissa herätti hänet epämurkavasti. Kun hän ei välittänyt kissasta, se läimäytti häntä töykeästi kasvoihin. Antonia, joka ei ollut koskaan aiemmin ollut paljonkaan tekemisissä kissan kanssa, ei ymmärtänyt sen kiihtynyttä käytöstä. Silti hänellä oli levoton olo.

Hän kuunteli hiljaisuutta. Veden lempeää lappamista lukuun ottamatta laiva näytti makaavan rauhallisesti vedessä.

Kun Antonia nousi ylös ja meni kannelle, vain Fabian oli ruorissa ja Jakob keulassa. Haukotellen hän käveli veljensä luo, joka tuijotti auringonnousua.

"No?" hän kysyi.

"Mitä, hyvin?" poika vastasi hajamielisesti.

Antonia kohautti olkapäitään. "Ei aavistustakaan. Miten sinä voit?"

"Ihan hyvin toistaiseksi. Minun ei tarvitse tehdä niin paljon töitä, kun on kyse purjehduksesta."

"Hm."

Molemmat vaikenivat ja katselivat kaukaisuuteen.

"Katso, laiva", Jakob sanoi äänettömästi.

"Mmm."

"Se tulee vähän lähemmäksi."

"Hienoa."

Jakob suoristui yhtäkkiä hieman ja nyrpisti otsaansa.

"Mikä se on?" Antonia kysyi.

"Sillä on mustat purjeet..."

"Ja?"

Hänen silmänsä laajenivat järkyttyneinä.

"...ja siinä on Vitalian veljesten merkki!" Jakob huudahti ja kääntyi hätäisesti ympäri ja suuntasi kohti luukkuja.

"Mitä tai keitä Vitalienbrüderit ovat?" Antonia kysyi, joka oli nyt myös hieman huolissaan.

Jakob käveli reippaasti kohti ruoria, jossa Fabian yhä seiso, ja sanoi: "Isä opetti minulle: Vitalienbrüder on yksityisrosvojen yhteenliittymä, joka tekee järjestäytyneitä hyökkäyksiä kaikkialla itä- ja länsimerellä ja jakaa sitten saaliin oikeudenmukaisesti keskenään."

Päästyään ruoriin hän puhui ruorimiehelle: "Vie meidät pois näiden merirosvojen luota!"

Fabian katsoi merelle ja osoitti pientä pelon merkkiä: "Sir, kaikella kunnioituksella, tarvitsemme koko miehistön tähän!"

Jacob nyökkäsi siskolleen, joka syöksyi välittömästi ruumaan.

"Merirosvot!" hän huusi kovaan ääneen. Suurin osa miehistön jäsenistä säikähti unesta.

"Herätkää, unenpöpperöt!" Heinarin ääni pauhasi laivan vatsan läpi: "Valmistautukaa purjehtimaan ja taistelemaan henkenne edestä. Menkää, menkää, menkää!"

Nyt kaikki olivat vihdoinkin hereillä ja kompuroivat portaat ylös kannelle, yhä väsymyksestä humalassa.

"Sinä myös, Emil", kapteeni puuskahti: "Meille kelpaa jokainen mies."

Antonia nyökkäsi lyhyesti ja kiiruhti myös kannelle.

Puuskat olivat nyt voimistuneet ja tuuli oli käynyt yhä läpitunkevammaksi. Kaiken kukkuraksi taivaalta tippui nyt muutama pisara.

Miehistö ryhtyi kiihtyneenä kääntämään laivaa ympäri. He halusivat paeta, mutta oli liian myöhäistä. Merirosvot olivat jo liian lähellä.

"Valmistautukaa taisteluun!" kapteeni huusi.

Antonia kiiruhti keulalinnakkeelle ja kurkisti kaiteen yli. He olivat luopuneet manööveristä, ja hänellä oli hyvä näköyhteys toiseen alukseen. Toisen aluksen hahmot olivat levittäytyneet kuin peilinä kellukemiehistölle.

Daniel kutsui Valentinin alakannelle muiden miekan kantajien luokse. Antonia vaihtoi innostuneen katseen Johanneksen kanssa. Hänen kätensä vapisivat hieman, aivan kuin hänellä olisi ollut jo muutama laukaus takana. Johannes tuijotti keskittyneesti eteenpäin, kun taas Rüdiger toisella puolella leikki tylsistyneenä jousellaan ja nyppi löysää jousijousen jousijohtoa.

Kellukkeen perällä Thomas ja Walter ottivat myös nuolensa esiin ja asettivat ensimmäisen, valmiina ensimmäiseen laukaukseen.

Kannella terästä vedettiin esiin, valmiina viiltämään lihaa.

Erämiehet huusivat heille solvauksia ja uhkauksia Antonialle tuntemattomalla kielellä. Mutta sanat eivät olleet ainoa asia, joka lensi heidän suuntaansa: Rautakoukut, joiden päässä oli köysiä, takertuivat kaiteisiin ja takiloihin.

"Odottakaa!" Thomas huusi. Hän, Walter ja Rüdiger olivat jo kiristäneet jouset. Antonia ja Johannes seurasivat kiireesti heidän esimerkkiään.

Antonian hengitys oli pinnallista ja nopeaa. *Muista se! Olet hyvä jousiammunnassa!*

Hän tunsi kylmyyden sormissaan, kun hän veti jousen jousen takaisin.

Hän tunsi veden kasvoillaan ja hiuksissaan, kun se satoi hänen päälleen.

Hän tunsi sydämensä sykkeen. Oliko se pelkoa vai jännitystä?

Merirosvot lähestyivät yhä lähemmäs, vaikka miekoilla varustautuneet merimiehet ryhtyivät katkaisemaan köysiä.

Sitten alukset makasivat rinta rinnan, ja merirosvot hyppäsivät kuin jänikset kellukkeelle.

"Tulta!" Thomas huusi, ja tykkimiehet antoivat jäntheidensä laulaa.

Nuolet suhisivat ilmassa, mutta merirosvot näyttivät osaavan varautua tällaiseen tulitukseen, sillä he väistivät taitavasti kaikki luodit.

Merimiehet heittäytyivät nyt armottomasti ja jyrinällä hyökkääjien kimppuun, ja jo nyt kuului metallin kolahdus metallia vasten ja miekkojen tylsä jysähdys puuhun.

Linnoitusten tykkimiehet jatkoivat tulitusta, mutta villistä myllerryksestä johtuen oli vaikea saada selvää osumaa merirosvoihin, sillä heidän omat liittolaisensa olivat jatkuvasti tiellä. Myöskään sää ei auttanut. Kuurosade teki jänteet ja lankut liukkaiksi, mikä teki taistelusta vaikean yrityksen kaikille osapuolille.

Rüdiger, Thomas, Johannes ja Walter jatkoivat tulitusta kaikesta huolimatta, kun taas Antonia epäröi.

En voi tappaa ketään, hän ajatteli.

Hän oli nähnyt, kuinka hänen ampumansa nuoli oli hiuksenhienosti ohittanut yhden merirosvon kaulan ja lentänyt tämän takana harmaaseen mereen.

Antonia laski jousensa hitaasti alas.

Yhtäkkiä yksi merirosvoista ilmestyi jousilinnoituksen pienille portaille. Lyhyt miekka kädessä tämä kömpelö merimies puuskahti portaita ylös, mutta kohtasi Johanneksen olkapään, jonka hän runnoi miehen rintaan. Mies horjahti taaksepäin iskun voimasta ja heilutti villisti käsiään estääkseen

itseään putoamasta. Hänen kätensä löysivät Antonian aluspaidan ja vetivät hänet kannelle mukanaan.

Nainen laskeutui pehmeästi yksityisottelijan päälle, kun taas mies löi päänsä kovaa kanteen eikä enää avannut silmiään.

Hän pysyi paikallaan sekunnin murto-osan ajan, sitten hän ryntäsi paniikissa pois ja kyykistyi joidenkin tynnyrien taakse. Vaikka kellukkeen miehistö oli paremmin koulutettu, merirosvot olivat saaneet lähitaistelussa yliotteen ja työnsivät vastustajansa vastakkaiselle kaiteelle.

Kaksi Vitalienin veljeksistä jäi nuolet kehossaan, ja vesi lankuilla heidän ympärillään sai ruusunvärisen sävyn.

Jokainen kunniallisista merimiehistä taisteli sitkeästi, kukin vähintään kahta merirosvoa vastaan. Arnold ja Fabian väläyttelivät teräänsä ja puolustautuivat kuin nelihenkinen mies, aiheuttaen kivuliaita viiltoja kerta toisensa jälkeen.

Valentin oli saanut iskun, ontui vasempaan jalkaansa ja puolusti itseään enemmän huonosti kuin hyvin. Hänellä näytti olevan vaikeuksia nostaa miekkaansa tarpeeksi nopeasti, jotta hän olisi edes välttänyt pieniksi kuutioiksi pilkkoutumisen.

Yhtäkkiä joku nousi Antonian päälle ja veti häntä toisesta kädestä ylös. Hän haukkoi henkeään ja yritti kamppailla, mutta ote oli kovempi kuin graniitti.

Hän katsoi sään pieksämiä kasvoja, joista vino keltainen hammas virnisti hänelle.

"Hei, nuorukainen", mies virkkoi.

Kun hän katsoi takaisin linnoituksiin, hän näki kauhistuneena, että jokaisella linnoituksella seisoi viisi merirosvoa, jotka uhkasivat jousimiehiä terillään.

"Sinusta on meille vielä paljon hyötyä, poika!", hihkui merirosvo, joka oli tarttunut häneen ja raahasi häntä armottomasti kohti taistelua.

"No niin!" bukanialainen pauhasi: "Kuunnelkaa kaikki!" "Kuunnelkaa!"

Kummallista kyllä, kaikki pysähtyivät, niin kellukkeen miehistö kuin merirosvotkin, ja jotkut heistä kääntyivät ympäri, mutta eivät laskeneet aseitaan senttiäkään.

Vanhempi merirosvo, joka näytti olevan johtajana, maiskutteli huuliaan inhottavasti ja murahti sitten kannen poikki: "Jos jatkatte taistelua, tykkimiehenne ja pikkuinen kuolevat, tässä", hän ravisteli kovakouraisesti Antoniaa, joka yritti olla päästämättä ääntäkään: "Ellette sitten välitä pätäkääkään, puukotamme heidät kaikki yhdessä, ja voitte jatkaa taistelua iloisesti ja kuolla itsekin. Me saamme haluamamme, tavalla tai toisella. Teidän valintanne, maajussit!"

Tuli kuollut hiljaisuus, ja tihkusade kuivui hitaasti.

Merirosvokapteeni ajatteli itsekseen: *Aina tämä pitkä odotus. Vihaan odottamista. En tiedä, milloin yhtäkkiä putoan kuolleena!*

"Tuleeko se pian?" hän haukkui: "Jos ei, niin mitä ...?"

Yllättäen hän päästi irti Antonian käsivarresta niin, että tämä kaatui maahan ja hyppäsi nykäisevästi taaksepäin.

"Mau!"

Se oli kissa. Se oli käpertynyt kapteenin jalkoihin kuin vanha ystävä ja istui nyt niiden edessä iloisesti määkimässä.

Uskoton peto, ajatteli Antonia.

Vihaan kissoja, ajatteli kapteeni, jonka nimi oli Morlec.

Kala, ajatteli kissa.

"Helvetin peto!", bukanialainen kiljui ja potkaisi kissaa pitäen samalla varovaisen etäisyyden.

Kissa sihisi ja kaareutui selkänsä turkin noustessa pystyyn.

"Pois tieltä, sinä!"

Morlecin mielessä vilahti mieleen onnettomuus katukissojen kanssa, kun hän oli asunut lapsena Novgorodissa.

Kissa sihisi vielä enemmän ja hyppäsi kapteenin jalkaan ja kynsi sitä, kun tämä yritti päästä eroon

turkinipusta, kiljuen ja kiroillen, kaikkien katsojien huvitukseksi.

Kun ystävä ja vihollinen vielä kikattivat ja Antonia katseli oranssia energiapakettia lumoutuneena, Heinar huusi: "Nyt!".

Yhtäkkiä hän, Daniel ja Jakob heiluttivat miekkojaan kuin demonit ja hakkasivat aukkoa hajamielisiin merirosvoihin murtautuen läpi kehän. Samaan aikaan Thomas työnsi yhden merirosvoista yli laidan perälinnakkeella ja alkoi taistella muita vastaan nyrkein.

Rüdiger puolestaan lähetti ilkeillä potkuilla ja terävillä kyynärpäillään ensin yhden, sitten kaksi ja sitten kolme merirosvoa maahan huokailemaan.

Sillä välin kissa oli siirtynyt pois kiljuvan kapteenin luota ja hyppäsi merirosvolta toiselle, räkien ja raapien raivokkaasti.

Jakob pysähtyi Antonian eteen ja tarjosi hänelle vasenta kättään nousta ylös.

Hän tarttui siihen ja veti itsensä ylös.

Hitaasti mutta varmasti kellukkeen miehistö sai jälleen jalansijaa.

Miehistön hurjat hyökkäykset ja kissan aiheuttama kaaos ajoivat merirosvot takaisin.

Tähän mennessä kahdeksan ruumista makasi kannella liikkumatta juuri ja juuri, Valentin mukaan lukien.

"Perääntykää!" Morlec huusi: "Kaikki takaisin laivaan. Se ei ole ryöstösaaliin arvoista!"

Merirosvot perääntyivät nyt nopeammin eivätkä juuri hyökänneet itse. Lopulta he kaikki kiipesivät takaisin laivaan.

Vain yksi merirosvo jäi jäljelle, hän paini yhä epätoivoisesti laivan kissan kanssa, ja yksi merirosvoista alkoi huutaa häntä: "Alfred, Alfred tule takaisin!" Alfred oli huonokuuloinen ja vastasi vasta kolmanteen huutoon, miehistön huvittamana. Hänkin lähti kohti kollegoitaan, kissa edelleen kaulassaan. Kissa takertui hänen selkäänsä ja raapi pahasti hänen olkapäitään.

Nyt hän oli melkein kaiteella. Antonia säikähti. Kissa roikkui yhä Alfredissa kiinni eikä tajunnut, että sitä oltiin melkein viemässä pois.

Antonia juoksi pois ja repi kissan irti hänen pahoinpidelystä selästään.

"Luojan kiitos!" hän kuuli merirosvokapteenin äänen: "Kuvittele, jos tuo paskiainen olisi tullut mukaamme!" "Luojan kiitos!" hän kuuli merirosvokapteenin äänen.

Koukut, jotka olivat tarttuneet laivaan kuin kynnet, vapautuivat hetkessä, kun muutama nuoli lensi vielä yli.

Heittomanööveri tehtiin nopeasti, ja merirosvot olivat taas poissa.

Kaikki istuivat kannella huohottaen. Taistelu oli ohi, kansi oli pelkkää kaaosta ja kissa oli sankari.

"Hei! Ei päiväunia kannella!" Rüdiger huusi keulalinnoituksen portailta Valentinin suuntaan, joka makasi lattialla puoliksi laivan kylkeen nojaten, lähes sadistinen virne kasvoillaan. Hän oli saanut vakavampia haavoja kuin muut: Syvä viilto jalassaan ja puukonisku kyynärvarressa.

Valentin vain huokaili: "Joo, sinä minut myös..."

Paul hoiti nopeasti haavat ja hoiti kaikki kapteenin luvalla siteillä ja ruoalla.

Kissa rauhoittui nopeasti uudelleen, kiemurteli pois Antonian otteesta ja alkoi silittää miehistön jalkoja.

"Kissa pelasti meidät. En voi uskoa, että sanon tämän!" Thomas sanoi.

Muut mutisivat samaa mieltä. Hän veti syvään henkeä: "Okei, kaverit, onko kenelläkään nimiehdotuksia?"

Kaikki huusivat hämmentyneinä: "Blitz!" sanoi Rüdiger, kun taas Fabian ehdotti "Orange!".

"Karlchen!" sanoi Arnold. "Jackie" tuli Johannekselta, ja Valentin halusi antaa eläimelle nimen 'Pirate Destroyer 3000'.

Lopulta he päätyivät Karliin.

Aurinko tuli hitaasti esiin ja ensimmäiset auringonsäteet heijastuivat veteen. Nukkuminen ei tullut kysymykseen, kaikki olivat aivan liian innoissaan.

"Purjeet pystyyn", Heinar käski ja kääntyi lähtemään.

"Herra?"

"Niin, Walter?"

"Mitä me teemme ... kukistetuille kapinallisille?" "Mitä me teemme ... kukistetuille kapinallisille?"

Syntyi lyhyt hiljaisuus, sitten kapteeni vastasi kylmästi ja kääntymättä ympäri: "Heittäkää heidät kaloille. He ovat todella aiheuttaneet meille tarpeeksi ongelmia, ja meidän on päästävä Lontooseen mahdollisimman pian."

Siinä se taas on: katse, joka ohittaa minut. Ennen kuin se sulkeutuu. Vilkaisuja on ollut jo varmaan tuhat. Kukaan ei näe minua. He näkevät kärsimyksen ja tuskan, mutta muuta he eivät huomaa. Ryöstömerimiehet ovat tulleet ja menneet kuin kirput. Miten sopivaa, sillä merimiehet kutsuvat heitä syöpäläisiksi. Juuri tuholaiden pitäisi auttaa minua, mutta ei täällä. Olen jo aluksella. Jos he olisivat pysäyttäneet jonkun täällä, se olisin ollut minä. Ja kuka tahansa pysäyttää minut, sitä käytetään tilaisuutena päästä eteenpäin.

Sade päästää outoja melodioita, joita ei voi erottaa aalloista, jotka lyövät tämän laivan puisia seiniä vasten ulkopuolelta. Niin pieni, hauras alus luonnon laajuudessa. Ihmiset antavat itselleen liikaa arvoa, kun he luulevat olevansa vahvempia kuin tämä maailma. He eivät ole luontoa eivätkä minua vahvempia.

Ruumis ja ruumis ovat rinnakkain. Minä kellun niiden keskellä. En ole vielä ymmärtänyt, tekevätkö ihmiset sen pelosta, tyhmyydestä vai siksi, että heillä kaikilla on sama sielu, joka haluaa ykseyttä. Loppujen lopuksi he etsivät aina ryhmiä. On typerä ajatus, että se tekisi heistä vahvempia.

Tunnen heidän sydämensä sykkivän, heidän suontensa täyttyvän elämänvoimasta. Elämän on tehtävä tilaa minulle, kunhan olen asettunut aloilleni. Hengitys virtaa alapuolellani olevan ruumiin läpi ja ottaa minut vastaan kuin olisin lahja. Ja löydän itseni vielä yhdestä paikasta tässä maailmassa.

Tyttö, jonka näen nyt paljon paremmin, makaa vieressäni silmät kiinni. Ihmisten silmien läpi näkee eri tavalla kuin omieni läpi. Näen jokaisen hiuksen, joka kihartuu hänen otsalleen, ja jokaisen huokosen hänen ihossaan.

Hän ei näe minua eikä tunne minua. Hän ei tule koskaan tuntemaan minua, koska välillämme on muuri. Mutta ihmiset voivat tuntea kipua surun kautta, ja olen nähnyt, että hänkin voi. Keho, jossa olen, on lähimpänä häntä. Hän tuntee edelleen kipua muilta olennoilta, jotka ovat yhteydessä hänen sieluunsa, vähän kerrallaan. Kunnnes hän katsoo minua silmiin ja tunnistaa, mikä minä olen. Tunteet eivät sido minua, joten ihmiset häviävät lopulta.

Vesi roiskuu edelleen aluksen ulkoseinää vasten, kun tulipalo syttyy.

Luku 4

Matkan viimeinen viikko oli kylmä. Taivaalta satoi suurimman osan ajasta hienoinen tihkusade, joka sekoittui roiskeen ja tuulen kanssa. Ajoittain Antonia melkein antoi periksi halulle välttää työskentelyä kylmässä ruumassa. Muutaman päivän jälkeen hän kuitenkin hyväksyi sateen osana merta, joka kasteli hänet joka päivä tällä matkalla muutenkin. Meri oli erivärinen kuin aiemmin. Harmaasta ja mustasta tuli yhä enemmän syvänsinistä. Yöllä oli lämpimämpää, kun hytti lämpeni, mutta juuri tällä matkan osuudella sitkeät merimiehet kaipasivat eniten kodin lämpöä. Antonia heräsi ja kesti hetken tajuta, että hän oli niin jäykkä, koska hän paleli. Kylmä oli porautunut hänen raajoihinsa unen aikana ja vienyt hänen voimansa. Vapisten hän nousi istumaan ja melkein putosi riippumatosta. Jopa peitot olivat alkaneet imeä kosteutta. Johannes nukkui yhä levottomasti, muu miehistö odotti jo kannella ja polskutteli lämpimänä. Arnold ja Rüdiger työskentelivät purjeiden parissa, Valentin näytti työskentelevän keulalinnan parissa. Antonia arveli, että se oli yksi niistä vaurioista, joita alus oli saanut taistelussa. Kaikkea he eivät olleet korjanneet viimeisessä

satamassa, vain sen, mitä he tarvitsivat päästäkseen Lontooseen.

Kylmä seisoo vedessä kuin satojen mailien levyinen lohko. Mutta kylmyys ei ole viholliseni, se on heidän vihollisensa. Se tekee heidät tarpeeksi heikoiksi iskemään. On oikea päivä ja oikea hetki.

Antonia liittyi hänen seuraansa ja auttoi häntä pitämällä kiinni lankuista, jotka Valentin oli naulannut kaiteeseen. Juuri ennen seuraavan vahdin puhaltamista Valentin nosti päätään ja pyyhki kasvoiltaan aaltojen ja roiskeiden aiheuttaman kosteuden.

"Voitko herättää Johanneksen?" hän kysyi. "Tuntuu turvallisemmalta, kun kaksi ihmistä pitää kiinni, ja silloin olemme nopeampia. Hainar tarvitsee hyvää mieltä."

Valentin sanoi viimeisen lauseen melko hiljaa. Antonia virnisti ja vilkaisi tyytymätöntä kapteenia lyhyesti ennen kuin lähti liikkeelle. Muutkin merimiehet olivat töissä, vaikka heillä ei oikeastaan ollut mitään tekemistä. Kesä oli pettänyt heidät tällä matkan osuudella.

Juuri ennen kuin Antonia astui hyttiin, hän nosti päätään. Hän pysähtyi ja katsoi toiveikkaana taivaalle. Harmaalla taivaalla näkyi lyhyt särö, joka näytti muodostavan nokkamaisen naamion siluetin, mutta tuuli hämärtää sen jälleen, ja sen takana oli vain lisää tummia pilviä.

Leijun kaukana niiden yläpuolella ja katson niitä alaspäin. Tyttö katoaa ja tulee lähemmäs minua. Olen alhaalla rungossa odottamassa häntä, kun seuraan häntä kuin tuulenpuuska takaa. Tuli palaa jo.

Antonia hyppää kalpeaan valonsäteeseen, jonka avoin luukku heittää lattialle. Johanneksen riippumatto oli tumma varjo sen takana olevia varjoja vasten. Johannes oli noussut istumaan.

"Puhuitko eilen illalla liian pitkään Thomasin kanssa Vitalienin veljeksistä, senkin laiska koira?"

Antonia kysyi virnistäen. "Ihailen sitä, että tyydyt puhumaan samasta päivästä joka ilta niin pitkään."

Antonia odotti iloista vastausta. Johannes kuitenkin vain huokaili ja kävi taas makuulle.

"Valentin tarvitsee meidän apuamme", Antonia sanoi ja lähestyi häntä yllättyneenä, "sinun on noustava hitaasti ylös, muuten Rüdiger ja Thomas ärsyttävät häntä taas. Senkin laiska merilisko, ala tulla."

Johannes nosti taas hieman päätään. "Mitä sinä sanoit?" hän kysyi hämmentyneenä.

Antonia katsoi häntä huolestuneena. Johanneksen kasvot loistivat kalpeina varjoista. Hänen silmänsä näyttivät tavallista pienemmiltä.

"Näytät sairaalta", hän sanoi ja tuli lähemmäs: "Voitko hyvin?" "Kyllä."

Johannes pudotti päänsä takaisin riippumattoon. "Minulla on kipuja jaloissa ja käsissä", hän mutisi heikosti, "ja päässäni myös." "En ole kunnossa."

Antonia pysähtyi hetkeksi ja yritti hätistellä pois kirvelevää pelkoa, joka levisi hänen sisimpäänsä.

Sitten hän laski käden Johanneksen otsalle. Ava oli usein varoittanut häntä siitä, että sairaus oli tarttuvaa, mutta tällä hetkellä hän ei välittänyt siitä. Johanneksen otsa oli kuuma, kun hänen kehonsa vapisi. Hän nosti jälleen kätensä ja taputti Johannesin olkapäätä hellästi.

"Kerron Paulille", hän sanoi ja kiipesi takaisin kannelle, "tulen pian takaisin".

Paul toi mukanaan ämpärillisen vettä tullessaan alas. Johannes oli taas sulkenut silmänsä ja näytti nukkuvan. Smutje pyyhki hänen otsaansa kostealla liinalla, mikä sai Johanneksen vain taas huokailemaan. Paul nyrpisti otsaa ja jäi kumartumaan Johannesin ylle hetkeksi.

"Mene takaisin töihin", hän sanoi sitten, "sinulla ei ole täällä mitään tekemistä."

Mutta Antonia jäi seisomaan. Hän katseli liikkumatta, kun smutje hoiti ystävänsä. Hänen ajatuksissaan pyörivät muistot naapureista hänen kadultaan, hänen kahdesta sisaruksestaan, jotka eivät olleet selvinneet ensimmäisestä elinvuodestaan. Taudit olivat tuhonneet kokonaisia naapurustoja. He olivat nähneet sen myös kaupungeissa, joissa he olivat vierailleet. Laudoitettuja

ikkunoita ja kärryjä, joihin oli sidottu ruumiita. Huoli puski hänen rintaansa, ja hänen oli vaikea hengittää.

"Voitteko auttaa häntä jotenkin?" hän kysyi ja huomasi, että hänen äänensä oli noussut tavallista korkeammaksi.

Paul vain mutisi itsekseen jotain, joka kuulosti hyvätuuliselta "Mene, töihin!", mutta ei vastannut. Antonia aavisti jotain. Hän ei ollut varma, kuvitteleeko hän sitä epätoivon keskellä, mutta lyhyen hetken ajan hän tunsu läsnäolon; kuin aave, joka tuijotti häntä äänettömästi. Sitten tunne katosi taas, ja huoneessa oli taas vain Smutje, sairas ruumis ja suolainen ilma.

"Menen kertomaan Hainarille", hän sanoi hauraalla äänellä, kääntyi ympäri ja kiipesi kalpeaan päivänvaloon.

Päivä kului jännittyneenä. Jonkin ajan kuluttua Paul vei Johanneksen varastuhuoneen toisessa päässä olevaan pieneen hyttiin eristääkseen hänet muusta miehistöstä. Antonia sai työskennellä Valentinin kanssa, kun taas Rüdiger, joka yleensä työskenteli hänen kanssaan, vietti päivän Walterin kanssa. Mutta hän ei pystynyt keskittymään eikä vastannut Valentinin kysymyksiin. Viimeinen satama ennen Lontoota olisi Brugge, jotta vältettäisiin pieni myrsky, joka oli miehistön sääennusteen mukaan leviämässä länteen. Scholle suuntasi satamaan iltaa kohti ja kiinnittyi laituriin, minkä jälkeen Hainar henkilökohtaisesti poistui laivasta ja astui satamassa sijaitsevaan taloon.

Antonia nojasi kaiteeseen ja tuijotti tuntemattomia taloja ajatuksiinsa vaipuneena. Hän paleli, mutta ei välittänyt kylmästä. Hän ei kuitenkaan pystynyt työntämään pois jäätävää tunnetta sisällään. Ei kestänyt kauan, ennen kuin se ajoi hänet takaisin varastoon, lähelle Johanneksen pientä mökkiä. Varastuhuoneessa oli yhtä hiljaista ja pimeää kuin aina ennenkin. Antonia oli aina pitänyt tätä ympäristöä rauhoittavana, mutta nyt siitä oli yhtäkkiä tullut uhkaava.

Hetken kuluttua hän avasi oven ja astui sisään. Siellä oli kuuma kuin uunissa. Puinen penkki, jolle Johannes oli asettunut muutaman huovan kanssa, täytti lähes koko huoneen. Johanneksen ruumis oli tuskin tunnistettavissa hämärässä.

"Johannes?" Antonia kysyi hiljaa, vaikkei odottanutkaan vastausta. Johannes näytti nukkuvan. Hänen rintakehänsä liikkui levottomasti ylös ja alas.

Antonia sulki oven varovasti takanaan ja lyyhistyi sängyn päähän. Toinen hänen käsistään vaelsi kyljellään makaavan Johanneksen pään viereen ja naputteli hermostuneesti edestakaisin. Hän ei voinut kuvitella, mitä hän tekisi, jos Johannes kuolisi, jos hänen hengityksensä yhtäkkiä loppuisi ja jäljelle jäisi vain hänen ruumiinsa kuori. Hän ei voinut kuvitella, mitä sen jälkeen tapahtuisi. Se olisi liian hämmentävää, melkein kuin maailma ilman Johnia ei olisi mahdollinen. Tämä ajatus tuntui syvältä kuopalta, johon hän putoaisi, ja hän pelkäsi sen syvyyttä.

Viime vuosina hänessä oli kehittynyt uusi tunne, kun hän oli Johanneksen kanssa. Hän ei tunnistanut sitä eikä ollut varma, mikä se oli. Mutta hän tajusi, että mitä se sitten olikin, hän piti Johannesista. Piti hänestä niin paljon, ettei halunnut menettää häntä.

Laiva keinahti hieman, ja saappaiden rummutuksen ääni puulankuilla kantautui laivan kyljestä. Pian sen jälkeen kuului raapimista ja kannelta kuului vielä muutama ääni. Antonia jätti kaikki äänet huomiotta ja uppoutui omiin ajatuksiinsa.

Vasta kun askelten ääni varastuhuoneen portailla säikäytti hänet. Ovi avautui nopeasti, ja Antonia rohkaistui saarnan ajaksi ennen kuin tajusi helpotuksesta, että se oli Jacob. Hänen veljensä irvisteli yllättyneenä ja pysähtyi.

"Ant- Emil, mitä sinä teet? Tule ulos sieltä!" hän sanoi sitten hiljaa: "Et saa olla täällä. Yläkerrassa on töitä."

Antonia tuijotti häntä uhmakkaasti. "Johannes on minun ystäväni. En jätä häntä yksin. Ja minä olen lopettanut työni."

"Se ei estä sinua saamasta ruttoa, jos menet liian lähelle häntä. Riittää, että yksi ihminen laivalla kuolee!" Jacob sanoi voimakkaammin kuin hän oli koskaan aiemmin kuullut hänen sanovan. Hän

veti tytön varovasti ulos hytistä mukanaan ennen kuin sulki oven. Hän kompastui lattialla oleviin säkkeihin.

"Päästä irti minusta!" hän sihisi yllättyneenä ja tuijotti Jacobia vihaisesti.

"Ei sinun tarvitse hermostua noin", Jacob sanoi yksinkertaisesti, "Tarkoitan sitä. On typerää istua jonkun sairaan kanssa. Tiedät sen hyvin! Sinulla on itse asiassa ollut samat varoitukset kuin minulla."

Antonia tuijotti hetken aikaa ovea, mutta hän ei voinut oikeastaan olla vihainen veljelleen. Hän tiesi, että tämä oli oikeassa.

"Onko se todella se rutto, joka Johanneksella on?" hän kysyi muutaman sekunnin kuluttua.

Jaakob kohautti olkapäitään huolestuneesti. "Paul sanoo niin. Ja hän tietää siitä paljon enemmän kuin me, hän työskenteli ennen linnassa... Yhdessä medicuksen kanssa. Hän taisi kutsua sitä paiserutoksi. Ja muistatko ne pienet kujat kotona, joissa kaikki ikkunat oli laudoitettu? Nämä kadut ovat... no... melkein kaikki heistä kuolivat."

"Mutta sinä voit parantaa sen, etkö vain?" Antonia kysyi arkaillen.

"Kysy Paulilta. Mutta en usko", hänen veljensä vastasi. "Voit aina rukoilla. Tule joskus uudestaan ylös - mutta älä mene sinne takaisin. Hainarilla on yrttejä, Paul tulee varmaan uudestaan. Ja me syömme vartiotuvassa."

Antonia tuijotti hänen peräänsä, kun hän kiipesi takaisin kannelle. Hän oli jo rukoillut hiljaa koko päivän, mutta hän oli hiipinyt niin usein pois jumalanpalveluksesta, ettei hän enää elättänyt suuria toiveita.

Hän tunsu itsensä liian masentuneeksi istuakseen kannella ja laulaakseen muiden kanssa kuin syvällä, pimeässä kuopassa. Synkkänä hän käveli tavaroitaan sisältävän kangaskassin luo ja laskeutui lattialle. Nariseva ja natiseva ääni jatkui hänen ympärillään, meri lauloi laulua hänelle. Varjot tungeksivat hänen ympärillään kuin mustien lintujen nokat.

Kyynel vieri lopulta hänen silmästään, mutta hän pyyhki sen tarmokkaasti pois. Hänen oli keksittävä jotain tekemistä, muuten hän vajoaisi suruunsa. Hän istuutui ristiin, veti kassin, jossa oli tavaroita, jotka hän oli ottanut mukaansa, jaloilleen ja alkoi penkoa sitä kuumeisesti. Hän löysi sakset, joita ei ollut käyttänyt vähään aikaan, paidan, jonka hän oli varastanut Jakobilta ennen Lyypekistä lähtöä. Hän oli ollut poissa vain muutaman kuukauden, mutta se tuntui usealta vuodelta. Ja ennen kaikkea hän oli nyt vapaa, vapaa kuin taivaalla leijuva merilintu. Mutta hymy hiipui, kun hän muisti, että ystävä, joka oli auttanut häntä pakenemaan, oli niin lähellä kuolemaa, että hän pian kättelisi häntä.

Onpa outoa, hän ajatteli kurottaessaan taas laukkuunsa, lähdin pakenemaan jotakuta, joka rakasti minua - ja nyt joku, jota rakastan, pakenee minua. Ehkä sitä ei olisi tapahtunut, jos olisin vain jäänyt.

Hän kompastui. Hän kosketti isoäitinsä kirjeitä, jotka olivat lipsahtaneet laukun pohjalle. Hän veti ne varovasti esiin ja yritti löytää valossa tarpeeksi suuren raon, jotta hän pystyi lukemaan kirjeet.

Rakas Viola,

Työ täällä on uuvuttavaa. Olen tehnyt viime päivinä muutaman retken naapuripelloille keräämään laventelia. Epidemiat leviävät nopeasti, ja erityisesti köyhät kärsivät, koska heidän on nukuttava yhdessä massoittain ja joskus syötävä ojista - joskus en saa kunnon yöunia päiväkausiin. Useimmat heistä eivät halua apuani. Yksi naapureistani on menettänyt lapsen, mutta hän on kieltäytynyt avustani kerta toisensa jälkeen. Nyt hän syytti minua lapsen noitumisesta rangaistukseksi siitä, etten saanut huolehtia lapsesta, ja kaupungin vartija melkein raahasi minut pois.

En tiedä, kuinka nopeasti kulkutaudit levisivät keskuudessanne. Toivottavasti teillä on tarpeeksi hyviä yrttimestareita, joita ei ole vielä siepattu. Olen pahoillani kuolevien puolesta. Mutta tietämys on edelleen vähäistä, enkä pysty auttamaan ihmisiä niin kauan kuin he itse tuhoavat sen, mikä

olisi voinut pelastaa heidät.

Antonia luki isoäitinsä repliikit läpi useita kertoja ja mietti. Jos hänen isoäitinsä olisi ollut täällä, hän olisi ehkä voinut auttaa. Ehkä hän olisi voinut auttaa myös äitiään, jos tämä ei olisi jo kuollut. Hän oli pystynyt parantamaan lähes kaikki sairaudet, mutta sulkeutuneisuuteen ei ollut parannuskeinoja, kuten hän oli kerran kirjoittanut.

Tyttö selaili surullisena vanhoja, lähes hajoavia sivuja. Osa kirjeistä oli tuskin luettavissa tai niiden marginaaliin oli raapustettu piirroksia kasveista tai oudoista laitteista. Hän etsi yhä kuumeisemmin, kun hän tajusi, että oli useita kirjeitä, joissa hänen isoäitinsä puhui yrteistä, jotka voisivat auttaa, tai asioista, joita hän oli tehnyt sairaille. Hän oli myös maininnut paiseruton, kuten Paul oli sanonut. Ehkä hänen isoäitinsä oli sittenkin täällä. Hänen sanansa olivat säilyneet noissa vanhoissa kirjeissä, ja kenties Antoniuksen veressä oli hieman hänen lahjakkuuttaan.

Hänen edessään olevat sanat selkenivät sitä selvemmin, mitä enemmän kirjeitä hän löysi lääkkeineen. Lopulta hän alkoi lukea niitä ääneen kuiskaten etsiessään. Hänen äänensä kuulosti karmivalta pimeyden ja pehmeän roiskumisen läpi. Kun Antonia nosti päätään ja varjot liikkuiivat, hänestä tuntui kuin hän olisi taas aistinut jonkun toisen ajatukset. Se oli kuin kuulisi jonkun toisen hengityksen, mutta hän pystyi vain tuntemaan sen.

"Isoäiti?" hän kysyi hiljaa.

Kirjaimet lojuivat säkkien päällä kuin valkoiset käärinliinat. Tyttö lajitteli niitä kuin ne olisivat ennustajan luita tai liinoja, joilla hoidetaan sairaita. Leijun varjoissa, kun tuli roihuaa seinän takana. Ja uhkaa niellä toisen elämän.

Hän katsoo ylöspäin. Kuiskaus hänen suustaan puhuu tyhjyyteen, aivan kuin hän puhuisi minulle. Mutta hän ei puhu, hän ei puhu kenellekään. Hän puhuu tuttuja sanoja. Olen nähnyt jokaisen niistä ennenkin, musteella valkoisella pergamentilla. Ne on kirjoitettu ja puhuttu, ei vain tuleen, vaan myös minulle.

Tunnen, että olen lähempänä häntä kuin tavallisesti. Kun hän nostaa päätään, hän melkein katsoo minua silmiin, mutta sitten hänen katseensa etsii taas vain varjoja.

Hän on kutsunut minua isoäidikseen. En tiedä, mitä se tarkoittaa. Mutta se ei tunnu merkitsevän mitään, sillä hänen katseensa harhailee pois minusta ja palaa takaisin sanoihin, joita hän lukee minulle kuin ne olisivat minun omiani. Sitten katoan taas oven taakse, jonne tiedän, että hän seuraa minua.

Ei kestä kauan, ennen kuin hän tulee. Iho, jonka alla olen, alkaa epämuodostua ja tuli on muuttunut heikoksi hehkuksi, joka vaimentaa lämpöä yhä enemmän ja enemmän.

Hän yrittää sammuttaa sitä vedellä. Hän katsoo ruumista, katsoo sitä silmiin, vaikka ne ovat kiinni. Sanat ympäröivät hänen käsiään kuin sädekehä, kuin laulu mielessäni. Jotain, joka tuntuu tutulta, kun katson häntä tulen läpi. Mutta en tiedä mistä.

Antonia yritti olla välittämättä tunteistaan, kun hän seurasi kirjeiden ohjeita. Kukaan miehistöstä ei tiennyt, että hän oli täällä alhaalla. Paul oli tullut taas alas ja jättänyt yrtit Johnin pään ympärille. Antonia tunnisti osan niistä. Oli laventelia, mutta suurin osa oli vain tunnistamatonta kuivattujen lehtien sekoitusta. Sen täytyi kelvata.

Ava oli opettanut hänet pienenä inhoamaan melkein mitään. Kotiäitinä, hän oli selittänyt, joutui usein tekemään mitä ällöttävimpiä kotitöitä ilman, että kukaan auttoi tai teki työtä puolestasi. Se oli hänen onnekseen, sillä poikaa pidättelevä sairaus oli todella vastenmielinen, ja vielä vastenmielisempää oli se, mitä hänen oli tehtävä sen suhteen.

Ennen kuin hän levitti yrtejä, hän katseli jälleen ympärilleen. Hän saattoi tuntea varjojen vahtivan Johnin sänkyä kuin toinen olento. Hänellä oli uskomattoman kuuma, kuten koko huoneella, mutta hän ei voinut noudattaa ohjetta, jonka mukaan hänen piti huolehtia raikkaasta ilmasta täällä rungossa.

"Teenkö sen oikein?" hän kuiskasi toivoen, että se oli hänen isoäitinsä, joka piti vahtia hänen vieressään. Vastausta ei kuulunut, mutta hänen ystävänsä haukkoi kerran henkeään ja käänsi päänsä avaamatta silmiään.

Hän jatkoi työskentelyä antamatta häiritä itseään uudelleen. Johanneksen keho tuntui palavan sisältä, mutta hän tärisi yhä. Hänen kaulansa ja hartiansa olivat turvonneet oudoiksi kuhmuiksi. Antonia kaatoi hänelle taas varovasti vettä, jota janoinen poika imi kuin kuivaa maata.

Hänen liikkeensä tanssivat ympärilläni kuin hän olisi aave kuten minä. Joskus hänen katseensa lipuu ohitseni kuin kosketus. Katseen kaipuu on muuttunut repiväksi, ikään kuin minä olisin nyt se, joka palaa - vaikken osaa edes palaa.

Vesi roiskuu seiniä vasten, mutta ei pysty sammuttamaan sisällä olevaa tulta. Mutta tyttö ei pala, hän kulkee tulen läpi kuin haavoittumaton ja niiden sanojen musiikin tahdissa, jotka hän on hakenut kuolleiden muistista.

Antonia hikoili, kun hän pysähtyi hetkeksi ja katsoi Johanneksen kasvoja. Häntä seurannut henki tanssi hänen ympärillään kuin auttaen häntä työssään. Joskus hän luuli näkevänsä kasvojen ilmeen vilahtavan jossakin tai tuntevansa tuulenvireen käsiensä alla.

Johanneksen silmäluomet lepattavat, kun hänen kätensä hapuili pinnasängyn päällä. Antonia otti hänen kätensä varovasti käteensä ja odotti, sanoiko Johannes mitään.

Johannes käänsi päänsä sivulle ja tuijotti häntä hämmentyneenä. Sitten hän ilmeisesti yritti hymyillä, mutta se näytti vääristyneeltä.

"Antonia", hän kuiskasi.

"Olen täällä", Antonia vastasi hiljaa. "Minä haen sinut takaisin. En anna sinun vain kadota."

Johannes käänsi taas päänsä takaisin. "Ulkona paistaa aurinko", hän mutisi epäselvästi.

Antonia katseli ympärilleen hämmentyneenä. Hän ei ollut varma, mutta aurinko oli laskenut jonkin aikaa, eikä Johannes voinut nähdä, mitä ulkona tapahtui.

Lopulta hän vain laittoi kätensä miehen otsalle ja sulki silmät.

"Olen varma siitä. Mene nyt nukkumaan ja lepää vähän. Huomenna menemme taas ulos aurinkoon. Onko selvä?"

Johannes itse asiassa hymyili hieman. "Jousiammuntaa. Annan sinulle uudet nuolet, jotka olen sinulle velkaa."

Antoniankin oli pakko hymyillä hieman. "Vaikka huijasinkin. Nyt nukkumaan."

Johannes totteli ja alkoi taas hengittää syvään. Antonia silitti hellästi hänen otsaansa, joka oli varjossa. "Nuku hyvin", hän mutisi, "rakastan sinua." Mutta hän ei tiennyt, kuuliko mies sen vielä.

Hän veti ohuen peiton takaisin poikaystävänsä päälle ja otti kätensä pois hänen otsaltaan.

Kun hän nousi ylös ja kurottautui vesi- ja yrttiastian luo, hän vihdoinkin katsoi ylös ja katsoi sitä, mikä oli kummitellut häntä koko ajan. Varjot jäähmettyivät muodoksi, joka odotti hänen katsettaan. Kuin savusta tehty hahmo, se kohtasi hänet ja tuijotti häntä. Hahmolla oli viitta ja naamio, joka muodosti linnun nokan.

Antonia vastasi katseeseen seisoen pystyssä ja kuin lumottu. Ilma tuntui himmeltävän heidän välillään, kun kuolematon läsnäolo ja tyttö katsoivat toisiaan silmiään räpäyttämättä. Yhtäkkiä tyttö tiesi, ketä hän katsoi, ja hän ojensi kätensä eteenpäin. "Mene!" hän kuiskasi, "Jätä hänet tänne ja lähde pois."

Tyttö tuijotti yhtäkkiä minua. Suoraan silmiin, joita minulla ei ole, suoraan sieluun, jota ei ole olemassa.

Ensimmäistä kertaa en ole enää varma, leijunko vai kävelenkö, ajattelenko vai tunnenko. Hänen silmiensä pinta heijastaa yhtäkkiä minua, ja niin heijastaa myös hänen sielunsa niiden takana. Katse, joka koskettaa minua. Tunnistan yhtäkkiä silmät. Katseet, jotka katsovat minua tulen läpi. Sanat, jotka on kirjoitettu kirjaan. Kaikki katoaa tuleen ennen kuin se jäähtyy.

Tanssi on yhtäkkiä ohi. Muutaman sekunnin ajan tajuan jälleen, että minusta tuntuu kuin tuli ottaisi minusta kiinni.

"Mene!" hän sanoo, 'Jätä hänet tänne ja häivy.' 'Mene!' hän sanoo.

Ja minä katoan. Kuin tuulen sammuttama tuli, vetäydyn ja kellun takaisin varjoihin, takaisin maailmaan, jossa en ole henki, ruumis enkä esine. Jossa ihmiset ovat kaikki samanlaisia.

"Sinulta puuttuu kirja", kuiskaan kävellessäni pois, 'pelastettu tulipalosta'."

Sitten heijastukseni hänen silmissään katoaa. Tunnen tulen raivoavan jälleen tuhannessa ruumiissa. Olen tuhannessa paikassa maailmassa. Olen taloissa, joissa on naulattuja lautoja, kujilla ja rotilla. Ruskean kaupungin laiturilla ja maaseudun kylissä.

Mutta en ole enää punakampelalaivassa. Laivan masto nousee taivaalle ja jatkaa matkaansa harmaaseen kaupunkiin, kohtaloon, joka ei enää kiinnosta minua.

Luku 5

"Oletko kunnossa?"

Johnin kasvot vääntyivät jännityksestä ja kivusta, kun hän hengitti aamun meri-ilmaa. Vaikka hän oli toipumisen tiellä, hän ei ollut vielä terve, vaikka hän oli parantunut. Mutta hän ei ollut enää tarttuva, ainakin miehistö ajatteli niin.

"Ei hätää", hän puristi ulos puristettujen hampaiden välissä ja haihdutti ilmaa haukkoen.

Hän tarttui huolestuneena miehen olkapäähän.

"Sinä täriset kuin vastapyydetty makrilli! Sinun on parasta mennä taas makuulle, ettet saa uutta tautia", hän lisäsi lempeästi harjaamalla kuritonta hiustupsua takaisin korvansa taakse. "Varo vain, ettei se käy *liian* tiukaksi..." Thomas sanoi hipsutellessaan kaksikon ohi.

Molemmat katsoivat toisiaan hetken hämmentyneinä ja kohauttivat olkapäitään oudosta sanonnasta.

"Outo kaveri", Johannes mutisi: "Mutta sisään meneminen kuulostaa hyvältä."

Hän asteli varovasti varpaillaan kannen yli laivan vatsaan. Kun Antonia oli vienyt Johannesin takaisin punkkaansa, hän palasi entiselle paikalleen kaiteelle ja pohti edellisen yön tapahtumia.

Aamu oli ankea ja kylmä. Sumuvirrat ajelehtivat kellukkeen mukana harmaan veden yllä, ja tuulenvire sai hänet vapisemaan. Lukuun ottamatta yhtä pilveä heidän yläpuolellaan, joka oli hieman tummempi kuin muut, ei ollut mitään jännittävää nähtävää. Vain harmaata joka suuntaan.

Oliko se vain pilvi, vai piilottiko se varjoa, joka oli seurannut Johannesta? Hän tunsisi sisällään jännitystä, jota hän oli harvoin ennen tuntenut. Tunne siitä, että häntä tarkkailtiin, yhdistettynä hallitsemattomaan pelkoon ystävänsä puolesta.

Miehistö nukkui yhä Thomasia ja kapteenia lukuun ottamatta, lukuun ottamatta aaltojen loisketta keulassa. Thomasin mukaan heidän oli määrä saapua Lontooseen huomenna. Vihdoinkin. Tämä ikuisesti pitkä matka päättyisi vihdoinkin. Ja kirja...

Antonia ei ollut varma, oliko hän nähnyt unta tästä yön osasta vai oliko tämä olento, tämä sairauden ruumiillistuma, todella kommunikoinut hänen kanssaan.

Hänen oli ainakin pidettävä silmänsä auki sen varalta.

"Hei, *Emil*", se kuului kannen yli ja veti Antonian pois ajatuksistaan.

"Niin?" hän vastasi ja kääntyi ympäri. Thomas seisoj hänen takanaan ja virnisti hänelle vinoon tapaansa: "Mene mastoon ja laske purje. Kapteeni tarkoittaa täyttä vauhtia eteenpäin"

Hän nyökkäsi jäykästi: "Kyllä."

"Ja...", Thomas sanoi hetken epäröinnin jälkeen, 'Fyysinen työ saa sinut myös palaamaan kevyempiin ajatuksiin, eikö niin?' Thomas taputti Thomasia olkapäälle ja palasi takaisin laipioiden pariin. Antonia katsoi vanhemman merimiehen perään ja ajatteli itsekseen: *Hän on outo tyyppi, mutta todella mukava.*

Hän ravisteli kerran itseään ja lähti kiipeämään mastoon. Pihalle päästyään hän irrotti köydet, jotka pitivät purjeen lyhyempänä. Kun viimeinen osa nelikulmaisesta purjeesta putosi, tuli tuskin havaittava tärähdys, ja vauhti kiihtyi hieman, ehkä neljään solmuun.

Tuuli, jonka Antonia oli tuntenut kannella, oli paljon voimakkaampi myös telakalla, joten hänen oli pidettävä kiinni mastosta, jotta hän ei kaatuisi.

Yksittäinen auringonnousun säde murtautui pilvimeren läpi ja valaisi hetkeksi kellukkeen. Hän sulki silmänsä hetkeksi ja nauroi sydämellisesti tuntien auringon lämmön ja tuulen hiuksissaan.

Tältä vapaus tuntuu, hän ajatteli.

Kaupunki sopi sään väriin, se oli harmaa, kuten pilvet sen yllä. Aallokko saapui Lontoon satamaan ja ohitti monia muita erityyppisiä laivoja: joskus kalastusaluksia, mutta myös monia hammasrattaita ja jopa kaleerinkin. Manöövrinti vaikeutui vesialusten tiheään massan vuoksi, joten he etenivät vain hitaasti.

"Kaikki miehet airoille!" Heinar haukkui kannen yli: "Ja kaikki, joiden jalat tärisevät, purjeisiin!"

Alkoi vilkas kuhina, ja kaikki miehistön jäsenet pyristelivät suosikkipaikoilleen. Antonia kietoi tiensä paljon pitempien merimiesten läpi ja kiipesi apinan tavoin mastossa nelikulmaiseen purjeeseen. Hänen luokseen liittyivät nopeasti Johannes, Arnold ja Valentin, jotka myös valmistautuivat.

"Onko näköpiirissä paikkaa?" Jacob huusi ylös variksenpesään, jonka Paul oli miehittänyt.

"Ei toistaiseksi mitään, kauppias!" Smutje huudahti alas ja palasi tähystämään kiinnityspaikkaa kaikkien muiden laivojen välistä.

Antonia näki veljensä menevän Heinarin luo ja joutuvan tämän kanssa kiihkeältä näyttävään keskusteluun.

"Kapteeni!" kuului ylhäältä: "Paapuurin puolella on sopiva kiinnityspaikka kuuden pituuden päässä!"

Molemmat vaikuttivat helpottuneilta, ja kippari nyökkäsi Fabianille, joka oli ruorissa.

Sitten kellukkeen kurssi korjattiin, ja he kulkivat hitaasti laivojen välisen kaistan suuntaan.

"Peräsin paapuuriin!" Heinar huusi: "Vapauttakaa narut! Reffaa purjeet!"

"Aye!" miehistö huusi yhteen ääneen ja ryhtyi kiireesti toteuttamaan käskyjä.

Neljä merimiestä souteli pienellä vipinällä hammasrattaat aukkoon, kun taas maston kiipeilijät jättivät paikkansa tehtyään oman osuutensa.

Thomas, Walter ja Rüdiger ottivat kumpikin köyden ja levittäytyivät paapuurin, tyyrpuurin ja keulan kehikoille.

Laiturille ilmestyi nyt joitakin tukevia miehiä, jotka näyttivät satamatyöläisiltä. He nyökkäsivät miehistön jäsenille.

Kolme kannella ollutta heittivät köytensä työmiehille, jotka nappasivat ne rutiininomaisesti kiinni.

He kiinnittivät köydet pollareihin sellaisella nopeudella ja näppäryydellä, jota ei olisi odottanut satama-altaan reunalla olevilta miehiltä.

Kellukkeen miehistö levittäytyi pitkiin köysiin ja veti vastauksena Heinarin huutoon ”Ja vetäkää!”, joka seiso i peräneljänneksellä paremman yleiskuvan vuoksi.

Antonia tajusi, ettei hän ollut koskaan aiemmin ajatellut kellukkeen painoa, samalla kun hiki keräänty i hänen otsalleen.

Muutaman minuutin raskaan vetämisen jälkeen laiva makasi vihdoin täydellisesti ja köydet kiinnitettiin.

Kaikki asettuivat paikoilleen ja riviin.

Heinar ja Jakob kulkivat merimiesten rivissä.

He tutkivat jokaisen heistä, joista oli tullut miehistöä viime viikkojen aikana.

”Olette kokeneet paljon yhdessä tällä matkalla”, Jakob aloitti, ”Olette kestäneet kaikki säät ja purjehtineet eteenpäin auringosta, tuulesta ja myrskystä huolimatta. Oletteko samaa mieltä siitä?”

”Kyllä!” miehistö huusi yhteen ääneen.

”Olette puolustaneet lastia aalloilta ja merirosvoilta!”

”Aye!”

”Kapteeni!”

”Niin, kauppias?” Heinar kysyi vakavasti katsoen veljeään kasvoihin.

”Ansaitsevatko nämä merimiehet mielestäsi palkkion?”

Kapteeni oli hetken hiljaa ja katsoi jokaista merimiestä silmiin.

Kun hänen katseensa lepäsi Antoniassa, hänen täytyi nielaista lujaa. Nuo silmät, harmaat kuin keulassa lainehtiva vesi, kirjaimellisesti lävistivät hänet ja tuntuivat nipistävän hänet kannelle.

Hän kavensi silmiään, ja Antonian pää tuntui syttyvän liekkeihin vain välttääkseen hänen katseensa. Hänen kurkkunsa näytti pitävän hyvänä ideana puristaa itseään yhä tiukemmin, jotta ilma ei pääsis i läpi.

Hän tunnistaa minut, hän ajatteli, enkä voi tehdä asialle mitään. Hän sai minut nyt kiinni.

Sitten nuo haukkasilmät siirtyivät eteenpäin, ja Antonian oli ryhdistädyttävä päästääkseen äänekästä helpotuksen huokausta.

Kun kapteeni oli lopettanut tarkastuksensa, hän sanoi lyhyesti: ”Kyllä, sir, mielestäni nämä merimiehet ovat ansainneet palkkion”

Jakob nyökkäsi niukkasanaaisesti ja sanoi sitten taas kovempaa miehistön suuntaan: ”Sitten olette ansainneet muutaman päivän terästehtaalla, jonka minä rahoitan!”

”Aye!” Tällä kertaa miehistö kuulosti aidosti innostuneelta.

”Levätkää, ja sitten voitte vuokrata, minne haluatte”, Jakob jatkoi: ”Olemme suorittaneet tämän matkan yhdessä. Kiitos siitä, hyvät herrat. Voitte nyt lähteä.”

Pidän etäisyyttä, vaikka voisin etsiä tietä laivaan ja tytön sydämeen. Hän ei todellakaan voi lakata ajattelemasta minua. Voisin mennä takaisin laivaan ja yrittää vanhaa miestä...

Ei! Minulla on tärkeämpiäkin asioita, joihin keskittyä. Tuli on pidettävä tulessa. Harmaa kaupunki on suurempi kohde, joka vaatii huomioni. Liekit roihuavat jo joidenkin ikkunoiden takana, mutta

eivät läheskään riittävästi. Porttien ulkopuolelle ei ole kaivettu kuoppia palaneille. Vieläkään ei ole avuttomia lintunaamaisia puoskareita, jotka juoksentelevat ympäriinsä teeskennellen auttavaisia. En ole vielä tyytyväinen. Mutta jyrisevät sanansaattajani kiertelevät pimeillä kujilla ja levittävät mustia uutisia: koko kaupunki on liekeissä, kun Musta Kuolema on tehnyt tehtävänsä!

Luku 6

Antonia heräsi ja ihmetteli, missä hän oli. Hän ei ollut riippumatossa, vaikka hän kuvitteli sen edelleen keinuvan. Seinien läpi kuului ääniä. Sitten hän muisti olevansa teräspihalla, jonne he olivat eilen saapuneet. Hän kuuli ääniä, jotka huusivat ja antoivat käskyjä, ja tynnyreiden vierimisen mukulakivillä, saman melodian, jonka hän oli kuullut ennen Lyypekistä lähtöä.

Hän venytteli ja venytteli nauttien hetken siitä, että hän vihdoinkin makasi taas jossakin muussa kuin riippumatossa. Sitten hän nousi ylös. Hänen leirinsä oli ainoa, joka oli vielä varattu. Hänen lisäksi siellä oli ollut vain miehiä. Hän ei ollut vaivautunut laivalla, mutta koska häneltä oli sinä iltana kysytty, eikö hän halunnut peseytyä, hän mietti, olisiko turvallisempaa erottautua merimiehistä nyt.

Hän suuntasi laiturille. Johannes tuli iloisesti häntä vastaan. Muutamia kevyitä arpia lukuun ottamatta hänessä ei ollut mitään merkkejä siitä, että hän oli muutama päivä sitten melkein kuollut. Aurinko paistoi hänen hiustensa läpi, ja ensimmäistä kertaa kuukausiin hänellä oli taas ruohonlehti suussaan.

"Hyvää huomenta, unikeko!" hän naurahti, 'Meidän piti tehdä yhdessä aamiainen valmiiksi tiimille, nyt olen tehnyt sen yksin.' Hän nauroi.

Hän vilkaisi tyttöä vitsinomaisesti moittivasti. Se oli ensimmäinen kerta kuukausiin, kun he tapasivat kaupungissa. Hänen vaatteensa olivat repaleisemmat kuin ennen ja hiukset olivat kasvaneet. Antonia virnisti hetken haaveillen ja vastasi sitten:

"Harmi, ettet uskaltanut herättää minua. Mutta kiitos!"

Johannes virnisti ja veti Antonian mukaansa laivaan. Muut merimiehet istuivat jo piirissä ja saivat puuroaan uudelleen täytettyä.

Antonia ei ollut nähnyt Jakobia sen illan jälkeen. Merimiehet eivät tienneet, missä hän oli, mutta hän arveli, että hän oli luultavasti aloittamassa nyt kauppiaan koulutusta.

Hän huokaisi sisäisesti. Jakobin matkan ikävämpi osa oli alkamassa. Hän itse ei vielä tiennyt, mitä seuraavaksi tapahtuisi. Hän oli onnistunut pakenemaan, mutta hän ei ollut lähtiessään nähnyt maailmasta vielä tarpeeksi, jotta olisi oikeasti ymmärtänyt, millaista hänen elämänsä Lontoossa olisi. Kukaan ei huolehtinut hänestä täällä, ja hänellä oli vain muutama vanha kirje.

John tajusi hetken kuluttua, miten huomaavainen hänen ystävänsä oli, ja kutsui hänet illallisen jälkeen keulalle rauhalliseen keskusteluun. Vesi roiskui iloisesti seinää vasten, mutta sen saattoi kuulla vain, jos kuunteli tarkkaan.

"Olemme nyt Lontoossa. Lähdemmekö me molemmat?" Johannes kysyi.

"Luulen niin", Antonia vastasi, "pelkään, että joku löytää minut. Olen tarpeeksi kaukana siitä ällöttävästä viherkarvalakista, joka halusi naimisiin kanssani. Mutta luulen, että minun on todella oltava varovainen."

"Miksi?" Johannes kysyi nojautuen kaiteen yli, "Kukaan ei tunne sinua täällä. Ihmiset eivät edes ymmärrä, mitä me puhumme."

"Ei, luulen, että se johtuu isoäidistäni", Antonia sanoi. Ennen kuin hän ehti selittää, Johannes nyökkäsi jo.

Aivan, tiedän taas, mitä tarkoitat, hän sanoi mietteliäästi: "Muutama muukin varmaan nousee täältä laivasta. Tiedätkö", hän tönäisi häntä virnistäen, "melkein luulen, että Arnold ja Fabian yrittävät myös paeta jotain. He eivät ole koskaan ennen nousseet maihin satamassa, paitsi täällä."

"Niin ovatkin", Antonia vastasi vakavana, "Arnold kertoi minulle. Heidät melkein tapettiin, koska he lähtivät metsästämään, mitä he eivät saaneet tehdä. Ja he ovat olleet pakosalla siitä lähtien. He sanoivat, että kun on kerran pakosalla, on aina pakosalla."

John oli hetken aikaa hiljaa sen jälkeen, kun hän oli sanonut sen.

"No", hän vastasi sitten, 'Joka tapauksessa on selvää, että olen sinulle velkaa...' nyt jotain velkaa, ja siksi tulen ehdottomasti mukaasi, kun pakenet, eikö niin?"

Antonia hymyili hieman ja katseli harmaan kaupungin kattojen yllä lentäviä lokkeja.

"Aloitamme siirtymällä pois teräspihalta. En usko, että löydän Jakobia enää kuitenkaan", hän sanoi. Hän oli hieman surullinen. Jakob oli opettanut hänet lukemaan ja kirjoittamaan ja auttanut häntä, kun hänen isänsä oli taas ollut liian tiukka. Eikä hän ollut koskaan pettänyt häntä. Mutta hänellä ei ollut vaihtoehtoja.

Hainer Scholle patsasteli ylös ja alas merimiesten edessä, kun nämä palasivat.

"Olemme muodostaneet kyvykkään miehistön", hän sanoi katsellessaan ryhmää, "Kuka teistä ilmoittautuu seuraavalle matkalle?"

Thomas nosti kätensä, mutta Hainer ei näyttänyt enää yllättyneeltä. Hän vain nyökkäsi hänelle luottamuksellisesti. Arnold ja Fabian katsoivat toisiaan lyhyesti ja nostivat sitten kätensä ilmaan. Myös Paul oli nostanut kätensä. Rüdiger vain pudisti päätään ja jatkoi syömistä. Valentin katsoi jalkoihinsa ja mutisi jotain.

"Puhu selvästi!" Hainer jyrähti hänelle, jolloin Valentin nosti järkyttyneenä päätään.

"Annan vastaukseni huomenna", hän sanoi selvästi ja katsoi nopeasti taas jalkoihinsa. Hainer murahti närkästyneenä, mutta jätti hänet rauhaan.

"Ja te kaksi!" hän kääntyi Johanneksen ja Antonian puoleen.

"Halusin vain matkustaa Lontooseen", Antonia vastasi, Johannes vain nyökkäsi myöntävästi. Hainer tarttui toisella kädellä molempia olkapäästä.

"Saatte nähdä, ei kestä enää kauan ja tunnette taas kaipuun merelle luissanne", hän murisi, 'Menkää nyt näyttämään, mitä olette oppineet.' "Menkää nyt."

Antonia ja Johannes katsoivat toisiaan hieman nihkeästi, koska he eivät olleet varmoja siitä, mitä heiltä pyydettiin. Hainer suoritti samat jäähyväiset Rüdigerille, joka virnisti riemukkaasti Valentinille ja poistui sitten laivasta.

Antonia ja Johannes hyvästelivät hieman lammasmaisesti ja lähtivät pian sen jälkeen liikkeelle Antonian laukun kanssa. Antonia huomasi Valentinin tuijottavan surullisesti heidän peräänsä, ennen kuin hän katsoi taas muualle. Hainer pysäytti heidät vielä kerran ennen kuin he lähtivät lankulta.

"Teille ei ole vielä maksettu palkkaa", Hainer muistutti ja ojensi kaksi kolikkopussia. Kaksi nuorta matkustajaa otti rahat yllättyneenä vastaan ja nyökkäsi kapteenille viimeisen kerran.

"Ahoi, kapteeni", Johannes sanoi ja tervehti.

"Ahoj", sanoi myös Antonia hiljaa ja lisäsi vielä hiljaa: 'Hainer Scholle'. Vanha kapteeni todella ansaitsi lempinimen. Hän hymyili lyhyesti, harvinainen ele hänen vakavilla kasvoillaan, sitten hän polkaisi takaisin lankun yli laivaan.

Teräspiha oli erillään muista laitureista. Johannes ja Antonia olisivat voineet vain kävellä sisäänkäyntiporttien läpi, mutta se oli liian helppoa kahdelle lyypekkiläiselle kulkijalle, jotka tykkäsivät kiipeillä katoilla.

He tiedustelivat, missä vartijat seisoivat. He hajaantuivat, ja Antonia seurasi rakennuksen pohjoispuolella olevaa aluetta. Kun hän löysi ensimmäisen vartijan, he piiloutuivat pilarin alle, jotta hän ei näyttäisi epäilyttävältä. Sitten hän tajusi, että joku muu oli tulossa, ja melkein lakkasi hengittämästä.

Kun he alkoivat puhua, he yllättyivät kuullessaan, että muutaman lauseen jälkeen he alkoivat sanoa jotain, mitä he ymmärsivät.

"Frank! En voi miehittää itäisen uloskäynnin pylvästä, luuletko, että minut ammutaan ulos, jos jätän

sen vartioimatta?” yksi heistä kysyi.

”Mene vain”, vastasi toinen, ”mutta älä sotke minua siihen. En tiedä asiasta mitään enkä ole antanut teille mitään vinkkejä.”

Antonia työntyi taas pois seinästä ja lähti etsimään Johannesta. Hän tavoitti hänet juuri, kun tämä oli tullut kierroksensa päähän.

”Itäportti on tällä hetkellä vartioimaton”, Antonia sanoi hätäisesti, ’käytetään tilaisuutta hyväksi ja lähdetään pois teräspihalta ilman, että kukaan epäilee mitään.’ ”Mennään.” Johannes halusi vastata, mutta Antonia tarttui häntä käsivarresta ja veti häntä kohti itäporttia ilman, että Johannes ehti sanoa mitään. Kun he saapuivat itäportille, he seisoivat kivettyneinä.

Kulman takaa kuului vartijan kolisevia askelia. Mutta he odottivat, että hän kulkisi ohi. Hetkeä myöhemmin he juoksivat portista ulos ja eteenpäin, kunnes he eivät enää nähneet porttia. Silloin he huokaisivat helpotuksesta, sillä he olivat päässeet perille.

”Oletteko kunnossa? Vai oliko se liian rasittavaa?” Antonia kysyi. Koska Johannes ponnisteli yhä, hän huohotti hieman ja sai ulos vain ponnistavan: ”Kyllä, olen kunnossa”.

”Oletko varma?” Antonia kysyi.

”Kyllä, kaikki on ihan hyvin. Voin paljon paremmin kuin muutama päivä sitten”, Johannes sanoi: ’Juokse nyt, katsotaan, olenko yhä nopeampi kuin sinä.’ Hän sanoi.

Kun he olivat juosseet muutaman sadan metrin matkan, Johannes sanoi taas vakavana: ”Meidän pitäisi löytää jokin paikka, jossa voimme nukkua, minua ei huvita maata täällä kadulla tänä yönä”. Antonia haukkoi henkeään, virnistäen yhä koko naamansa. ”Ei meidän tarvitse juosta niin nopeasti, meidät olisi varmasti vain päästetty portista läpi.”

Johannes virnisti taas ja oikaisi veitsensä vyöllään. ”Se on totta, mutta näin on paljon hauskeempaa.”

Antonia virnisti ja he kävelivät yhdessä kujia pitkin. Joen rannan tuntumassa seisovissa taloissa oli outoja läppiä ovien edessä, jotta vesi ei pääsisi asuintiloihin. Stahlhofin ympärillä olevat talot näyttivät yhtä rikkailta kuin Antonian kotikadun talot.

”Katsokaa vain tuonne taakse! Ehkä hetken päästä on käsityöläisten kortteli. Voimme kysyä, voimmeko maata siellä tallissa”, Johannes ehdotti.

Muutamaa minuuttia myöhemmin he olivat saapuneet kortteliin. Talot olivat harmaata kiveä, kuten melkein kaikkialla kaupungissa, mutta ne olivat paljon pienempiä kuin teräspihan ympärillä olevat talot.

Kaduilla oli vilskettä, ihmiset toivat tavaroita torille ja lapset leikkivät. Antonia katseli heitä ja virnisti sisäisesti ajatukselle, että hän ja Johannes olivat joskus leikkineet näin. Sitten hän keskittyi taas tehtäväänsä.

Oli jo hämärä, kun he lähtivät jälleen kadulta. Se, etteivät he ymmärtäneet maan kieltä, oli osoittautunut suureksi vaikeudeksi. Useimmat yritykset olivat päättyneet siihen, että joku oli ajanut heidät pois.

Johannes haukotteli ja katseli levottomana tavernasta ulos horjuvia ihmisiä, kun alkoi sataa.

”Ehkä meidän olisi pitänyt tehdä kuten Valentin”, hän myönsi. ”Tuo poika on todella melko fiksu, jos häntä tarkkailee tarkkaan. Mutta nyt meidän on luultavasti hiiviskeltävä jonnekin.”

Antonia katsoi ylös hieman tyytymättömänä. ”Emme tunne itseämme täällä kovin hyvin”, hän sanoi, ’Ja kaupunki on paljon isompi kuin kotipuolella’.

”Se on myös Englannin tärkein kaupunki”, Johannes vastasi, ”Etsitään vain kujilta. Mikä isoäitisi nimi muuten olikaan?”

Antonia kävi päässään läpi kirjaimet, jotka hän oli nyt lukenut useita kertoja.

”Hän kirjoitti aina vain ’rakastava äitisi’ tai jotain sellaista”, hän sanoi, ”Mutta äitini nimi oli Viola ja hän oli täältä kotoisin. Tiedän isoäidistäni vain sen, että hän asui täällä ja oli parantaja. Hänen miehensä oli lääkintämies, ja kun mies kuoli, hän otti yrityksen haltuunsa - ja sitten hänet poltettiin noitana.”

”Ehkä voimme löytää jonkun, joka puhuu kieltämme”, Johannes ehdotti, ”ja kysyä häneltä

majoituksesta. Muuten meidän on palattava takaisin punakampppeeseen - tai nukuttava pihalla.”
”Luulen, että tämä kaupunki on aivan erilainen kuin Lyypekki”, Antonia vastasi hermostuneena. Sade ropisi jalkakäytävälle heijastellen harmaata taivasta. Lisää ihmisiä virtasi ulos tavernasta, jossa he olivat suojautuneet veden tippuessa katolta.

”En todellakaan halua nukkua kujilla tällä säällä”, Antonia mutisi.

Ennen kuin hän ehti lopettaa lauseensa, joku väkijoukossa kääntyi heitä kohti. ”Yökyläilyä?” hän kysyi hämärästi, ’Etsittekö yökyläilyä?’ Hän kysyi.

Antonia vain pudisti päätään nihkeästi ja yritti selittää kädenliikkeillä, ettei hän puhunut kieltä. Johannes vain nyökkäsi vastaukseksi.

Mies tarttui Antoniasta olkapäästä ja käänsi hänet ympäri niin, että hän näki kujalle.

”Tuolla on... Mies?” muukalainen yritti hauraita vieraskielisiä sanoja: ”Mies, joka antaa muukalaisten nukkua talossaan. Talo for.... Nukkumaan. Hän puhuu saksaa. Tule mukaani.”

”Mitä hän sanoi?” Johannes kysyi hämmentyneenä ja seurasi Antoniusta, jonka mies veti kujalle.

He pysähtyivät kapean, harmaan talon eteen, jossa oli vinot ikkunat ja joka oli sisäänrakennettu kujan varrella olevaan taloriviin. Ruosteiset kyltit roikkuivat ovien ja näyteikkunoiden yläpuolella ja huojuivat yksinäisesti pisaroiden räiskinnän alla. Mutta heidän edessään olevassa talossa ei ollut näyteikkunoita, vain ovi sisälle.

Mies päästi Antoniasta irti, heilutti Johannesta ja osoitti taloa. Hän puhui muutaman sanan, joita he eivät ymmärtäneet, ja juoksi sitten taas pois. Kaksi teini-ikäistä katsoi hänen peräänsä hämmentyneinä.

”Ymmärsittekö te jotain?” Johannes kysyi hämmentyneenä.

”Luulen, että hän osasi hieman saksaa. Ja hän halusi viedä meidät jotenkin tähän taloon, koska täällä voi nukkua”, Antonia vastasi: ’Koputetaanko?’.

Molemmat seisoivat hetken aikaa kömpelösti odottaen, että toinen tekisi jotain. Lopulta Johannes koputti raskaisiin puuoviin, juuri kun Antonia oli myös nostanut kätensä ylös.

Hetken aikaa talo näytti yhtä autiolta kuin kuja. Sade oli läpimärkä, kun joku vihdoinkin liikkui sisäpuolelta pultin, ja yläoven lehti avautui rapisevalla äänellä. Sen takaa esiin tulleet kasvot olivat ryppyjen ja ikäväpilkkujen peitossa, mutta vanha mies katsoi häntä ystävällisin ruskein silmin.

”Hei”, Johannes sanoi ujoin, ’Me, öö, etsimme nukkumapaikkaa...’ Hän horjahti ja odotti vastausta, jotta saisi selville, ymmärsikö mies.

Miehen piirteet vääntyivät hymyyn. ”Ah, meripojat”, hän vastasi terävällä aksentilla, mutta heidän kielellään, ’Mistä te olette kotoisin?’.

”Lyypekistä”, Antonia vastasi, ’Voimmeko tulla sisään?’.

”Hm, en usko, että se on ongelma. Odottakaa hetki, minun täytyy avata ovi. Vanhat sormeni eivät ole yhtä ketterät kuin sinun.”

Mies kumartui puulankkujen taakse, ja pian sen jälkeen ovi avautui kokonaan. Kaksi matkustajaa astui sisään helpottuneina. Mies sulki oven heidän takanaan jälleen, ja käytävä, jossa he olivat, peittyi yhtäkkiä hämääseen, jota valaisi vain miehen kädessään pitämä lamppu.

”Mitä te tarkalleen ottaen haluatte?” mies kysyi laittaessaan pultin jälleen eteenpäin.

”Etsimme yösijaa ja halusimme kysyä, voisimmeko nukkua täällä”, Antonia sanoi. ”Emme halua jatkaa matkaa, vaan jäädä Lontooseen joksikin aikaa. Joku lähetti meidät tänne.”

Mies katsoi häntä ystävällisesti. ”Totta kai. Otan joskus vieraita vastaan, olen aina iloinen, jos minulla on seuraa. Asun täällä yksin. Täällä oli ennen ystäväni ja hänen vaimonsa, joilla oli paljon asiakkaita, mutta he ovat kuolleet.”

Mies opasti heidät kapeita portaita ylös, kunnes he pääsivät ullakolle, jossa oli neljä sänkyä.

”Voitte nukkua siellä”, hän sanoi, ”Voitte tulla alas ja istua tulen ääressä. Haluan jutella taas jonkun kanssa.”

Näiden sanojen ja lyhyen, tutkivan katseen Antonian kasvoihin jälkeen mies katosi jälleen. Antonia ja Johannes katsoivat toisiaan virnistäen ja laittoivat tavaransa kahdelle vasemmalla olevalle sängylle.

"Mennäänkö alakertaan?" Antonia kysyi. Johannes nyökkäsi hetken kuluttua.

Mies odotti heitä istuen puisessa nojatuolissa halkotulen edessä. Hän katsoi heitä, kun he astuivat sisään, ja hymyili ystävällisesti.

"Laitoin teetä", hän sanoi, "Istukaa alas."

Epäroiden vieraat asettuivat heille tarjotuille tuoleille. Mies kaatoi lattialla oleviin kuppeihin muutamia yrttejä ja kaatoi niihin vettä. Hän ojensi sen heille. Hänen kätensä olivat ruskehtavat, aivan kuin vuosien saven ja maan kanssa työskentelyn jäljiltä.

"No niin", hän sanoi, "kertokaa nyt meille. Tai esittäkää kysymyksiä. Minä odotan."

Johannes ja Antonia katsoivat jälleen toisiaan, Antonia selvitti kurkkunsa.

"Miten te puhutte meidän kieltämme?" hän kysyi.

Mies nauroi. "Hyvä kysymys. Ne kaksi ystävää, jotka asuivat täällä, puhuivat sitä. He ilmaantuivat tänne, aivan kuten sinäkin, mutta minäkin olen juuri ollut täällä ja meistä on tullut ystäviä. Söimme ja leikimme yhdessä melkein joka ilta. Joinakin päivinä, kun olimme todella hyvällä tuulella, lähdimme kävelyille. Silloin tällöin hänellä oli vaimonsa mukana, ja silloin hän ja minun vaimoni kokkailivat yhdessä."

"Kuulostaa hauskalta", Antonia vastasi, 'Mihin he kuolivat?'

"Ystäväni kuoli sairauteen", mies sanoi tuijottaen nuotioon ja nyökkäsi, 'ja sitten hänen vaimonsa myöhemmin...'. Mutta siitä ei puhuta. He kasvattivat tyttärensä täällä, mukava lapsi, mutta hän muutti pois jossain vaiheessa, meni naimisiin. Sattumoisin."

Mies katsoi taas Antoniusta hieman oudosti, ja Johannes seurasi hämmentyneenä hänen katsettaan. Sitten mies nousi ylös ja käveli pienen huoneen nurkassa olevan pöydän luo.

"Juo teesi!" hän sanoi käheästi: 'Se on hyvää.' "Se on hyvää."

Hetken kuluttua hän palasi takaisin ja piti matkalaisten yllätykseksi paksua kirjaa kädessään. Hän avasi sen istuessaan nojatuoliin ja tuijotti sitä hetken aikaa.

"Siinä on paljon reseptejä", hän sanoi, 'Ainoa asia, jonka he jättivät taidoistaan jälkeensä'. Tähän kirjaan he kirjasivat tietonsa, yrtteistä ja sairauksista. Olemme viettäneet jokaisen vapaan hetken yhdessä parikymppisistä lähtien, käyneet yhdessä korkealla ja matalalla ja juoneet iltaisin, kunnes emme pystyneet kävelemään suoraan. Ne olivat niitä päiviä, jolloin olimme iltaisin aivan pihalla ja seuraavana aamuna taas raatamassa. Joskus toivon, että olisin vielä yhtä hyväkuntoinen."

Hän katseli hetken aikaa kaihoisasti kuvaa ja jatkoi: "He olivat erityisiä ihmisiä ja erityinen nainen. Hän pystyi auttamaan niin monia ihmisiä. Hän oli parantajien nainen ja kirjoitti myös tämän kirjan resepteistään. Vähän ennen kuolemaansa hän antoi minulle tämän kirjan, jossa oli sanat: "Pidä hyvää huolta tästä kirjasta ja jos joku on vakavasti sairas, vilkaise sitä." En ymmärtänyt. Hänellä ei ollut paljon aikaa sen jälkeen."

Antonia tuijotti häntä tiiviisti. "Taidan tuntea sen naisen", hän sanoi hiljaa.

Mies katsoi häntä taas hetken aikaa. "Missä tarkalleen?"

"Hän oli isoäitini", Antonia vastasi. "Äitini kasvoi täällä, ja hänen äitinsä oli parantaja, hänen miehensä oli lääkintämies. Minulla on yhä kirjeet, joita he lähettivät toisilleen."

Mies katsoi häntä lyhyesti. "Se voi hyvinkin olla", hän sanoi sitten, "Sinulla on samat kasvot kuin hänen tyttärellään. Hyvin samanlainen. Sinä olet siis hänen poikansa, eikö niin?"

Antonia horjahti hetkeksi ja vilkaisi Johannesiin. "Kyllä", hän sanoi lopulta, "Minun... nimeni on Emil. Tämä on Johannes."

Mies nyökkäsi ja katsoi taas muualle.

"En osaa lukea", hän sanoi, "Ainoa hyöty, joka kirjasta on minulle, ovat kuvat. Katso sitä, ehkä voit tehdä sillä enemmän. Minua surettaa antaa se pois, mutta sinulla on siihen oikeus, jos se kuului isoäidillesi."

Antonia otti kirjan hämmästyneenä ja selaili sivuja hartaasti, innoissaan siitä, että oli löytänyt isoäitinsä jäljen näin nopeasti. Hän ei ollut koskaan kuvitellut, mitä hän tekisi, jos näin kävisi, ja nyt hänellä oli kädessään arvokas kirja parantavista resepteistä.

Hän pysähtyi, kun hän löysi sivun, joka näytti samanlaiselta kuin kirjeiden piirroksiset. Hitaasti hän luki tekstin läpi ja tunnisti useita ohjeita, joita hän oli käyttänyt laivalla Johnin auttamiseksi.

"Katso", hän sanoi tuuppaamalla miestä, "olisin voinut käyttää tätä."

Johannes kumartui hänen luokseen ja nyökkäsi. "Ehkä se auttaa niiden asioiden kanssa, jotka ovat vielä siellä", hän sanoi.

Mies istui siinä hetken aikaa, silmät kiinnittyneinä nuotioon, aivan kuin hän olisi nähnyt muutakin kuin liekkejä. Sitten hän kääntyi iloisesti takaisin kahden vieraan puoleen.

"Kertokaa sitten tarinanne", hän sanoi, "älkääkä jättäkö mitään kertomatta. Minulla on vielä aikaa."

Kun tuli oli sammunut, vanha mies toivotti Johannekselle ja Antonialle hyvää yötä. Kun he olivat vaihtaneet vaatteet, he menivät nukkumaan. Laivan keinuminen, joka oli polttanut itsensä heidän muistoihinsa, ahdisti heitä uneen.

Keskellä yötä Antonia heräsi kuplivaan ääneen. Hän ei pystynyt tunnistamaan ääntä. Niinpä hän nousi ylös ja pukeutui. Johannes, jonka melu oli herättänyt, nousi väsyneenä istumaan.

"Mitä on tekeillä?" hän murahti hämmentyneenä: "Ai, emme ole enää laivalla. Miksi sinä nouset ylös?"

Hän vastasi hiljaa: "Etkö kuule melua? Menen selvittämään sen. Makaa vain paikoillasi." Antonia meni alakertaan ja näki vanhan miehen kyyristelevän kattilan päällä. Padasta kupli neste. Antonia raotti kurkkuaan, ja isäntä kääntyi ympäri tulen valossa.

"Anteeksi, otin antamani kirjan uudelleen. Muistin reseptin, joka auttaa selkäkipuihini. Olen tullut viime aikoina vähän rimpuilevammaksi", hän sanoi.

"Ei se mitään", Antonia vastasi, "ihmettelin vain ääniä. Auttaako resepti todella?"

"Kyllä! Ainakin selkäkipuni on maagisesti poissa", mies ilmoitti innostuneena. Antonia meni tyytyväisenä takaisin nukkumaan. Johannes, joka jo odotti uteliaana, kysyi heti, mikä oli vialla, ja Antonia selitti hänelle. He juttelivat hetken ja menivät sitten takaisin nukkumaan. Hetken aikaa Antonian ajatukset palasivat kotiinsa, Engelsgruben taloon, kuten Mia oli sitä kutsunut, ja siihen, miten hänen siskonsa, Ava ja isänsä voivat. Muistojensa keskellä hän nukahti.

Seuraavana aamuna vanhus odotti heitä herkullisen aamiaisen kanssa. Hän ei pyytänyt rahaa.

Kun he olivat kylläisiä, he kiittivät häntä kaikesta, ja ukko antoi Antoniaan kirjan, mutta he lupasivat tulla illalla takaisin viettämään taas yön hänen luonaan.

Johannes ja Antonia vaeltelivat innoissaan kujilla ja miettivät, mitä he voisivat tehdä Lontoossa, jos he haluaisivat asua täällä, vai pitäisikö heidän liittyä uudelleen karille. He kävelivät edelleen kaupungin läpi ja sitten satamaa pitkin torille, koska he tarvitsivat vielä jotain lounaaksi. Niinpä he ostivat suuren leivän.

Luku 7

Lontoossa satoi. Se ei ollut harvinainen sää, kuten Johannes ja Antonia huomasivat muutaman päivän kuluttua. Sumu ja sade vuorottelivat, niin että kaupunkia peitti jatkuvasti harmaa huntua, joka vaimensi äänet ja kätki hahmot kuin näkymätön viitta, joka kätki pakolaiset.

Heidän Lontoossa oleskelunsa toinen viikko oli juuri alkanut. Nyt he tunsivat tiensä paremmin kuin jotkut lontolaiset, tiesivät mistä ostaa ruokansa ja tunsivat joitakin sokkeloisia pieniä kujia, portaita ja ovia, jotka johtivat talojen ja muurien sokkeloiden läpi. He olivat oppineet ymmärtämään muutamia sanoja ja lauseita vieraalla kielellä, mutta useimmiten he kommunikoivat käsimerkein.

Johannes avasi puiset ikkunat ja kumartui ulos kujalle. Antonia istui hänen takanaan sängyllä ja hieroi unta silmistään, kun kylmä, kostea sumu tihkui sisään.

"Onko ulkona mitään nähtävää?" hän kysyi väsyneenä ja kääriytyi peittoonsa.

"Sumua", Johannes vastasi, "ja muutamia ihmisiä. Meidän pitäisi alkaa etsiä töitä jostain. Mutta kukaan täällä ei ymmärrä kieltämme."

"Paljonko meillä on rahaa jäljellä?" Antonia kysyi. Johannes kohautti olkapäitään.

"Riittääkö ruokaa kolmeksi päiväksi? Lääkkeet maksoivat eniten, emmekä ole vielä ehtineet etsiä yrttejä kaupungin ulkopuolelta. Meidän on todella mietittävä, mitä aiomme tehdä", Johannes sanoi. Hän katsoi Antoniusta huolestuneena. Tytöllä, jolla oli lyhyet, pörröiset hiukset, oli yhä merimiesvaatteet yllään, ja hän näytti vakuuttavasti laivapojalta, jonka hiukset olivat kasvaneet hieman liian pitkiksi viime matkalla. Vain joskus, kun hän venytteli tai kumartui eteenpäin, tajusi, ettei hän ollutkaan poika, saati sitten mies. Se oli aina vain lyhyt hetki, ennen kuin illuusio sulkeutui jälleen ja peitti vaarallisen totuuden. Joskus hän oli kuitenkin vain kämmenen leveyden päässä itsensä pettämisestä.

"Aiotko pysyä tässä valepuvussa ikuisesti?" Johannes kysyi: "Joku varmasti huomaa sen jossain vaiheessa."

"Mitä muuta minun pitäisi tehdä? Pitäisikö minun palata Lyypekkiin?" Antonia kysyi, 'Pitäisikö minun tämän seikkailun jälkeen palata ompelimoon ja opetella kotitöitä?' Antonia kysyi. Unohda se! Mieluummin..." hän piti hetken tauon ennen kuin jatkoi: "Mieluummin piiloudun vaaraan ja pakenen vielä viiden meren yli kuin joudun vangiksi kaiken kokemani jälkeen!"

Johanneksen oli pakko virnistää hieman. Mutta nauru ei ollut yhtä kevytmielistä kuin ennen matkaa. He olivat molemmat nähneet paljon. Osan siitä kalastajapoika olisi halunnut olla tietämättä lainkaan, mutta hän ei silti katunut mukaan tuloa, kun hän huomasi Antonian veljensä vaatteissa laiturilla.

"Tarkoitan vain", hän aloitti ja valitsi sanansa tarkkaan, "että on mahdollista, että joku saattaa kuitenkin tunnistaa sen. Tarkoitan, että sen voi vielä erottaa... muista asioista tunnistaa, että olet... no, nainen. Kuten hiukset ja vaatteet."

Hän kääntyi hätäisesti pois ja katsoi ulos ikkunasta huomatessaan, että punastuminen oli nousemassa hänen kasvoilleen. Hän puri suutuksissaan huultaan ja pyyhki kasvonsa, jotka olivat nyt kosteat aamusumusta.

"Ehkä meidän pitäisi sulkea ikkuna, ennen kuin puhumme tästä", tyttöystävä vastasi hänen takanaan. Hän vain nyökkäsi ja sulki taas ikkunaruudut, jotta kukaan, joka ymmärsi heidän kieltään, ei voisi kuunnella heidän keskusteluaan. Seinät olivat tässä Lontoon kaupunginosassa hyvin ohuet, mutta he eivät olleet koskaan kuulleet ääniä muista harjakorokkeista ja tunsivat olonsa turvallisemmaksi pimeällä ullakollaan kuin missään muualla.

"Taidan tietää, mitä tarkoitat", Antonia sanoi hieman lammasmaisesti, "mutta en voi tehdä asialle paljoakaan... ja jos liikun nopeasti, kukaan ei huomaa. Lyypekissäkään kukaan ei koskaan huomannut, kun kävelin smokissa. Ihmiset eivät yleensä katso lapsia kunnolla."

"Se on totta", Johannes myönsi, "olet varmaan taas oikeassa. Mutta... Sinä et ole enää lapsi. Ja minusta meidän on silti oltava varovaisia. Ehkä meidän pitäisi katsoa, olisiko kauempana kaupungista jokin paikka, jossa voisimme nukkua. Ja me tarvitsemme uutta rahaa. On aivan liian mukavaa, että saamme nukkua täällä näin."

"Meidän pitäisi antaa hänelle loput, jos muutamme pois", Antonia sanoi, "minusta hän on todella mukava. On kiva, että saimme selville, missä isoäitini asui niin nopeasti. Ja kirja on ihana. Yritetäänkö tänään ostaa aineksia? Ehkä voimme ansaita jotenkin rahaa, kuten isoäiti ja isoisä tekivät."

John nyökkäsi ja nosti kukkaron sängyn alla olevasta piilostaan.

Alakerrasta kuului lattialautojen pehmeää vinkumista.

"Godric taitaa olla hereillä. Voimme siis mennä alakertaan", Antonia sanoi ja heilutti kaulassaan laukkaa, johon hän oli kätkenyt tavaransa.

Puoli tuntia myöhemmin kaksi nuorta aikuista oli jälleen kadonnut torin väkijoukkoon. He kävelivät ihmisten keskellä, jotka välittivät huonosta säästä kuin rotat ojassa. Torikojut olivat kätkeneet tavaransa kankaiden alle suojatakseen niitä märältä.

Kauppiaat laskivat tavaransa kojujen puisille lauteille, myös kalaa ja viljaa, aivan kuten punakampela oli tuonut ne Lontooseen. Useimmat ihmiset vain katselivat kojuja eivätkä ostaneet vielä mitään, useimmat eivät olleet vielä avoinna, ja äänen vilinä oli vielä vaimeaa.

"Sää täällä ei viittaa siihen, että olisi kesä", Johannes murahti pyyhkäisten jälleen kerran kosteutta kasvoiltaan, 'nyt on sentään aamun ensimmäinen kello, eikö olekin?'. Minun on vaikea sanoa kelloa täällä."

"Olimme kuukausia laivalla", Antonia sanoi virnistäen, "siinä oli enemmän vettä kuin muutama pisara ilmassa. Älä ole tuollainen. Eikä ole melkein enää kesä."

Johannes nyökkäsi. "Aivan oikein. Mikä kuukausi nyt on? Lokakuu?"

Antonia pysähtyi ja pysähtyi sivukujalle välttääkseen heitä kohti tulevan ihmisjoukon. Johannes liittyi hänen seuraansa. Juokseva väkijoukko näytti sumussa melkein kuolinseremonioilta, tyhjistä ilmestyviltä aavemaisilta hahmoilta.

"Vilkaistaanko tätä kujaa?" Antonia ehdotti: 'Markkinakojut eivät ole vielä auki, ja ehkä täällä on joitakin polkuja, joista voisi olla meille hyötyä.' "Mennään."

"Jos niin sanot", Johannes vastasi ja seurasi häntä etäämmällä kujan varjoihin.

Kahden nuoren takana kujalle säntäsi kyyristynyt hahmo. Johannes kääntyi Antonian juostessa eteenpäin ja tunnisti heidän isäntänsä Godricin, joka oli kääriytynyt paksuun villahuiviin ja nojasi sauvaansa.

"Ah, tuolla se poika on. Missä Emil on?" hän kysyi heikosti hymyillen.

"Emil on täälläkin jossain", Johannes vastasi, "Hän on juuri juossut eteenpäin. Mitä sinä täällä teet?"

Godric nauroi hieman. "Ostan leipää", hän vastasi, "Menen kaupungintalolle ja toivon, että heillä on vielä leipää jaettavaksi. Mutta yleensä heillä on. Joskus he taitavat olla pahoillaan siitä, että ovat vieneet minulta kaiken seuran pois."

Johannes nyökkäsi ja katseli hieman hermostuneesti ympärilleen. Antonia oli kadonnut kujan sumuun. "Emil!" hän huusi, mutta nainen oli ilmeisesti jo liian kaukana kuullakseen häntä.

"Miksi sinun pitäisi olla pahoillasi?" Johannes Godric kysyi hieman hämmentyneenä. Vanhus kertoi mielellään tarinoita, mutta näytti siltä, että hänen terävän mielensä vuoksi hänen oli joskus vaikea kertoa kaikkea oikeassa järjestyksessä. Hän näytti kuitenkin olevan lähellä kertoa osan tarinastaan, jonka Antonia varmasti halusi tietää. Ensimmäisen illan keskustelua lukuun ottamatta hän ei ollut juuri puhunut siitä, mitä Antonian isoäidille oli tapahtunut.

"No, he veivät minulta tyttöystäväni, ja hän oli ainoa asia, joka minulla oli jäljellä. Hän tienasi rahaa, paljonkin, koska joskus rikkaat ihmiset kävivät tapaamassa häntä. Kunnes muutama ihminen kuoli ja sukulaiset sanoivat, että hän työskenteli pahalaisen kanssa", Godric pudisti päätään surullisesti, "mutta hän oli hyvin hurskas, vaikkei aina tavallisella tavalla. Mutta on ihmisiä, joille edes Jumala ei

voi tehdä mitään. Vain kirja pelastui tulipalolta. Mutta... Kyllä. Jotkut kirkon ihmiset ovat pahoillaan. He tietävät, miten vaikeaa on elää täällä yksin. Nähdäänkö illalla? Emil myös?”

Johannes nyökkäsi hätäisesti. ”Myös Emil, tuon hänet mukanani. Mutta luulen, että minun on löydettävä hänet nopeasti. Onnea kaupungintalolle!”

Godric naurahti kevyesti ja käveli sitten lyhyesti nyökäten eteenpäin.

Antonia katsoi Johannesta likaisin naamoin, kun tämä vihdoinkin tuli sumusta häntä vastaan. Hän ei ollut vielä huomannut ääniä kaukaisuudessa. Hän oli juuri aloittamassa lausetta, kun Antonia löi kätensä hänen suulleen vaientaakseen hänet. Antonia viittasi hänelle, että hänen pitäisi puhua hiljaa, mihin hän nyökkäsi suostuvasti.

”Mitä on tekeillä?” Johannes kysyi hämmentyneenä. Antonia katsoi häntä ärsyyntyneesti.

”Oletko sinä kuuro?”

Äänet voimistuivat, ja nyt mukaan tulivat askeleet, jotka kuulostivat samanlaisilta kuin matalat äänet.

”Ole hetki hiljaa, Johannes!” Antonia kehotti toveriaan, joka ei vieläkään ollut huomannut ääniä ja askelia.

”Mitä on tapahtunut?” Johannes kuiskasi. Antonia työnsi hänet toiselle sivukujalle. Kujat näyttivät sumussa aavemaisilta, aivan kuin ne olisivat olleet kulkuväyliä manalaan, josta ei ollut ulospääsyä ja jota ympäröi kivi.

”Luulen, että he ovat tajunneet, että olen tyttö”, Antonia sanoi hermostuneena, ”ja he ovat käyttäytyneet vähän oudosti - tiedäthän, kuten Parsley Lanen asukkaat”. Isä ja Ava ovat aina käskeneet minua pysymään erossa heistä. Minä juoksin karkuun, katon yli. Missä sinä olit äsken?”

”Godric puhui minulle. Minne nyt?” Johannes kysyi.

”No, ensin meidän on päästävä pois täältä!”

Antonia veti hämmentyneen Johanneksen toisen kujan läpi. He saapuivat torille, jossa väkijoukko oli kerääntynyt monien kujujen ympärille. Siellä oli hedelmä- ja vihanneskojuja, kalakojuja mutta myös veistoksia ja turkiksia. Joka puolella oli meluisaa ja tungosta.

”Katsotaanko tuolla maalauksia ja sitten ruokaa?” Johannes tiedusteli.

Antonia pysyi vain hiljaa ja katseli hermostuneena taaksepäin. Johannes seurasi häntä, kun hän kääntyi takaisin kujalle ja tuli sitten toisesta reunasta torille.

”Mitä sinä teet? Aiotko kävellä koko ajan ympyrää?” Johannes kysyi hämmentyneenä. Antonia pudisti päätään.

”Haluan ravistella ne pois! He seurasivat minua, ja jos he tunnistavat minut, minulla on ongelmia! Eikä kyse ole vain minusta!” hän vastasi ja katosi väkijoukkoon.

Johannes seurasi tyttöystävänsä ja alkoi pitää silmät auki, vaikkei tiennytäkään, mitä etsi. Antonia veti hänet taas mukaansa muutaman metrin jälkeen ja ajoi sormillaan hiuksiaan siinä toivossa, että se saisi hänet näyttämään erilaiselta.

”A- Emil!” Johannes kuiskasi, ”Emil, lopeta. Meidän on pysyttävä rauhallisina. Seiso minkä tahansa kioskin luona ja katso jotain!”

Antonia pysähtyi vastentahtoisesti ja katsoi pientä keraamista kuppia, joka oli esillä yhdessä kojuista.

"Katso, eikö olekin kaunis?" hän huomautti ääneen saadakseen heidän keskustelunsa näyttämään hieman normaalimmalta.

"Kyllä, mutta se on myös kallis", Johannes vastasi, "eikä täällä ole vielä yhtään yrttiä. Tule, jatketaan etsimistä."

He kävelivät huomaamattomasti muutaman kioskin verran kauemmas. Antonia vilkaisi useita kertoja takaisin kujalle, jolta he olivat tulleet, ja hänen täytyi ryhdistäytyä olemaan juoksematta.

"Johannes", hän aloitti hiljaa, "jos he löytävät minut taas - meidän on keksittävä jotain, nopeasti."

"He eivät varmaan tunnista sinua", Johannes pohti, 'ehkä tarvitset sitten uuden hatun?' "Ei."

"Minusta meidän pitäisi lähteä täältä ennen kuin tapahtuu mitään muuta", Antonia sanoi hiljaa. Hän silitteli taas hiuksiaan. Johannes tajusi nyt entistä selvemmin, ettei Antonia voinut jokaisella liikkeellään peittää sitä, ettei hän ollut poika. Hän työnsi tytön itsensä ja torikojujen väliin niin, että tämä oli suojassa useimpien katseilta.

"Naamioituminen ei taida enää toimia niin hyvin", hän sanoi hermostuneena, "ehkä on parempi, että hankit itsellesi taas jotenkin mekon."

"Ja mitä Godric sanoo siihen?" Antonia kysyi epätoivoisesti, 'sitten meidän on etsittävä jokin muu paikka, jossa voimme asua, ja jätettävä hänet rauhaan'. Meidän on ehkä jopa lähdettävä Lontoosta - miksen voi vain syntyä pojaksi? Jos Jumala halusi niin, miksi hän pakottaa naiset jäämään taloon?"

Antonia näytti siltä, että hän alkaisi seuraavassa hetkessä itkeä. Johannes katseli hermostuneesti ympärilleen ja piti häntä varovasti olkapäästä kiinni, jotta hän ei menettäisi häntä. Lopulta hän ryhdistäytyi, kääntyi ympäri ja halasi häntä. Vain muutaman sekunnin ajan, sitten hän päästi tytön taas irti ja katsoi häntä toivoen, että hän oli tehnyt jotain.

"Olemme jo kerran onnistuneet pakenemaan!" hän sanoi enemmän vapisten kuin hän oikeastaan halusi, 'sanoit, että olisit mieluummin ikuisesti pakosalla kuin naimisissa jonkun kanssa, muistatko?' hän sanoi. Niinhän sinä sanoit. Ja pakeneminen oli itse asiassa ollut aika hauskaa. Ja minä tulen mukaasi. Minne tahansa menetkin. On helpompaa paeta kahden ihmisen kanssa, tiedät sen. Arnold ja Fabian näyttivät sen sinulle."

Hän horjahti ja hänestä tuntui, että hän oli pahentanut tilannetta. Hänen yllätyksekseen Antonia vain pyyhki kyyneleensä pois ja nyökkäsi.

"Olet oikeassa", hän sanoi irvistellen, "olen vihdoinkin vapaa juuri nyt. Enkä anna kenenkään viedä vapauttani! Minun on pakko paeta minun takiani, mutta en aio odottaa, että he tekevät minulle saman kuin isoäidilleni, ja jos he yrittävät, anna heidän nähdä, miten taistelen vastaan!"

Johannes katsoi Antoniaa huolestuneena. Muuten rauhallisella työllä oli silmissään tulta, jota hän ei ollut koskaan ennen nähnyt - ja hän sääli niitä, jotka uskaltaisivat asettua hänen tielleen.

"Onko sinulla suunnitelma?" hän kysyi varovasti. Antonia veti syvään henkeä ja nyökkäsi.

"Kyllä, ostan mekon, jotta voimme jäädä ainakin muutamaksi päiväksi. Mutta me lähdemme taas pois täältä. Otan kirjan mukaani. Ja sitten jatkamme matkaa, kunnes... En tiedä. Mutta... Mutta olemme joka tapauksessa varovaisia."

Johannes nyökkäsi ja katseli taas ympärilleen. "Oletko nähnyt taas takaa-ajajiasi?" hän kysyi.

Antonia pudisti päätään. "En. Mutta jos joku kysyy, jos kävelen mekossani, voimmeko... väittää, että olet aviomieheni?"

Johannes pysähtyi paikalleen. "M-miksi?" hän änkytti ja toivoi yhtäkkiä, ettei heidän ympärillään olisi niin paljon ihmisiä. Jotkut alkoivat jo huutaa heille, koska he tukkivat tien kioskeihin.

Antonia ei katsonut hänen suuntaansa, vaan katsoi vain kujille määrittelemättömällä ilmeellä.

"Niin että... Minulla on lupa kävellä ympäriinsä?" hän sanoi lopulta, 'Naiset eivät saa tehdä sitä melkein missään yksinään.' Hän sanoi.

Johannes tunsi sydämensä sykkeen taas rauhoittuvan. Hän nyökkäsi ja tarttui taas ystävällisesti naisen olkapäähän. "Kyllä se onnistuu", hän sanoi tiukasti, "Tule sitten, meidän on hankittava sinulle mekko."

Aurinko matkasi kauemmas taivaalle kuin yksinäinen silmä. Hitaasti sumuverhot hälvenivät, ja välillä ne murtuivat paljastaen harmaan taivaanlaikan. Ihmiset tekivät ostoksiaan, mutta muuten pysyttelivät sisätiloissa ja katselivat ikkunoista aavemaista kaupunkia.

Antonia sytytti pienen lampun ullakkohuoneessaan. Johannes istui sängyllä selkä häneen päin, kun Antonia puki päälleen juuri ostamansa mekon. Se oli ollut halvin, mitä he olivat löytäneet, harmaanruskeasta säkkikankaasta, joka sopi muuhun kaupunkiin ja oli raapaiseva kuin laivan riippumatto.

Hän tunsi olonsa oudoksi. Viimeksi, kun hän oli pitänyt mekkoa, hän oli kyyristellyt vintin ikkunassa ja katsellut kaihoisasti Jacobia, kun tämä lastasi laivaa, tietämättä vielä, että hänen pikkusiskonsa pakottaisi hänet nousemaan laivaan ja lähtemään Lontooseen Jacobin kanssa. Hänen oli pakko hymillä hieman, ennen kuin hän menetti taas malttinsa. Hän ei luultavasti pystyisi enää palaamaan Lyypekkiin kiittämään Miaa tästä.

"Tuntuu niin tiukalta", hän sanoi, "olin taas unohtanut, miten vaikeaa on liikkua vaatteissa."

Johannes vain nauroi lyhyesti ja piti katseensa kiinnittyneenä ikkunaan, jonka läpi kapea valokaistale putosi hämärään.

"Meidän täytyy piilottaa hiuksesi", hän sanoi, "ehkä voit käyttää hattuani toistaiseksi. Se on aivan liian lyhyt naiselle."

"Eikö meillä ole hattua?" Antonia kysyi, 'muuten ihmiset luulevat, etten ole naimisissa.' Hän kysyi.

"Sitten olemme vain kihloissa. En tiedä, miten kertoisin kenellekään muutenkaan. En puhu englantia", Johannes vastasi, "ymmärrän vain joitakin sanoja vaivoin."

Antonia oli hänen kanssaan samaa mieltä ja kiinnitti vaivalloisesti viimeisen silmukan mekkoonsa. Mekot, joita hän oli käyttänyt kotona, olivat olleet mukavampia ja hienompia. Sitä paitsi hän oli jo niin tottunut käyttämään paitoja, että mekko tuntui väärältä.

"Voit nyt kääntyä ympäri", hän sanoi. Johannes kääntyi ja nyökkäsi silmät suurina.

"Et ole käyttänyt mekkoa pitkään aikaan", hän lausui hänen ajatuksensa. Antonia hymyili hieman.

"Niin, aivan oikein", hän vastasi, 'toivottavasti osaan vielä käyttäytyä kuin nainen.' 'Niin, se on totta', hän vastasi.

"Pelkäänpä, ettet ole koskaan ollut siinä kovin hyvä", Johannes mutisi vielä kasvamattomaan partaansa. Hänen oli pakko myöntää, että vaikka Antonia oli näyttänyt huomattavan paljon naiselta pojan vaatteissa, nyt mekossa hän näytti yhtäkkiä pojalta, joka oli pukeutut päälleen yhden siskonsa mekoista.

Antonia katsoi häntä ankarasti ja yritti sitoa hiuksiaan, joihin ne olivat vielä aivan liian lyhyet. Johannes heitti hänelle lakkinsa.

"Yritetäänkö nyt sitten ostaa yrttejä?" Johannes kysyi ja hyppäsi taas ylös. Antonia katsoi hetken hermostuneesti ikkunan puitteita, tunsis sisällään kuplivan pelon ja nyökkäsi.

"Kyllä, mutta varmista, ettei Godric ole eteisessä, kun tulen alas mekossani", hän sanoi.

Johannes nyökkäsi hänelle ja kiipesi kapeita, hämärästi valaistuja portaita alas eteiseen. Antonia seurasi häntä varovasti. Uusi osa hänen tarinaansa oli alkamassa - hänestä tulisi Lontoossa jälleen Antonia, ja Emil jäisi laivalle. Niin hän ajatteli astuessaan takaisin kylmään, synkkään sumuun.

Kellukkeet keikkuivat rauhallisesti vedellä, joka hohtoi heikosti sumun läpi. Viime päivien sumusta kehittynyt tihkusade sekoittui lempeään usvaan, joka nousi Thamesilta kujille.

Valentin nojautui kaiteen yli ja katseli muutaman minuutin ajan, kun pienet aallot loiskuivat rannalla, kaukaisista maista ja syvyyksistä kantautuneina. Merirosvohyökkäyksen aiheuttamat vammat sattuivat yhä hieman, mutta Paul oli sanonut, että ne paranisivat niin nopeasti, etteivät ne enää vaivaisi häntä muutaman päivän kuluttua, kun lautta lähtee purjehtimaan.

"Olitko paikalla aiemmin, kun uutiset tulivat kaupungista?" Fabian kysyi pysähtyen hänen viereensä ja pureskellen kuivattuja hedelmiä. Valentin pudisti päätään ja teki tilaa ystävälleen kaiteen luona.

"Mitä uutisia?" hän kysyi, "Tuleeko Rüdiger sittenkin takaisin?"

Fabian nauroi. "Ei, älä huolehdi - vaikka voisitkin vihdoinkin oppia puolustautumaan. Ei, käsityöläisten asuinalueella on joku, jolla on kuulemma ollut rutto - tarpeeksi pelottavaa. Mutta hänet parannettiin, eilen. Eräs nainen."

Valentin katsoi hämmentyneenä ylös. Hänen ajatuksensa kiersivät viime viikkoja - Emiliin, joka oli salaperäisesti parantanut Johanneksen, kahden ystävän välisiin keskusteluihin, jotka hän oli kuullut. Ja siihen päivään, jolloin Emil oli yhtäkkiä ilmestynyt kannelle, Lyypekistä kotoisin oleva pakolainen, jonka Jakob oli väittänyt olevan hänen nuori ystävänsä. Hänen ajatuksensa lensivät meren yllä kuin merilintu, mutta hän itse pysyi vaiti, kuten aina.

"Miten hän onnistui siinä?" hän kysyi. Hän ei ollut muutenkaan koskaan ollut aivan varma, kuvitteleeko hän kaikki vihjeet. Ehkä se oli jotain aivan muuta.

"En halua tietää", Fabian sanoi, "mutta luultavasti hänellä oli kirja, joka pystyi parantamaan hänet. Vanhalta medicukselta. Luulen, että se on kunnossa. Ainakin jos hän todella auttaa ihmisiä."

Fabian kuulosti yhä hieman epäilevältä. Valentin vain nyökkäsi ja tuijotti veteen.

"Jos jatkat kuiluun tuijottamista, kuilu tuijottaa pian takaisin!" hän kuuli Thomasin huutavan takanaan. Hän huokaisi ja yritti olla välittämättä siitä. Hänen huokauksensa muodosti pienen pilven hänen suunsa eteen. Se oli todella kylmä. Hän oli toivonut pakenevansa kiusaamista ja ilkeilyä, kun oli karannut kotoa. Mutta merimiehet olivat kovia jätkiä. Hän ei ollut vieläkaan aivan varma, tarkoittivatko he vitsejään todella vitseiksi. - Kuka satutti toisia huvikseen? Mutta ainakin hän oli voinut jutella Fabianin ja kahden nyt maihin nousseen nuoren kanssa ilman, että kukaan olisi lyönyt häntä siitä, että hän oli kertonut heille, mitä hän oli oppinut kirjoista.

"Mikä hätänä, poika?" Fabian kysyi hyväntahtoisesti ja taputti häntä selkään, "Saako merisairaus sinut jo melankoliseksi? Veteen tottuu todella nopeasti."

Valentin pudisti päätään. "Ei minua vesi haittaa", hän mutisi, "en vain pidä omista ajatuksistani."

Fabian nauroi. "Ajattelet liikaa, poika", hän sanoi, "Ajatukset ovat ihmisiä pahempia, kun on kyse vainoamisesta. Älä anna uutisten pilata mielialaasi. Huomenna olemme taas poissa, pois tämän kaupungin harmaudesta... Pidä maasta oikeastaan enemmän."

Valentin vain nyökkäsi ja tuijotti valtavaa, väritöntä taivasta. Pilvet kerääntyivät kuin savu.

Kauppatori oli vielä tavallistakin ruuhkaisempi. Sää oli tavallista parempi - mikä tarkoitti sitä, että tiikusade pysähtyi toisinaan muutamaksi minuutiksi eikä kostea ilma kastellut luihin asti. Joskus taivaassa näkyi jopa aukkoja, jotka näyttivät hirviöiden suilta.

Hälinässä kukaan ei kiinnittänyt huomiota nuoreen pariskuntaan köyhissä vaatteissaan, joka vaihtoi rahaa muutamaaan yrttiin kioskillä. Sillä välin Antonialla oli päässään hattu, joka peitti hänen puolipitkät hiuksensa ja sai hänet näyttämään vakuuttavasti tavalliselta kansalaiselta. Johannes oli ostanut Antoniuksen parantajantaidoilla ansaitsemillaan rahoilla itselleen liivin, jossa hän näytti paljon aikuisemmalta kuin ennen.

Kauppiaan takana oleva kauppias laski kolikot, nyökkäsi heille ja toivotti hyvää päivänjatkoa. Antonia ja Johannes vastasivat tervehdykseen. He ottivat muutaman askeleen pois myyntikojun luota ja virnistivät ilikurisesti toisilleen.

”Uusia kieliä oppii todella nopeasti, kun asuu toisessa maassa”, Antonia sanoi hiljaa ja kuunteli ympärillään käytäviä keskusteluja. Useimmat niistä koskivat yksinkertaisia arkipäiväisiä asioita, eikä niissä ollut merkkejä siitä, että joku muu olisi sairastunut ruttoon.

”Niin, minäkin olen huomannut sen”, Johannes vastasi, ”tule, meidän on vielä mentävä pikku torille. Tiedäthän sen lapsen, joka oli vilustunut. Tällä kertaa lähetämme ihmiset ensin ulos, jooko? Se, että he näkevät sinun tekevän suurimman osan työstä, on herättänyt aivan liikaa huomiota.”

Antonia nyökkäsi ja yritti tehdä hyväkäytöksen ja huomaamattoman vaikutelman, mutta hänen oli keskityttävä siihen, ettei hän hyppinyt tai katsellut liikaa ympärilleen. Godric ei ollut enää juurikaan nähnyt häntä, he puhuivat vain iltaisin, yhä poikana naamioituneena, jonka hän riisui heti talosta lähdettyään.

Isoäitisi oli palanut, hän ajatteli, Ole varovainen. Ajattele Ava, mitä hän kertoi sinulle. Ehkä se tapahtui jopa täällä.

Hän vapisi kuvitellessaan, että hautajaispaikalle, jossa leipäkioski nyt myi tavaroitaan, pystytettiin hautaröykkiö. Jostain hän kuuli kaatuvan puun äänen. Hän ravisteli itseään ja käveli eteenpäin. Ilmassa oli jotain. Ehkä se oli vain ukkosmyrskyn merkkejä, mutta hänellä oli tunne, että jotain oli tekeillä.

”Anteeksi?” kysyi ääni heidän takanaan.

Antonia ja Johannes kääntyivät ympäri. Heidän takanaan seisoj nainen, joka tuijotti heitä silmät suurina edestakaisin ja kumarteli. Antonia katsoi häntä ystävällisesti.

Minäkin olisin ollut tuollainen, hän ajatteli, en olisi uskaltanut edes puhua kunnolla vieraille ihmisille. Mutta nyt minun täytyy olla huolissani siitä, että liian monet ihmiset tuntevat minut.

Johannes tönäisi häntä niin, että hän säikähti ajatuksistaan ja teki myös kiusallisen kumarruksen. Nainen piilotti kätensä selkäänsä taakse.

”Mieheni on sairas”, hän sanoi, ”kuulimme, että te voisitte tehdä jotain. Naapurini kahden kadun päässä kertoi meille siitä.”

John nyökkäsi, ja Antonia pidättäytyi pitääkseen yllä teeskentelyä, että John oli lääkäri ja hän avustaja.

”Tietenkin”, hän sanoi vaikeuksin englanniksi, ”me... me...”

”Voimme auttaa”, Antonia kuiskasi, kun hän jäi jumiin. Johannes tökkäsi häntä taas kylkeen, mutta jatkoi lopulta puhumista.

"Me voimme auttaa. Minun... Vaimoni ja minä. Minne?" hän kysyi villiin, hermostunein käsiliikkein. Nainen viittoi huomaamattomasti kujan suuntaan, joka näytti Antoniasta epämiellyttävän tutulta.

"Kauempana tätä kujaa pitkin, sitten oikealle ja kolmas talo oikealla", nainen sanoi, "Tuletteko te?"

Hän otti muutaman askeleen kohti taloja ja kääntyi kysyvä ilme kasvoillaan. Johannes, joka oli ymmärtänyt vain puolet ohjeista, seurasi hieman avuttomana, ja Antonia seurasi häntä pakosta. Hän nykäisi miehen hihasta, mutta ihmisjoukossa hän ymmärsi, ettei mies vastannut.

"Arvoisa herra?" kuului toinen, syvempi ääni heidän takanaan. Antonia kääntyi ensin ympäri ja sai vanhemman miehen ankaran katseen, joka muistutti häntä katsomaan vaatimattomasti maahan. Johannes kääntyi ympäri yllättyneenä.

"Niin, herra?" hän kysyi.

Mies selvitti kurkkunsa. "Olemme kuulleet, että myytte lääkkeitä ja niiden mukana kulkevaa parannuskeinoa, pitääkö se paikkansa?" hän kysyi. "Tarvitsemme rekisteröinnin kaikista ammattialoista ja niiden kiltojen jäsenistä tässä naapurustossa, ja koska he ovat uusia täällä, se olisi vielä tehtävä. Tarvitsemme heidän asuinpaikkansa, nimensä ja tiedot siitä, mitä he tarkalleen ottaen tekevät täällä."

"Suokaa anteeksi - mitä sanoitte?" Johannes kysyi vaikeuksissa.

"Teidänlaisenne käytännöt eivät ole yleisiä, ja ne on läpäistävä tarkempi tarkastelu", mies sanoi ankarasti, 'varsinkin naiset, jotka auttavat tässä', hän vilkaisi ankarasti Antoniasta, "ja huhujen mukaan hän oli Parsley Lanella antamassa yrttejä leskirouva Ermintrudelle. Siihen liittyi kirja. Oletteko te hänen miehensä? Osaako vaimonne lukea?"

Johannes nielaisi hermostuneesti tajutessaan, mitä mies oli sanonut.

"Kyllä", hän vastasi ja vilkuili edestakaisin Antonian ja miehen välillä, "olen hänen miehensä. Minä... luen hänelle. Ja hän vain auttaa minua, öö..."

"Millainen kirja se on?" mies kysyi jyrkästi.

Tori ei ollut suuri, ja nyt useimmat ihmiset olivat jo tajunneet, että käynnissä oli mielenkiintoinen keskustelu. Aurinko paistoi suoraan miehen päälle ja sokaisi Antonian. Hän räpäytti hämmentyneenä silmiään ylöspäin ja tunsu halua piiloutua auringolta - pukuhuoneeseensa, laivan vatsaan tai vaikkapa vain kujan varjoon.

"Meillä on kirja... öö... Se on..." John yritti keksiä tekosyyä ja pukea sen samalla sanoiksi vieraalla kielellä. Mutta hän ei onnistunut. Lopulta hän vain änkytti jotain ja vaiken i sitten hämmentyneenä.

"Vaimosi tosiaan harhailee oudoissa paikoissa", pilkkasi joku ääni väkijoukosta, "kun hän kävelee arkisin kujilla housut jalassa ja paita jalassa. Naistentalon edessä."

Väkijoukosta kuului muutama närkästynyt huuto. Antonia ponnisti etsimään huudon lähdeä, mutta ei tunnistanut, kuka sen oli sanonut.

"Hiljaa!" mies jyrähti hiljentäen väkijoukon ennen kuin kääntyi Antonian puoleen.

"No niin", hän sanoi hiljaa, "kerro sinä minulle, millainen kirja se oli, pikkutyttö."

Antonia tukahdutti halun potkaista miestä ja juosta sitten pois. Sen sijaan hän tuijotti miestä silmiin.

"Kirja oli isovanhempieni pyhä teos", hän sanoi, "rukouksia ja reseptejä ihmisten parantamiseen. Mieheni käyttää sen tietoja sairaiden hoitamiseen, herra."

"Aivan kuin pyhimykset roikkuisivat kujilla huviloiden ulkopuolella!" joku naurahti, "pyhä resepti, jolla voi leikata hiukset ja leikkiä poikaa? Hän on valehtelija, näytä se kirja, tyttö! Ja ota hattu pois!"

Huudot levisivät väkijoukossa, ja ihmiset siirtyivät entistä lähemmäs. Antonia painautui Johanneksen lähelle ja etsi pakotietä. Hän oli kuvitellut tuhat kertaa, mistä he voisivat kiivetä harmaille katoille ja missä he voisivat piiloutua, kunnes joku juoksisi ohi. Mutta hän ei tiennyt minne.

"Anna se kirja minulle", mies sanoi, mutta hänen äänensä katosi huutoihin. Joku käsi kurottautui väkijoukon keskeltä ja veti Antonian lakin pois hänen päästään. Hänen hiuksensa putosivat sen alta, mutta niitä oli vähemmän kuin kenelläkään torin naisella oli.

"Poika mekossa?" joku kysyi hämmentyneenä. Antonia ei odottanut kenenkään selitystä. Hän tarttui Johannekseen, joka oli viime sekuntien aikana puristanut hänen olkapäätänsä yhä tiukemmin, ja työnsi heidät molemmat lähimmälle kujalle. Joku käsi tarttui häntä käsivarresta ja veti takaisin, jolloin väkijoukko katseli hämmentyneenä ympärilleen, mistä heidän täytyi etsiä tyttöä.

"Antonia, tule!" Johannes huusi, tarttui tyttöä toisesta käsivarresta ja veti hänet taas irti. Joku tarttui hänen liiveihinsä, mutta hän riisui sen ja juoksi tyttöystävänsä perään. Antonia tarttui ajatustensa kiihdyttäessä seinässä olevaan rautakoukkuun ja veti itsensä ylös kahden korkean talon väliin avautuvalle välikatolle. Johannes hyppäsi hänen perässään suurella vaivalla, ja he makasivat tasajalkaa katolla. Heidän hengityksensä kuohutti katon maata, ja Antonia tuns Johanneksen sydämen lyövän yhtä nopeasti kuin hänen omansa. Häntä teki mieli itkeä. Mutta silloin hänet olisi kuultu, ja huudot kujalta olivat muutenkin aivan liian lähellä.

"Johannes!" hän kuiskasi, "Minä..."

Johannes tarttui häneen ja työnsi hänet varovasti alas.

"Kyllä me pärjäämme", Johannes sanoi rauhoittavasti, vaikka vapisi itsekkin, "Odotamme, kunnes tulee pimeää. Sitten pakenemme taas."

"Mutta tämä jatkuu ikuisesti!" tyttö protestoi hiljaa, vaikka yritti olla hiljaa.

"Tiedän", Johannes sanoi hiljaa, "mutta minä tulen aina mukaasi. Muista se. Ja ehkä me löydämme apua jostain."

Antonia nyökkäsi. Hän ei tuntenut oloaan paljon turvallisemmaksi, mutta hänen sisimpäänsä oli levinnyt miellyttävä rauhallisuus. Oli liian myöhäistä kääntyä takaisin, liian myöhäistä vain olla kiltti tyttö ja antaa itsensä kesyttyä. Hän oli nyt valinnut tiensä, ja hän puolustaisi itseään.

"Meidän on vielä pysähdyttävä Godricin luona", hän kuiskasi, "tarvitsen jouseni."

John katsoi häntä levottomasti ja nyökkäsi sitten. Joku huusi jotain, alhaalla kujalla.

"Kun on pimeää. Hiljaa!" hän kuiskasi ja laitto sormen huulilleen.

Godric avasi silmänsä. Tuli takassa hehkui yhä, hän huomasi helpottuneena. Hän laittoi nopeasti kuusenlastuja ja kumartui sitten katsomaan ikkunasta ulos - hän oli unohtanut, mitä kello oli päiväuniensa aikana.

Melkein samaan aikaan, kun hän avasi yläoven, kirkonkellot soivat. Vaaleat ja tummat, eri voimakkuudella, äänet putosivat kuin valtavat sadepisarat kaupungin päälle ja virtasivat kattojen ja kujien yli hänen korviinsa.

Godric laski kellonlyömät ja katseli harmaata taivasta. Se oli pimeä ja vielä tummempien pilvien verkoston raidoittama. Aurinko näytti jo laskeneen, mutta hän ei voinut olla varma. Muutama lamppu paloi ikkunaluukkujen takana.

Godric pysähtyi, kun hän kuuli pehmeän kolahduksen. Kummallista kyllä, se ei näyttänyt tulevan kujalta vaan ilmasta hänen yläpuoleltaan. Hän katsoi ylös eikä voinut olla päästämättä yllättyneitä ääniä, kun ensin yksi, sitten toinen hahmo hyppäsi kujan yli, aivan kuin he olisivat aikeissa liittyä lintujen joukkoon, jotka joskus istuivat katoilla. He viipyivät siellä vain muutaman sekunnin, sitten näkymä taivaalle oli taas vapaa.

Godric tuijotti keskittyneesti taivaalle ja kuunteli. Yksi varjo ilmestyi uudelleen, laskeutui alas ja pysähtyi hänen kattoikkunansa korkeudelle. Näennäisesti korkeutta pelkäämättä se ryömi avoimista ikkunanpuitteista, ilmestyi hetkeä myöhemmin uudelleen ja kiipesi takaisin katolle. Pehmeä ääni puhui ennen kuin tuli hiljaisuus. Jopa kellon soitto hiljeni ja vei mukanaan oudot tapahtumat. Vanhus mietti, oliko hän hetkeksi nukahtanut vai nähnyt unta. Hän nojautui kujaan johtavaa tietä estävään oviluukkuun ja tuijotti talon vastakkaista seinää mietteliäänä.

Kauppatorilta kuului askelia ja huutoja. Hän oli kuullut niitä koko päivän. Joinakin päivinä se oli tavallista kovempaa, mutta tänään hän tunnisti vanhan särisevän äänen, jota hän hieman pelkäsi. Se oli laulu, joka kuulosti vihalta, pelolta ja halulta tuhota jotain - sama musiikki, jonka hän oli kuullut vuosia sitten. Kaupungissa roihusi hiillos, joka odotti purkautumistaan. Sen lisäksi hän oli unohtanut laskea kellonlyömät eikä vieläkään tiennyt, mitä kello oli.

Kujan kulmaan ilmestyi välähdys, joka kasvoi suuremmaksi ja kirkkaammaksi, kun joku lähestyi. Godric tunnisti jonkun kaupungin vartijoista ja naisen, joka näytti etäisesti tutulta - oletettavasti yksi hänen monista naapureistaan.

"Hyvää iltaa", hän tervehti heitä ohi kulkiessaan ja nyökkäsi heille kiinnostuneena. Hänen yllätyksekseen nämä kaksi pysähtyivät aivan hänen ovensa eteen.

"Herra Godric Fischer", sanoi kaupunginvartija, "onko tämä oikea talo?"

Nainen nyökkäsi. "Kyllä on. Autanko teitä lisää vai lähdenkö?"

"Menkää kotiin", vartija sanoi tyyliä. Nainen siirtyi pois, mutta pysähtyi uteliaana muutaman askeleen päähän.

"Vaadin sisäänpääsyä", vartija sanoi.

Godric katsoi vastapuoltaan mietteliäästi. Hän ei vastannut hitaasti, rapsutti ensin partaansa ja sitten päättään.

"Ymmärrän", hän sanoi lopulta, "miksi?" Vartija huokaisi. "Etsimme avioparia, jonka vaimo on noita. Heidän sanotaan löytäneen täältä suojaa."

"Ettekö te hakenut heitä kymmenen vuotta sitten?" Godric kysyi. "He eivät ole palanneet, teidän on katsottava hautausmaalta, herrani." "He eivät ole palanneet."

"Kyse ei ole vanhasta leskestä", vartija sanoi jyrkästi, "vaan vieraista, joita olette majoittaneet täällä viime viikkoina. Ja vaadin pääsyä heidän pidättämisekseen."

Godric siirsi painonsa toiselle jalalle.

"Pelkäänpä, ettei minulla ole enää noitia varastossa", hän sanoi valitettavasti, "Jokaisella on korkeintaan yksi sellainen elämässään. Todella valitettavaa, jos minulta kysytään."

"Varo sanojasi, vanhus!" vartija murisi. Godric haukotteli.

"Etkö muista nimeäni, Alfric?" hän kysyi moittivasti, "Silti minä olen meistä se, jonka pitäisi unohtaa asioita!" Godric kysyi. Muistan sinut varsin hyvin, olit se poika, jonka hän auttoi synnyttämään, se, jota kutsutte noidaksi. Hänen äitinsä melkein kuoli, no. Mutta hän on yhä elossa. Onko hän kunnossa?"

Alfricin ilme kiristyi hiukan, sitten hän laittoi taas itsevarman ilmeen.

”Minulla on käsky tutkia tämä talo!” hän sanoi: ”Kohtele vartijaa kunnioittavasti! Päästäkää minut sisään ja näyttäkää minulle vieraat, jotka asuvat luonanne. Erityisesti naisen!”

”Näytät yhtäkkiä olevan hyvin kiinnostunut naisista”, Godric sanoi, ”Mutta talossani ei ole piilossa naisia. Ketä ikinä etsitkin, et löydä heitä täältä. Kerro nyt, Alfric. Miksi etsit talostani? Eikö sinun pitäisi olla reilumpi sen suhteen, keneltä otat ystäviä? Ei aina samojen vanhojen miesten kanssa.”

Alfricin tyyntynyt ilme romahti lopulta.

”Pyydän, päästä minut sisään, Godric”, hän sanoi tiukasti, ”Etsimämme kaksi on kuulemma löytänyt täältä suojaa. Ja kyse on heidän isovanhempiensa kirjoittamasta kirjasta, jossa on muka parannuskeinoja. Haluan varmistaa, ettei sinua rangaista, mutta minun on tutkittava talo.”

Godric katsoi häntä hieman väsyneenä.

”Minulla on kaksi laivapoikaa vieraana”, hän sanoi lopulta, ”Kaksi merimiestä kaukaa. Aika nuoria. Pelkänpä, etteivät he ole juuri nyt täällä, eivätkä merimiehet pala kovin hyvin, joten kokeilisin toista osoitetta. En voi tehdä mitään kirjojen kanssa, en osaa lukea. Mitä siihen tulee, suosittelen kirkkoa. Ehkä sinunkin kannattaisi etsiä sieltä harhaoppisia.”

Alfric näytti nyt melkein epätoivoiselta. Hän raapaisi kypäräänsä valjakollaan ja sitten sen alta sormellaan, ja hänen katseensa harhaili nolona naisen puoleen, luultavasti peläten menettävänsä kunnioituksen.

”Minulla on käskyjä”, hän sanoi melkein anovasti, ”ihmiset huutavat noitia, kun he löytävät niitä. Jos menen nyt sisään enkä löydä mitään, se on tehty. Ja äitini voi hyvin, kiitos.”

”Olen iloinen, ettei työ ollut turhaa”, Godric sanoi, ”Kyllä, ihmiset huutavat, kuulen sen. Huutavat apua ja heittelevät kiviä avun perään. Mutta vartijat, heidän tekevät vain työtään. Ei ole heidän tehtävänsä päättää itse, mikä on hyvää tai väärää.”

Kun nuoren vartijan kasvoilla oli epätoivon ilme, Godric päätti lopulta armahtaa.

”Tulkaa nyt sisään”, hän murahti ja avasi portin, ”Mutta älkää rikkoko mitään. Vierashuoneet ovat yläkerrassa katon alla.”

Tuhannesta huolesta vapautuneilla kasvoilla Alfric astui käytävään ja eteni portaita ylös mahdollisimman nopeasti. Hänen haarniskansa kolisi, kun hän ponnisteli työntäessään massiivista vartaloaan kapeassa portaikossa. Godric katsoi hänen peräänsä, mietteliäästi omiin arvailuihinsa uppoutuneena, ja seurasi häntä lopulta vaivoin ylöspäin.

Huone oli tyhjä. Yhtäkään vieraat mukanaan tuomaa esinettä ei ollut enää löydettävissä. Sängyt oli pedattu ja tasoitettu, seinää vasten nojailleet jouset olivat kadonneet. Jopa kirja, jota oli säilytetty tässä talossa kymmenen vuotta, oli kadonnut. Alfric katseli ympärilleen epävarmasti ennen kuin kääntyi jälleen ympäri, mutta Godric jäi hetkeksi yläkertaan ja katseli ikkunalaudalle. Siellä, kynttilöiden valossa, näkyi heikko jalanjälki, yhden paljaan jalan.

Godric nojautui ulos ikkunasta ja antoi katseensa liukua kaupungin yli.

”Juokse, pikkuinen”, hän mutisi hiljaa, ”juokse niin pitkälle kuin pystyt.”

Johannes huohotti nyt vaatteidensa painon alla. Lontoo oli suurempi kuin Lyypekki, paljon suurempi, ja heidän oli tehtävä monia kiertoteitä kiertääkseen liian leveitä kujia, välttääkseen partioita tai löytääkseen oikean polun uudelleen. Hän oli huohottanut ainakin tunnin verran Antonian perässä, joka vaatteistaan huolimatta tuntui olevan häntä nopeampi. Hänen varjonsa, jousi selässään, liikkui taitavasti kattojen yllä, ketterästi kuin kissa metsästämissä. Ihailustaan huolimatta Johannes ei voinut enää pidättäytyä huokaamasta.

”Antonia! Pysähdytään”, hän puuskahti. Varjo hänen edessään pysähtyi katonharjalle, kääntyi häntä kohti ja laskeutui lopulta maahan. Johannes lankesi polvilleen, huohottaen, ja sai hitaasti henkeä.

”Meidän ei pitäisi jäädä yhteen paikkaan liian pitkäksi aikaa”, hänen tyttöystävänsä kehotti, ”Vartijat etsivät meitä yhä. Kun tulee valoisaa, koko kaupunki liittyy taas mukaan. Emmekä edes tiedä vielä, mitä venettä voimme käyttää!”

”Mutta se ei tarkoita, että meidän pitäisi tappaa itsemme matkalla putoamalla kujaan tai johonkin”, Johannes vastasi ja istuutui taas.

Heidän alapuolellaan olevalta kujalta kuului hetken ääniä, sitten oli taas hiljaista. Kaupunki heidän ympärillään näytti hautausmaalta, jonka kivet kohosivat sumusta. Se oli oma maailmansa, maailma kujien ja useimpien ihmisten yläpuolella. Tästä heidän alapuolellaan olevasta maailmasta välkkyi vain satunnaisesti soihdun valo ylöspäin tai kynttilän hehku, joka tarttui ilmaa täyttäviin pisaroihin.

”Tiedätkö jo, miten pääsee laiturille?” Johannes kysyi ja skannasi lähimmät kujat risteyksen varalta. Ne olivat kaikki liian leveitä, jotta hän uskaltaisi hypätä pimeässä. Antonia kyyristeli reunalla ja kurkisti alas. Aivan heidän alapuolellaan seinässä roikkui taskulamppu, muuten kuja oli tyhjä ja pimeä.

”Nyt ei ole enää pitkä matka”, hän sanoi, ”vielä muutama kuja eteenpäin, siellä pitäisi olla joki. Mutta en tiedä tarkalleen, kuinka kaukana olemme laiturista. Ja meidän on mentävä tätä kujaa pitkin. Tuon talon takana on tallin laajennus, ehkä voimme kiivetä alas takapihalle.”

”Miten sinä muistit sen kaiken niin hyvin?” Johannes kysyi hämmentyneenä. Antonia vain katsoi häntä virnistäen.

”Olen valmistautunut hyvin”, hän sanoi lyhyesti, ”Voitko jatkaa kävelyä?” ”Kyllä.”

Johannes nyökkäsi. Hänestä tuntui taas siltä, että hän näki Antonian silmissä palavan tulen, jota hän ei ollut aiemmin tunnistanut. Jostain syystä hän tunsikin olonsa turvallisemmaksi. Hänen tyttöystävänsä päättäväisyys riitti heille molemmille.

Muutamaa minuuttia myöhemmin he molemmat putosivat kuin kypsät hedelmät takapihalle ja katselivat ympärilleen uloskäyntiä etsien. Pehmeä kitinä kuului tallilta, kun he hiipivät puuportin ohi. Kakatus muuttui pieneksi kiljahdukseksi, kun Antonia kompastui mekkonsa helmaan ja törmäsi oveen. Säikähtäen hän tarttui Johannesta käsivarresta ja seisoikin hetken jähmettyneenä, sitten hän veti Johannesta kohti kujaa.

Johannes juoksi hänen perässään niin nopeasti kuin pystyi. Tuntui turvattomalta kävellä taas mukulakivillä, kuin kävelisi jääkerroksen päällä, joka oli muodostamassa ensimmäisiä halkeamia. Hänen jalkansa kaikuivat aivan liian äänekkäästi kujalla, hänen hengityksensä ei tuntunut paljon hiljaisemmalta kuin kaupungin läpi jyrisävä myrsky.

Antonia ehti ensimmäisenä kujalle ja katsoi soihdunvalon kasvoihin. Seuraavan talon kulman takana varjot liikkuvat häntä kohti, oranssin tulen hehkun ympäröimänä. Hänen ei tarvinnut neuvotella Johanneksen kanssa, he juoksivat epäröimättä toiseen suuntaan ja livahti toiselle sivukujalle.

"Kuka siellä?" jyrähti ääni heidän takanaan. Tallin lorina hiljeni hitaasti jälleen, mutta heidän askeltensa ääni oli helppo seurata. Askeleet heidän takanaan muuttuivat kovemmiksi ja nopeammiksi, ja heidän vauhtinsa tuntui hidastuvan.

"En löydä tietä takaisin katolle!" Antonia puristi ulos, kun he juoksivat. He olivat yhä kaukana takaa-ajajiensa edellä, mutta mekko häytti heidän etenemistään. "Mitä meidän pitäisi tehdä?"

Johannes kohautti olkapäitään, mikä tuskin näkyi, kun he juoksivat. "Ei vielä laiturille!" hän sanoi hätäisesti ja kääntyi ympäri. Kujan päässä näkyi jälleen soihdunvalo, joka kasvoi häiritsevän nopeasti.

"Onko sinulla jousesi?" Antonia kuiskasi.

Johannes epäröi hetken ja nyökkäsi sitten. Kuin peilin kaksi puolta, molemmat kääntyivät ympäri ja vetivät jousensa esiin, kun askelten kolina voimistui ja lopulta esiin nousi siluetti, jolla oli soihtu kädessään.

"Kuka se on?" ääni toisti: "Jos olet etsimämme henkilö, seuraa meitä ilman vastarintaa, niin Jumala todistaa syyttömyytesi. Jos olet joku muu, huuda nyt nimesi ja selitä, miksi juokset kujilla tähän aikaan!"

Kaksi nuorukaista vaikenä yhteen ääneen, ja Antonia veti hitaasti nuolen jousisäiliöstään.

"Vastaa minulle!" ääni sanoi, ja hahmo liikkui raskain askelin heitä kohti.

"Seis!" Antonia sanoi. Hänen äänensä ei ollut kovaääninen, mutta se värähteli jännittyneenä niin, että se kuului kujan läpi kuin taistelutorvi. "Me emme aio vastata. Älkää tulko yhtään lähemmäs."

Askeleet vaimenivat. "Millä uhkailet meitä, pirun nainen?" takaa-ajajat kysyivät ivallisesti.

"Minulla on kireä jousi kädessäni", Antonia vastasi rauhallisemmin kuin Johannes oli koskaan antanut hänelle tunnustusta, "Ja osaan tähdätä. Meitä on kaksi, joten toisesta suunnastakaan ette saa meitä kiinni. Pysähdy siihen paikkaan ja lähdetään!"

Taskulamppuhahmon takaa kuului lisää askelia. "Mitä on tekeillä, Georg?" joku toinen kysyi, "Näetkö sinä aaveita?"

"En ole aivan varma", murisi ensimmäinen hahmo, "ilmeisesti olemme löytäneet ne, mutta ne uhkaavat meitä jousilla ja nuolilla, mistä ne sitten saivatkin ne. Näyttäytykää!"

Antonia nosti jousen ja laittoi nuolen jousen jouselle. "Ei", hän vastasi lyhyesti.

"Näyttäydy, noita!" toinen huusi, 'Me tulemme raudan kanssa, joten älä edes yritä loitsia!' toinen huusi. Anna tulen saada sinut!"

Antonia oli hetken hiljaa ja vaihtoi katseita Johanneksen kanssa. Hänen ystävänsä vain seisoivat avuttomana, jousi kädessä, ja katsoi häntä hieman epävarmasti.

"Et voi satuttaa minua", Antonia puhui hiljaa kujalle, hitaasti ja selvästi: "Jotkut palavat tulella, jotkut vahvistuvat tulella. Vanhat lesket, jotka poltat, tulevat aina takaisin. He haluavat auttaa ihmisiä. Tappavat noidat olette luoneet itse, sillä me taistelemme vastaan, kun te metsästätte meitä."

Hän kuuli kahden miehen kuiskaavan hiljaa ja laski ääntään entisestään.

"Kiroan teidät täten", hän sanoi synkkänä, "Tulen nimessä, jonka olen kesyttänyt, kirotan teidät. Samat liekit, joiden piti niellä minut, tulevat syömään teidät ja kaikki, jotka toimivat meitä vastaan. En paholaisen nimessä, vaan Jumalan nimessä, jotta tervejärkisyys vihdoinkin voittaisi tässä maailmassa."

Hän huomasi, että hänen äänensä kävi entistä vihaisemmaksi ja hänen kätensä vapisivat jousijousen ympärillä, kun hän lopetti puheensa. Mutta molemmat miehet eivät liikkuneet, vaan tuijottivat häntä peloissaan. Toinen heistä pudotti soihdun, ja se laskeutui kujan reunalla olevaan lautakasaan.

Hän tunsu varovasti, kuinka jokin nykäisi hänen hihastaan. Hän kääntyi Johanneksen puoleen. Hänen ystävänsä hymyili heikosti, tuijotti häntä hetken silmiin ja siirsi sitten päätään seuraavan kujan suuntaan.

Antonia veti syvään henkeä ja antoi Johanneksen vetää häntä mukanaan. Seuraavalla kujalla hän laitto nuolensa taas pois, mutta piti jousensa kädessään. Heidän takanaan pysyi hiljaista, kunnes he pysähtyivät huohottaen jollekin kujalle. Heidän takanaan oli pahaenteisen hiljaista.

"Mitä nyt?" Johannes kuiskasi, "Laiturille on vielä yksi kuja. Minne meidän pitäisi piiloutua?"

Antonia silitti hiuslenkkiä mietteliäästi korvansa taakse.

"En tiedä", hän sanoi hiljaa, "En tiedä, minne meidän pitäisi mennä. Ainoa ihminen, johon luotan täällä, on Jacob. Eikä hän salli sitä enää."

"Varmasti sallii!" John protestoi.

"Miksi pitäisi?" Antonia kysyi väsyneenä.

"Se on paljon tärkeämpää kuin viime kerralla!" Johannes sanoi itsepintaisesti: "Teidän olisi pitänyt mennä naimisiin viime kerralla, tällä kertaa on kyse elämästä ja kuolemasta! Nyt voit ansaita rahaa - vain varovaisemmin kuin me täällä - joten se ei voi vaivata isääsi niin paljon!" Hän jatkoi.

Antonia pudisti päätään.

"Pidän Jakobista, Hainarista ja muusta miehistöstä liian paljon!" hän kuiskasi, "En voi sotkea heitä tähän!" "En voi sotkea heitä tähän!"

Johannes huokaisi. "Sinun olisi pitänyt jo tajuta se", hän sanoi hiljaa, "Mutta ihmiset, jotka pitävät sinusta, sekaantuvat yleensä mielellään ongelmiisi."

Antonia nyökkäsi ja nyrpisti sitten nenäänsä.

"Mikä tuo on?" hän kysyi ärtyneenä ja katsoi ylös. Tummat pilvet, jotka olivat muistuttaneet savua koko päivän, liikkuvat nopeammin. Voimakas savun haju tuli kujalta, josta he olivat juuri paenneet.

"Kirositko sinä hänet todella?" Johannes kysyi silmät suurina, 'miten sinä teit sen?'.

Antonia tarttui häntä käsivarresta. "Soihtu on varmaan sytyttänyt tulen", hän kuiskasi kauhuissaan, 'Meidän on päästävä veden ääreen!', hän sanoi. Nopeasti!"

Riippumatot kellukkeella keinuivat kevyesti edestakaisin. Kummallista kyllä, laiva tuntui aina liikkuvan enemmän, kun se oli satamassa. Arnold makasi hereillä ja katseli uneliaana pitkäaikaisten toveriensa kasvoja, kun hän huomasi, että yksi henkilö puuttui.

Valentin istui kaiteella kuin kissa, kun hän astui kannelle. Nuori merimies ei ollut vieläkaan päättänyt, minne hän halusi lähteä - halusiko hän jäädä kaupunkiin vai jatkaa matkaa kellukkeen mukana - vaikka heidän oli määrä lähteä seuraavana aamuna, laiva oli jo lastattu. Ainakin pojalla oli mahdollisuus valita. Arnold huokaisi muistellessaan omaa pakoaan. Oli tapahtunut enemmän kuin olisi pitänyt tapahtua. Kumpikaan hänestä tai Fabianista ei halunnut puhua siitä, vaikka kellukkeen merimiehillä ei ollut mitään pelättävää - se, joka teki työnsä, sai palkkaa. Vainoaminen alkoi vasta maalla.

Haukotellen hän nojasi kaiteeseen, muutaman metrin päässä Valentinista, jotta hänet huomattaisiin. Poika säikähti puoliunestaan ja tuijotti häntä yllättyneenä, sitten hänen katseensa vaelsi takaisin kaupunkiin.

"Mitä sinä mietit?" Arnold kysyi ystävällisesti: "Yö on oikeastaan nukkumista varten."

Valentin nyökkäsi ja tuijotti lumoutuneena näkymätöntä pistettä laiturilla. "Juuri niin", hän väitti, "Tunnetko Lyypekin?"

Arnold pudisti päätään. "En", hän nauroi, "Me tulemme paljon kauempaa. Olemme itsekkin melkein unohtaneet sen. Mutta Emil ja Johannes tunsivat varmasti tiensä. Aivan kuten Jakob. Ehkä myös Rüdiger, mutta hän oli Hampurista, jos muistan oikein."

"Ette siis tuntenut Emilia ja Johannesta aiemmin", Valentin tajusi, 'Oletteko nähnyt Kaufmann Jakobia aiemmin?'.

Arnold nyripisteli hieman otsaansa hämmentyneenä näin tarkoista kysymyksistä.

"Totta kai", hän sanoi, "Olemme työskennelleet Schollessa jo vuosia. Hän oli usein laiturilla isänsä kanssa. Mukava perhe, valitettavasti ilman äitiä. Hänellä oli kaksi nuorempaa siskoa tai serkkua. Mutta mitä sinulla on mielessäsi, kun kysyt tuollaista?"

Valentin kohautti olkapäitään.

"I... En ole varma", hän sanoi pitkän tauon jälkeen, 'Et kai paljasta mitään muuta?' "En. Thomas varmasti nauraisi sille, Rüdiger on poissa ja muut vain käskisivät minun lopettaa ajattelemisen."

"Olen hiljaa kuin hauta", Arnold lupasi ankarasti.

Valentin veti syvään henkeä. "Luulen, että Emil on tyttö", hän pamautti ulos, "luulen, että Jakob tuntee hänet - tai tytön - ja auttaa häntä pakenemaan. Olen kuullut Jakobin kutsuvan Emilia Antoniaksi. Ja oletko kuullut huhuja siitä, että kaupungissa on nainen, joka parantaa ruttoon sairastuneita? Emil teki niin, muutama päivä sitten..."

Valentin piti tauon Arnoldin tuijottaessa häntä ärtyneenä ja käänsi katseensa takaisin laituriiin.

"Hm", Arnold sanoi hiljaa hetken kuluttua, "olen miettinyt välillä ... Kuulostaa toki uskottavalta. Outoa, että nainen pakenee laivalla. Jos en olisi jo nähnyt niin paljon, pitäisin sitä säädyttömänä, mutta meriteitse matkustaessa menettää muutenkin säädyllisyytensä. Pelkäätkö, että muut pitävät sinua tyhmänä?"

Oli epätavallista, että Valentin kertoi niin paljon ajatuksistaan. Se hämmensi Arnoldia vielä enemmän kuin uutinen. Hän ei ollut erityisen järkyttynyt nuoren merimiehen spekulatioista. Hän oli itsekkin kerta toisensa jälkeen epäillyt, että Emilissä oli jotain vialla, mutta se, mitä kauppias sanoi, oli käskyjä.

Hän seurasi Valentinin katsetta rantaan ja hämmästyí. Kaupunki oli kirkkaampi kuin sen pitäisi olla.

"Onko tuo tulipalo?" hän mutisi hämmästyneenä, 'Meidän pitäisi herättää muut, se voi levitä rantaan.' Hän ei ollut varma.

"Siellä on ihmisiä", Valentin sanoi.

"Voi hyvinkin olla, luultavasti pakolaisia. Onko siellä jotain muuta?" Arnold vastasi, kun Valentin ei liikkunut. Poika näytti miettivän kuumeisesti ja liukui sitten takaisin kannelle.

"Tuo on Johannes ja... Emil", hän sanoi päättäväisemmin kuin koskaan, "ja heitä taitaa seurata. Niiden huhujen takia, joita heistä on levitetty. Aion auttaa heitä."

Arnold katsoi Valentinia mietteläästi. Hän ei varsinaisesti pursunut taistelutahtoa, mutta ensimmäistä kertaa matkan aikana Arnoldilla oli tunne, että poika tiesi, mitä halusi. Ja tällaisten päätösten tekeminen oli tärkeää - se oli pelastanut hänen ja Fabianin hengen useita kertoja.

"Mene sitten", hän sanoi. Minä herätän muut. Mutta varmista, ettei kukaan saa sinua kiinni!"

Valentin ei edes ehtinyt nyökätä, vaan kiipesi kaiteen yli ja hyppäsi laiturimuurille.

Laituri oli vapaa heidän edessään, eikä kukaan seisonut kahden karkurin ja veden välissä. Siitä huolimatta he molemmat pysähtyivät äkillisesti ennen kuin ylittivät kujien ja laiturin välisen näkymättömän rajan. Satamalaituri oli valaistu soihtujen valossa, eikä piiloutua voinut mihinkään. Antonia ja Johannes eivät nähneet toisille kujille, jotka johtivat heidän edessään olevalle aukiolle, mutta oli täysin mahdollista, että valvovat silmät kiertelivät aukiota sieltäkin.

"Emmekö olekin nyt matkalla kellukkeelle?" Johannes kysyi hiljaa ja kääntyi hermostuneena ympäri. Savu, joka oli seurannut heitä muutaman kujan päässä, ei levinnyt enää pidemmälle. Ehkä se oli vain heinänkorsi, joka oli syttynyt tuleen ja sammunut uudelleen. Tai tuli oli vain levinnyt eri suuntaan.

"Niin, emme voi mennä minnekään muualle", Antonia sanoi ja syöksytti silmiään edestakaisin havaitakseen ajoissa vartijoita.

Hieman ylävirtaan päin liikkui pieni varjo, hyppäsi yhdestä veneestä ja juoksi jalkakäytävän yli heitä kohti. Antonia tarttui Johannekseen ja työnsi heidät molemmat lähimmän talon seinää vasten. Johannes kurkisti hänen olkansa yli ja työntyi hänen eteensä.

"Kuka ikinä se onkin, se on jo nähnyt meidät!" hän kuiskasi, 'Sitten sen on parempi nähdä minut kuin sinut, sinä näytät epäilyttävämmältä!' Hän sanoi.

Antonia nyökkäsi ja puristi tiukasti kiinni jousesta, jonka hän oli piilottanut selkensä taakse. Hahmo lähestyi haparoivin askelin ja vilkutti heille. Hän ei ollut aivan varma, pitäisikö hänen olla helpottunut vai ei, sillä hän tunnisti Valentinin, joka painautui heitä vastapäätä olevaa seinää vasten Johanneksen epäluuloisen katseen alla. Mies katsoi heitä molempia hetken, Antoniaa hieman pidempään, ja hymyili sitten.

"Onko sinun pakko paeta?" hän kysyi.

Teinit katsoivat toisiaan hieman hämmentyneinä, sitten Antonia nyökkäsi.

"Kyllä", hän sanoi, "Valentin, minun on vain myönnettävä, että olen itse asiassa -"

"Tiedän", Valentin sanoi virnistäen, "kuuntelin sinua koko ajan. Sinun olisi pitänyt puhua siitä vähemmän kannella. Ja sinä olet myös se, joka paransi ihmisiä, etkö olekin?"

Antonia nyökkäsi, John oli yhä varuillaan.

"Kaupungin vartijat etsivät meitä", hän sanoi nopeasti, 'Joku tunnisti, että olen sama henkilö kuin se naamioitunut tyttö aiemmin...' Hän sanoi. Sitten he alkoivat huutaa ja jahdata meitä. Se tapahtui tänään lounasaikaan. Jäimme melkein kiinni juuri äsken."

"Mistä se tuli tulee?" Valentin kysyi huolestuneena.

"Tuli? Eikö se ole vielä sammunut?" Johannes heitti huolestuneen katseen heidän takanaan kulkeville kujille: 'Vartija säikähti ja heitti soihdun pois.' Hän katsoi, mitä tapahtui.

"Meidän on päästävä pois tästä kaupungista!" Antonia kehotti, "Valentin, tiedätkö, auttaisivatko leivänpaiston väki meitä? Vartijat voivat tulla tänne takaisin minä hetkenä hyvänsä ja raahata meidät pois. Uhkasin heitä, nyt he varmasti pitävät minua noitana."

"Luulen, että se on hyvin mahdollista", Valentin vastasi, "Arnoldkin tietää, hän vain herättää muut. Minä haluan auttaa teitä. Voimmeko tehdä jotain, millä voimme harhauttaa vartijoita?"

"Mikä olisi heille tärkeämpää kuin noitajahti?" Antonia kysyi.

Johannes, Valentin ja Antonia katsoivat toisiaan, kun savun haju täytti heidän nenänsä. Hetken ajan he kaikki saattoivat lukea toistensa silmistä sen, mitä he itse ajattelivat.

"Tuli", Antonia sanoi.

Valentin vain nyökkäsi kuin se olisi ollut käsky. "Minä menen", hän sanoi ja otti muutaman askeleen kujalle ennen kuin kääntyi vielä kerran ympäri. "Fabian kertoi minulle, että joskus on tehtävä paljon, jotta päämäärään pääsee", hän sanoi juhlallisesti: "Juokse kellukkeelle, minä hoidan sen."

Johannes ja Antonia tuijottivat häntä hämmästyneinä. Johannes osoitti kellotornia, joka kohosi mustana kaupungista, ja sen lähes kaikki kädet osoittivat vasemmalle.

"Tulet takaisin tänne kymmeneltä, riittääkö se?" hän kysyi.

Valentin nyökkäsi. "Ilmoita muille", hän huusi ja katosi savuiseen kujalle. Antonia katsoi hetken aikaa huolestuneena hänen peräänsä, kunnes Johannes nykäisi häntä taas hihasta.

"Meidän on jatkettava matkaa", hän sanoi huolestuneena, 'Tiedän, että hän suunnittelee jotain vaarallista, mutta luulen, että Valentin tietää tarkalleen, mitä hän tekee.' Hän sanoi: "Meidän on jatkettava matkaa."

"Miksi hän tekee niin?" Antonia kysyi hämmentyneenä.

Johannes virnisti. "Etkö sinä ymmärtänyt? Joillakin ihmisillä on vielä järkeä jäljellä ja joillakin ihmisillä on vain sinunlaisesi. Tule nyt!"

Antonia veti syvään henkeä ja nyökkäsi, ennen kuin hän ja Johannes astuivat laiturille ja juoksivat kohti tuttua kellukkeen siluettia.

Jaakob astui haukotteleamalla ikkunan ääreen katsomaan laituria ja vettä. Hän kaipasi jo nyt merellä matkustamista. Ajatukset viime viikoista pitivät hänet hereillä. Hän yritti kovasti vakuutella itselleen, että hän voisi yksinkertaisesti paeta velvollisuuksiaan, kuten Antonia oli tehnyt, mutta jokin hänen sisällään esti häntä yksinkertaisesti jättämästä kaikkea ja matkustamasta tähtien alla.

Kun hänen katseensa vaelsi kellukkeelle, hänet revittiin ajatuksistaan. Kaikkien olisi pitänyt nukkua tähän aikaan yöstä, mutta pimeällä kannella oli vilkasta toimintaa. Hälyttyneet ja uniset merimiehet valmistautuivat lähtöön, kun taas pari merimiestä hyppäsi laiturille ja puhui kahdelle pienelle hahmolle. Hän katseli heidän kasvojaan soihtujen valossa. Kun toinen heistä kääntyi kohti valoja niin, että soihtujen valo valaisi hänet, hän tunnisti hänet hoikaksi Antonian hahmoksi, jousi selässään.

Nuori kauppias huokaisi hymyillen. Hän ei voinut olla rakastamatta Antoniaa, koska hän oli niin myrskyisä ja vapaa. Hän oli taistellut haluamansa puolesta paljon enemmän kuin hän itse, kun taas hän ei ollut koskaan uskaltanut vastustaa hänen isäänsä - ja oli sen sijaan auttanut hänet pako. Äkillisen tarmokkuuden vallassa, jota hän ei ollut tuntenut vähään aikaan, hän heitti takkinsa yleen ja lähti kohti laivaa.

Kun Antonia näki hänet, hän katsoi hetken säikähtäneenä, hymyili sitten ja tuli häntä kohti.

"Jakob!" hän sanoi hiljaa ja halasi miestä: "Olet täällä - se on hyvä. I... Sain selville, että isoäiti poltettiin täällä noitana - ja käytin hänen kirjaansa ihmisten parantamiseen. Nyt he ovat minun perässäni. Meidän on päästävä pois täältä, Johanneksen ja minun."

Antonian kasvot olivat epätoivoiset ja uupuneet, mutta hän ei näyttänyt väsyneeltä eikä vielä vähemmän avuttomalta. Jacob tarttui häntä olkapäistä ja huokaisi.

"Sinulla on todella lahjakkuutta joutua vaikeuksiin", hän sanoi, "mutta et taida antaa kenenkään kertoa sitä kuitenkaan."

"Tällä kertaa se on vielä vakavampaa!" Antonia sanoi kiireesti, "Enkä tiedä, mistä muualta saisin apua. He haluavat tappaa minut, jos löytävät minut! Niin noidille tehdään, ne poltetaan! Ole kiltti, Jakob!"

Hieman uneliaasti Jakob taputti Antonijaa olkapäälle ja vilkaisi kaupungin suuntaan. Valonhohto tuli kujilta ja heitti valonsa ylös taivaalle, jossa oli paksu, musta savupilvi, joka esti valoa loistamasta suoraan taivaalle.

"Mistä tuo tuli tulee?" hän kysyi, tarttui sitten Antoniaa olkapäästä ja työnsi hänet varovasti Hainarin suuntaan. Hänellä oli nyt yllään mekko, mutta hänen hiuksensa olivat yhä lyhyet ja työntyivät joka suuntaan.

"Sitten meidän on vain vakuutettava Hainar", hän sanoi. Hän huomasi, että hänen pikkusiskonsa katsoi häntä.

"Mitä?" hän kysyi.

"Jäätkö kuitenkin tänne?" tyttö kysyi.

"Minulla ei ole muuta vaihtoehtoa", hän vastasi.

"Sinä voisit tulla mukaani", hänen siskonsa sanoi, 'Sinähän oikeasti haluat merimieheksi.' Hän sanoi.

Jakob katseli edestakaisin tumman teräspihan ja kellukkeen välillä, hieman epäroivästi, ja pudisti sitten päätään.

"Kyllä minä haluan, mutta en voi", hän sanoi surullisena, "Me tarvitsemme rahaa, tiedät senhän sinä."

"Isä tarvitsee rahaa", Antonia vastasi, "Ja me voimme hankkia sitä hänelle jotenkin. Sinusta tulee vain surullisempi, jos jätät tänne. Minä voin parantaa ihmisiä nyt. Tule mukaani, ole kiltti! Haluan, että voit kerrankin tehdä, mitä haluat."

Jacob hymyili heikosti. "Kaikki eivät pysty siihen, Antonia. Sinä olet aika hyvä siinä. Mutta minä en ole."

Antonia vain räkäisi. "Niin isä sanoi sinulle. Korjaustarvikkeiden myyminen tuottaa paljon rahaa, voimme lähettää isälle osan siitä. Ja hänellä on vielä oma bisneksensä."

Jacob työnsi hänet lopulta merimiesten joukkoon.

"Katsotaan", hän sanoi lyhyesti, "Ensin varmistamme, ettet palaa. Minua ei kiinnosta, mitä olet tehnyt, joten puhu nyt Heinarin kanssa ja yritä selittää se hänelle."

Antonia halusi sanoa jotain muuta, mutta Jakob käski hänen olla hiljaa ja asettui Thomasin, Hainarin ja Arnoldin viereen, jotka seisoivat laiturilla vierekkäin.

Heinar katsoi Antoniaa ja Johannesta petolinnun silmin. Hän näytti siltä, että hänen silmänsä syttyisivät henkilökohtaisesti tuleen kahta karkulaista kohtaan seuraavassa hetkessä, kun taas Thomas ja Arnold näyttivät vain vakavilta.

"En auta naista, joka on naamioitunut pojaksi viikkojen ajan ja joka on nyt leimattu harhaoppiseksi, pakenemaan kaupungista laivallani!" Heinar raivostui. "Olen työskennellyt isällenne vuosia, mutta tiesin, mitä tapahtuisi, jos hän ei kesyittäisi teitä!" Heinar ei antanut minun auttaa.

"Ole kiltti, en ole tehnyt kenellekään mitään!" Antonia pyysi ja kääntyi hermostuneena yhä uudestaan ja uudestaan kujille, "Eikä sinulla ollut mitään minua vastaan Emilinä. Olemme samoja merimiehiä, jotka ovat työskennelleet uskollisesti rinnallasi viime viikot, muistatko?"

"Se on eri asia!" Heinar oli paasannut jo minuutteja, eikä luultavasti lopettaisi sitä lähiaikoina, "Naiset laivalla tuovat huonoa onnea!" "Se on eri asia!", Heinar sanoi.

"Minä voin taata hänen puolestaan!" Johannes vastusti, "Hän todellakin paransi ihmisiä vain yrteillä, ei ollut mitään loitsuja. Hän teki sen suojellakseen itseään!"

"Kysyn sinultakin, Heinar", Jakob sanoi, "Olet tuntenut meidät pienestä pitäen. Ole kiltti äläkä petä meitä nyt."

Heinar katsoi Jakobia läpitunkevalla katseella. "Kaikella kunnioituksella, herra Kaufmann, tuo menee liian pitkälle. Minä en auta pakolaisia ja harhaoppisia."

Arnold raotti kurkkuaan huomaamattomasti taustalla. "Pelkäänpä, että minun on puututtava asiaan", hän sanoi hiljaa. Heinar katsoi häntä silmiin, mikä sai hänet ottamaan kunnioittavan askeleen taaksepäin ja kääntämään huomionsa takaisin keskusteluun.

"Missään tapauksessa", hän sanoi, "kun puhun lojaaleista merimiehistä, tarkoitan ihmisiä, jotka ovat rehellisiä minulle."

Thomas, joka oli tähän asti seisonut hiljaa, raotti kurkkuaan.

"Tiedän erään tarinan", hän aloitti ja näytti muotoilevan lausuntoaan uudelleen, kun Heinar vilkaisi häntä uudelleen.

"Yhteenvetosi on, että kaikki tekevät virheitä", Thomas kiteytti, "Ja sinä tiedät sen, Heinar. Olen myös sitä mieltä, että pieni apu on paikallaan. Kyllähän Emil matkusti kanssamme, eikä hänellä todellakaan mennyt kovin huonosti, joten täällä on varmasti muutama tarina."

"Ei", murisi Heinar, "Ei missään tapauksessa."

"Ja sinä olet minulle vielä yhden velkaa", Thomas lisäsi.

Hetken vallitsi hiljaisuus. Danielin vaimeat käskyt kantautuivat kellukkeen kannelta, huutoja kuului tulen suunnasta.

"Tarkoittaako tuo, että vaadit velkasi takaisin?" Heinar murisi katsomatta Thomasiin.

Thomas nyökkäsi. "Kyllä, sitä minä tarkoitin. Olen varma, että kaikki täällä ovat kuulleet tästä aiemmin ja ovat nyt todistajiani. Minä vaadin syyllisyyttäni."

Heinarin katse matkasi vielä kerran Antoniaan. "Oletko sinä noita?" hän murahti.

Antonia kesti hänen katseensa vaivoin. "Jos olet noita, joka auttaa ihmisiä ja vastustaa, kun he yrittävät tappaa sinut", hän vastasi, "niin kyllä. Mutta sitten en tiedä, miksi noitia pitäisi metsästää."

Heinarin katse pehmeni hieman. Hän kääntyi kohti laivaansa.

"Valmistautukaa lähtöön!" hän huusi Danielille, "Me lähdemme kaupungista ennen puoltayötä!" Hän huusi.

Johannes vilkaisi hermostuneesti tornin kelloa. Keskustelu oli maksanut heille arvokasta aikaa.

"Missä Valentin on?" hän kysyi.

"Missä poika ylipäättään on?" Thomas tiedusteli.

"Hän halusi käyttää tulta harhauttaakseen vartijoita", Antonia sanoi hiljaa, "Hän ilmeisesti onnistui siinä. Mutta hän halusi olla takaisin kymmeneen mennessä."

Tuomas vilkaisi tornin kelloa, jonka viisarit olivat nyt melko paljon yli kymmenen, ja katsoi sitten huolestuneena kujille. Jakob napautti Antoniaa olkapäähän.

"Oletko valmis taistelemaan?" hän kysyi hiljaa.

"Miksi?" Antonia kysyi.

"Olemme päättäneet auttaa sinua, mutta se ei pelasta sinua. Karkottaminen vie aikaa. Ja tuolla edessä on ensimmäiset vartijat", Jakob sanoi ja osoitti kujia, joita ei vielä valaissut tulen valo.

Heidän takanaan Fabian hyppäsi laivasta ja liittyi veljensä seuraan.

"Kuulin, että pakenemme?" hän sanoi: 'Taasko?' 'Taasko?'"

Arnold nyökkäsi vilkaisten sivusilmällä Antoniaa. "Kyllä. Mutta emme tällä kertaa vain me."

Antonia nosti jälleen jousensa ja otti nuolen jousisäiliöstä, kun Johannes veti omansa.

"Hyvä on", Fabian sanoi ja nyökkäsi kahdelle nuorukaiselle, kun kapteeni astui laivaan, "Näyttäkää sitten meille, miten vahva tahtonne selviytyä on - he eivät estä meitä pakenemasta. Eivät ole koskaan estäneet."

Viimeisellä rysähdyksellä muutama lankku putosi vielä palosillalle, jonka Valentin oli kasannut kujalle. Se oli uskomattoman kuuma. Palava varasto oli vain muutaman metrin päässä hänestä. Myös vastapäisellä kujalla sijaitseva talli oli alkanut syttyä tuleen, ja valo häikäisi hänen silmiään. Siitä huolimatta hän seiso paikallaan ja odotti, kunnes liekit jatkoivat syöksykierteensä kujan läpi, sitten hän nosti kädet suunsa eteen ja huusi.

"Tulipalo!" hän huusi, 'Tulipalo!'.

Hän oli oppinut Lontoon kielen nopeasti. Ja se oli yksinkertainen sana, terävä ja paniikkia herättävä. Hän kuuli ensimmäisten ikkunaluukkujen kolisevan ja ensimmäisten äänien tarttuvan hänen sanoihinsa.

"Tulipalo!" kuului taloista, kujilta, ja huuto kantautui kaukaisille kaduille. Valentin katseli voitokkaasti, kun palosilta syttyi liekkeihin ja heitti kirkkaan valonhehkun kujille. Hän joutui yskimään, kun ihmiset virtasivat ulos taloista, katselivat kauhuissaan liekkejä ja juoksivat joka suuntaan. Huutojen ja sekasorron keskellä kellot soivat yhtäkkiä ja ottivat vastaan ihmisten kutsun.

Valentin katsoi valoa hikoillen ja kääntyi ympäri lähteäkseen juoksemaan. Hänen työnsä oli tehty, kellot hälyttäisivät kaupungin vartijan aloittamaan tulipalon sammuttamisen.

Juuri kun hän oli ajatellut asiaa loppuun, hänen vieressään olevassa talossa, joka oli juuri palanut tuleen, kuului pamahdus. Ikkunoista roiskui kipinöitä, sitten kuului toinen pamaus. Täysikasvuista tammea suurempi liekkisuihku täytti talon ja näytti haluavan työntää seinät erilleen. Nuori merimies sokeutui hetkeksi ja kompastui takaisin talon lämmintä seinää vasten, kun kipinöitä, puun sirpaleita ja tuhkaa satoi hänen päälleen. Seuraavana hetkenä talo oli pelkkä raunio. *Ruutivarasto*, Valentin ajatteli. Hän kääntyi hämmentyneenä seuraamaan kujaa, mutta se oli täynnä savua. Toinen kuja, jonka molemmin puolin paloi jo tulipaloja, näytti olevan vapaa, mutta sitten kuului kolahdus ja muutama palava puulankku tukki hänen tiensä. Valo ympäröi hänet joka puolelta, huudot olivat kaukana.

Tulipalo! ajatteli Valentin, mutta tällä kertaa pikemminkin paniikissa kuin voitonriemussa.

Johannes veti jousensa vielä kerran ja antoi jousen surista. Hänen ampumansa nuoli lävisti seinää vasten nojailevan vartijan olkapään, joka huokaili ja kyyristeli. Antonia juoksi muutaman metrin jokea kohti, ampui toisen nuolen taistelevien merimiesveljien väliin ja alkoi seurata kaistaa siinä toivossa, että saisi houkuteltua vartijat pois laivalta.

Johannes, Arnold ja Fabian seurasivat heidän esimerkkiään. Veljekset pidättäytyivät hetkeksi päästääkseen vartijat menemään ja tukkivat sitten miekoillaan heidän tiensä laiturille.

Antonia pysähtyi hetkeksi, ehkä vakoillakseen tietä katoille. Kun hän huomasi hänet, hän heilautti Johannesta ja veti hänet pitemmittä puheitta katoille. Varsijousen pultti porautui hänen päänsä lähellä sijaitsevan ikkunan ikkunaruuudun puuhun, ja sitten he olivat taas katoilla, joista avautui näkymä koko kaupunkiin ja tulipaloon.

Antonian suu lokahti hetkeksi auki. Se oli iso, paljon isompi kuin hän oli luullut - ja se oli leviämässä vieläkin laajemmalle. Johannes herätti hänet ajatuksistaan, kun hän hyppäsi kujan yli ja kiipesi edelleen alaspäin, kohti paloa.

Thomas seisoi yhä laiturilla ja katseli huolestuneena alas rantaan. Hainar oli nyt laivalla, Jakob seisoi uneliaana vanhan merimiehen vieressä ja katseli taistelua, hieman kateellisena siskolleen siitä, että tämä oli onnistunut salaa tulemaan niin hyväksi jousiampujaksi. Kaksi nuorta oli jo saanut tavaransa vietyä laivaan, ja Jakob mietti, pitäisikö hänenkin hakea tavaransa - siltä varalta, että tulipalo leviäisi teräspaikalle.

"Jos tulipalo jatkaa leviämistä tällä tavalla, meidän on lähdettävä aikaisin", Thomas mutisi, 'vaikeaa vain puolen miehistön kanssa'. Ja he suuntaavat suoraan kohti paloa."

"Eihän Valentin ole taaskaan ilmaantunut?" Jakob kysyi. Thomas pudisti päätään; nuoresta kauppiasta sai sen vaikutelman, että hän näytti melkoisen masentuneelta.

"Jos hän ei ilmesty kymmenessä minuutissa, menen katsomaan", vanha merimies murahti, 'Emme voi antaa nuorimpien uhrata itseään täällä.' "Ei se mitään."

Joen yllä leijui muutama sumunhippu, jotka sekoittuivat savuun kauempana ylhäällä. Thames näytti tekevän kaikkensa aloittaakseen aamun yhtä rauhallisesti kuin aina ennenkin, mutta tuli heijastui jo pintaan - liian kirkas valo yöhön, ja ahnas valo.

"Johannes!" Antonia huusi vartijoiden karjunnan yli ennen kuin vapautti toisen nuolen: 'Pysähdy siihen paikkaan!'. He juoksevat taas karkuun!"

Johannes pysähtyi ja kääntyi häntä kohti tulen valossa. Arnold ja Fabian, jotka olivat jääneet kujalle, jäivät vartijoiden yksin. Fabian ontui hieman, mutta Arnold tuki häntä ja vei hänet takaisin laiturille.

Tuli söi hitaasti tiensä laiturille, hieman ylävirtaan. Antonia pysähtyi ja vaihtoi huolestuneen katseen Johanneksen kanssa.

"Meidän on kiirehdittävä, tai emme selviä", hän sanoi ja vilkaisi hermostuneena ylöspäin, 'miksi juuri tänään pitää olla kuivaa?' Hän sanoi.

Samalla hetkellä heidän ja laiturin välissä jokirannassa räjähti jotain. Talo syttyi tuleen, aivan heidän matkallaan takaisin laivaan. Antonia ja Johannes tuijottivat toisiaan kauhuissaan, sitten he kuin transsissa katsoivat ympärillään palavia taloja, jotka valaisivat taivaan oranssiksi. Yö oli kirkas, ilman sumua - mutta tulipalo loi riittävästi sumua.

Valentin kompuroi sokeasti savun läpi yrittäen hengittää pinnallisesti ja samalla olla välittämättä kuumuudesta, joka iski häntä joka puolelta kuin näkymättömät nyrkit. Hän ei enää tiennyt, missä hän oli. Kaikki näytti samalta, hiillos seinillä ja mustuus ilmassa, savun ja tulen labryntti.

Hän käveli varmaan muutaman kerran ympyrää, ennen kuin kaatui polvilleen yskien. Ympärillä rätisi ja roihusi, ei kovin kaukana hän kuuli tulirintaman pauhua ja jonkun äänen huutavan jotain. Se oli hänen nimensä. Sumeana hän yritti keskittyä, mutta hän kuuli sen taas.

Hän nosti varovasti itsensä ylös palavasta maasta ja yritti katsoa, pystyikö hän vielä kävelemään. Hänen jalkansa tärisivät, mutta ne kantoivat häntä yhä. Hän jätti huomiotta kuumuuden ja häikäisevän valon ja jatkoi juoksemista siihen suuntaan, josta hän oli kuullut äänen.

Jonkin ajan kuluttua hän onnistui jälleen löytämään vauhdin. Hän ei enää pystynyt järjestämään ajatuksiaan selkeästi - juuri kun hän oli tottunut luottamaan niihin - mutta lopulta hän kompastui aukiolle, jossa seisoj palanut raunio, jonka jäänteet kyteivät yhä.

Kaksi kättä tarttui häntä takaapäin olkapäistä.

"Tuolla sinä yövyt, senkin kelvoton!" Thomas huusi ja kääntyi katsomaan häntä: "Olet jo puoli tuntia myöhässä!" "Olet jo puoli tuntia myöhässä!" Thomas huusi.

Valentin vain puuskahti. He seisoivat yhä nuotion keskellä, ja hän oli menettänyt täysin suunnan.

"Ei enää vitsejä", Thomas murahti ja työnsi häntä eteenpäin, "Nyt tulee vielä kuumempaa, meidän on mentävä tuon talon läpi. Siellä ei pala enää mikään, mutta se hehkuu yhä. Sen takana on avoin kuja alas veteen. Nyt liikkeelle."

Osa Valentinin mielestä ihmetteli, miksi Thomas etsi häntä keskeltä tulipalaa, muu osa keskittyi noudattamaan hänen ohjeitaan. Ilma pienellä aukiolla oli aiempaa kirkkaampi, ja se auttoi häntä ajattelemaan uudelleen. Hän nyökkäsi ja otti muutaman askeleen eteenpäin. Lämpöaalto kimposi talosta ja sai hänet horjumaan. Hän epäröi.

"Jatka juoksemista!" Thomas huusi, ja Valentin noudatti käskyä ilman vastarintaa. Jokin hänessä pelkäsi enemmän Thomasia kuin tulta. Hän siristi silmiään ja tunnusteli tiensä läpi hehkuvan puun ja mustien varjojen sekoituksen, joka ei ollut yhtä kuuma kuin muut.

Hänen takanaan särähti jotain. Hän kääntyi ympäri ja huomasi Thomasin työntävän palkin itsensä ja katon väliin, joka uhkasi romahtaa.

"Jatka vain!" vanha merimies huusi, "minä pidän tien vapaana!" Jotain oli romahtamassa yläkerroksissa, mutta Thomas ei ollut viettänyt elämänsä merellä romahtaakseen sen takia. Valentin kompuroi viimeiset askeleet ja pakeni kahden palaneen palkin läpi kujalle, jossa levisi miellyttävä vilu. Hän kompastui seinään ja melkein vajosi sitä vasten, sitten hän ryhdistäytyi ja kääntyi palaneen talon suuntaan.

"Thomas!" hän huusi, "Oletko tulossa?"

Hän kurkisti lautojen välistä, vaikka kuumuus sai hänen kasvonsa kipeiksi. Hänen koko kehonsa tuntui siltä kuin sitä olisi syöty pois.

Thomas kannatteli vaivoin palkkia ja työnsi itsensä hitaasti kohti kujaa. Palkki painoi häntä kokonaisen talon painolla.

"Juokse!" hän huusi. Sitten talo romahti.

Se näytti tapahtuvan lähes hidastettuna Valentinin silmien edessä. Ensin useat yläkerran pääpalkit murtuivat. Ne repivät pystypalkit mukanaan, ja osa niistä murtautui yläkerran lautojen läpi. Sitten kiviseinät antoivat paineen alla periksi ja kaatuivat hitaasti niiden taakse.

Pohjakerroksen kattopalkit murtuivat viimeisenä. Sitten kaikki muuttui hehkuvaaksi kasaksi, josta pölyä, kipinöitä ja tuhkanpalasia nousi taivaalle kuin tulikärpäsiä. Syntyneet roskat jatkoivat palamistaan kuin mitään ei olisi tapahtunut, lähes tyytyväisinä.

Valentin ei pystynyt päästämään ääntäkään hiljaista haukkumista lukuun ottamatta. Hetken hän vain seiso siinä vapisten ja kykenemättömänä liikkumaan, sitten hän kääntyi ja juoksi viimeiset metrit kujaa pitkin, pohkeet kipeinä, kohti talon seinästä loikkivaa varjoa.

"Valentin?" Antonia huusi yllättyneenä, "Mitä sinä täällä teet? Mitä - ei se mitään, meidän on päästävä pois täältä heti. Johannes?"

Johannes tuli sivukujalta ja tuijotti häntä yhtä yllättyneenä.

"Siinäähän sinä olet!" hän sanoi, "Sinä olet nähnyt todella paljon vaivaa, mutta oletan, että myös ruutikaupat ovat tehneet parhaansa. Ne ovat kaikki umpikujia."

Antonia kannatteli Valentinia, joka ei selvästikään pystynyt kävelemään kunnolla ja oli juuttunut eräänlaiseen halvaantuneeseen tilaan. Hänestä tuntui kuin hänen ajatuksensa olisi poltettu. Kaikki tapahtui kuin unessa.

"Sitten meidän on yritettävä kiivetä taas kattojen yli", Antonia sanoi lyhyesti. Johannes nyökkäsi ja heilutti heitä kujalle, Antonia veti Valentinin perässään.

Kuja päättyi kivitagoon, jossa oli paljon ikkunoita, mutta se näytti hylätyltä, luultavasti tulipalon seurauksena. Johannes kiipesi taitavasti ikkunanpuitteiden yli, Antonia työnsi Valentinin eteensä, ja tämä kiipesi katolle tietämättä tarkalleen, mitä oli tekemässä, kuumuus yhä ruumiinsa joka huokosessa.

Antonia pääsi katolle viimeisenä. Johannes, joka oli myös ottanut Valentinin kyytiin, veti hänet ylös. He kaksi seisoivat katon reunalla, kun Valentin jäi polvilleen.

Thames makasi heidän edessään. Heidän takanaan kaupunki hehkui kuin kuumuuden ja liekkien meri, he olivat aivan niiden välissä olevan talorivin päällä, joka oli säilynyt ehjänä, mustana raitana keskellä kaaosta. Joki oli alkanut muodostaa aamusumua, joka kiemurteli kaupungin läpi kuin valkoiset käärmeet. Vesi oli täynnä veneitä - ihmisiä, jotka kauhoivat vettä joesta ja kuljettivat sitä pitkin kujia pitkissä jonoissa. Muutama pisara putosi Antonian nenälle ja viilentyi hieman.

"Meidän täytyy varmaan hypätä", Antonia sanoi, kun Valentin oli vihdoinkin noussut Johanneksen viereen ja sade alkoi sataa.

Johannes nyökkäsi, Valentin tarttui kommentoimatta Johanneksen käsivarteen ja Antonia piti kiinni Johanneksen kädestä, sitten he työnsivät itsensä alas katon reunalta. Antonia tuns vapaan pudotuksen tuulen ihollaan ja joka puolella kehoaan ja Johanneksen käden takertuvan hänen käteensä. Hän tarttui siihen tiukemmin ja puristi silmänsä kiinni. Lyhyen hetken hän tuns olevansa täysin vapaa, voivansa lentää tämän tuulen läpi ikuisesti, sitten hän tuns törmäyksen veteen ja aaltojen rysähtävän heidän ylitseen.

Antonia nousi pintaan yskien. Hän räpäytti silmiään muutaman kerran ja katseli ympärilleen hämmentyneenä. Hän oli menettänyt Johanneksen käden törmäyksessä. Hän löysi Johanneksen hieman myöhemmin, hän oli takertunut puulankkuun Valentinin kanssa.

"Minne me nyt menemme?" Valentin yskähti ja yritti tehdä tilaa Antonialle laudalla. Hän pidättäytyi vastaamasta ja ravisteli märät säikeet pois kasvoiltaan.

Sumu peitti veden pinnan ja sade putosi lempeästi aaltoihin. Vesi oli kylmää ja kosteaa, mikä rauhoitti kuumuutta ja kipua. Varjo liikkui hänen lähellään, suuri ja tumma, kuin laivan runko. Seuraavana hetkenä raskas köysi putosi heidän päälleen, roiskuen veden pinnan läpi heidän vieressään.

"Pitäkää nyt tiukasti kiinni, maahantulijat!" tuttu ääni pauhasi heidän yläpuolellaan. Johannes tarttui köyden päähän sidottuun silmukkaan ja yritti tarttua Antoniaan, mutta tämä oli jo vetämässä

itseään ylös. Johannes tarttui nopeasti Valentiniin, ja köysi nosti heidät hitaasti mutta varmasti vedestä.

Kolme nuorta merimiestä laskeutuivat tiputellen ja yskien Heinarin jalkojen juureen, joka tutki heidät yksi kerrallaan ja sai vihdoinkin Valentinin näkyviinsä.

"Missä Thomas on?" hän kysyi. Valentin painoi päätään.

"Hän on kuollut", hän sanoi hiljaa purren alahuultaan. Heinar pysähtyi hetkeksi, sitten hänen katseensa vaelsi jälleen ylöspäin ja hän tuijotti mietteliäänä hehkuvaan kaupunkiin.

"No. Ainakin velkani on nyt maksettu", hän murahti itsekseen ja astui pois muiden luota perälaudalle, jossa hän pysähtyi kaiteelle.

Jacob veti Antonian jaloilleen ja halasi häntä. Paul polvistui hänen viereensä ja alkoi hoitaa Valentinin palovammoja, kun Johannes seisoivat avuttomana vieressä. Fabian istui kaiteella ja tuijotti taivaalle. Muut merimiehet ohjasivat laivaa pois kaupungista. Jossain veden päällä joku huusi jotain. Tulipalo näytti hiljalleen taas hiipuvan, sade ja kaupungin vartijat tekivät tehtävänsä. Pisarat putoilivat miehistön kasvoille ja viilensivät heitä, rauhoittaen tulipaloa, joka oli levinnyt myös heidän keskuudessaan.

Fabian laittoivat lohduttavan käden Valentinin hartioiden ympärille jossain vaiheessa, kun taas Antonia seisoivat kaiteella veljensä ja poikaystävänsä kanssa ja katseli kaupunkia, kun se hitaasti ohitti heidät.

"Me selvisimme", Johannes sanoi hämmentyneenä pyyhkäisten tuhkaa kasvoiltaan. Antonia nyökkäsi.

"Ette varmaankaan selviää Lyypekkiin asti, vai mitä?" Jakob kysyi. Antonia pudisti päätään.

"En", hän sanoi, "olen aloittanut juoksun, sitten minun on saatava se päätökseen. Jatkan matkaa ympäriinsä. Ehkä saan jostain oman laivan, sitten voin parantaa ihmisiä kaikkialla ja paeta taas nopeasti, jos on pakko. Sinulla on kai se kirja vielä tallella?"

Jacob nyökkäsi ja otti nipun esiin kaapustaan. "Kyllä, tässä se on", hän halusi siirtyä pois, mutta pysähtyi hetkeksi ennen kuin lähti. "Olen miettinyt asiaa", hän sanoi, "ja tiedän, mitä aion nyt tehdä. Viimeistelen koulutukseni, kun tämä matka on ohi, mutta sen jälkeen palkkaan stuerin ja lähdän itse matkalle. Ehkä näemme silloin tällöin merellä."

Antonia hymyili ja pysyi sitten hetken aikaa hiljaa seisoen yhdessä Johanneksen kanssa kaiteella. Hän katseli kahta loukkaantunutta miestä ja piti silmät auki muun miehistön varalta. Heidä oli vähemmän kuin menomatalla, mutta tarpeeksi, jotta kellu saatiin takaisin. Valentin ontui hitaasti kaiteelle ja nojasi hänen viereensä.

"En uskonut, että Thomas piti minusta", hän sanoi surullisena. Jakob painoi käden hänen olkapäälleen, mutta pysyi hiljaa.

"Luuletko, että he jatkavat seuraamistamme?" Antonia kysyi hiljaa. Jakob kohautti olkapäitään uupuneena ja oikaisi jousensa.

"En usko, että kukaan tajusi, mikä laiva meidät otti kyytiin siinä sotkussa, jonka me kaikki aiheutimme", hän sanoi.

"Ja huomenna olemme varmasti taas avomerellä", Johannes lisäsi. Hän huokaisi ja laski nuolet Antonian nuolijousessa. "Hyvänen aika", hän kuuli miehen mutisevan, "uudet nuolet ovat todella tarpeen."

Antonia vain virnisti ja katseli jäänteitä savupilvestä, joka hautui tutuksi muodoksi kaupungin yllä.

"Katsotaan, mihin se nyt johtaa", hän sanoi tarkoitushakuisesti, "mutta Jacob oli oikeassa. Laivat ovat paras tapa olla vapaa. Eikä meitä saa kiinni, ei mikään tulipalo maailmassa."

Johannes nyökkäsi ja katsoi kaupungin muuria, joka ohitti heidät, kunnes kaupunki hitaasti katosi sumuun.

"Aivan oikein", hän sanoi hiljaa ja kyykistyi tytön viereen niin, että hänen kätensä kosketti juuri ja juuri hänen kättään. Yhdessä he katselivat, kun harmaa kaupunki katosi sumuun ja jätti heille hyvästit, kunnes ne katosivat veden sumuun.

Epilogi

Harmaa kaupunki. Kaupunki, jonka läpi virtaa vettä, joka ulottuu kauas maisemaan. Se heijastaa liekkejä ja pimeyttä yläpuolella. Tuli roihuaa talojen välissä ja savu peittää minut kuin musta viitta.

Tuli ei leimahda vain täällä. Tunnen sen palavan tuhansissa sydämissä. Olen tuhannessa ruumiissa, tuhannessa paikassa. Henkeni on kasvanut viime aikoina. Laivat ovat vieneet minut kauas.

En tiedä, miten olen olemassa. Tämä ei ole ensimmäinen kerta, kun olen ollut siellä, eikä tule olemaan viimeinen. Mutta tämä kerta on ohi. Tuli on merkki siitä, että minun on lähdettävä. Tällä kertaa se ei ole syönyt ketään, joka voisi vahingoittaa minua. Se on sammunut, kesytetty, ja minä katoan sen mukana.

Minulla ei ole tunteita. Minulla ei ole sielua, ei henkeä, ei kehoa. Mutta minulla on ajatuksia - ja nämä ajatukset jatkavat tarinan kirjoittamista.

Punakampelalaiva ja sen kumppani jatkavat matkaansa villin, laajan meren halki. Ruskeat kädet tunnustelevat kirjan sivuja. Se on sidottu punaiseen nahkaan, joka on punainen kuin veri, punainen kuin tuli. Tyttö kirjoittaa, ja minä kirjoitan mukana. Tarinan, jonka joku ehkä joskus lukee. Kaukaisessa tulevaisuudessa. Tarinan työstä, joka on kesyttänyt tulen.

Hitaasti voimani katoavat viimeisistä taloista ja kujista. Leijun maailman yllä viimeisinä hetkinä ilman, että mikään heijastaa minua. Vesi virtaa ja ihmiset hoitavat asioitaan näkemättä minua. Koko maailma on liikkeessä. Tornit ja laivamastot kohoavat ylpeinä kohti taivasta, huomaamatta kellunta-alusta. Matkustaminen ei voisi ollahelpompaamissaan.

Se on viimeinen ajatus, joka saavuttaa punaisen kirjan. Tuli sammuu ja tarina on poissa, kuten laivat aina. Mutta ihmisten on parasta olla varuillaan. Sillä hiillos palaa yhä ja on vain ajan kysymys, milloin tuuli sytyttää sen uudelleen.

Tulen takaisin.

Epilogi

...vai ei? Kukaan ei tiedä, sillä rutto on arvaamaton ja voi iskeä uudelleen milloin tahansa, väkivaltaisemmin kuin koskaan ennen. Siksi on tärkeää, että lääketiedettä ei tukahduteta. Jos tieteelle asetetaan rajoituksia, emme voi kehittyä eteenpäin. Jos jatkamme tutkimustamme, voimme jopa löytää parannuskeinon mustaan surmaan! Mutta nämä kauheat noitavainot tappavat monia viattomia naisia, joista olisi ollut hyötyä tieteelle, kuten isoäitiparka.

-Antonia